

Tajemství Chimneys

AGATHA
CHRISTIE

PRVNÍ KAPITOLA

Anthony Cade se nechává najmout

„Džentlmen Joe!“

„No jestlipak tohle není starý Jimmy McGrath!“

Setkání probudilo zájem skupinky turistů tvořené sedmi sklíčeně vyhlížejícími ženami a třemi zpocenými muži. Jejich průvodce pan Cade zjevně narazil na starého přítele. Pana Cadea všichni obdivovali: byl vysoký a štíhlý, měl opálenou tvář a dokázal je přimět k hovoru a neustále udržovat dobrou náladu. Ten jeho přítel vypadal rozhodně zvláštně. Byl přibližně stejně vysoký jako pan Cade, ale rozložitý, a ani zdaleka nevypadal tak dobře. Tak nějak bývají v knihách popisováni hospodští. Nicméně byl zajímavý. Koneckonců kvůli tomuhle člověk jezdí do ciziny – aby poznal všechny ty zvláštnosti, o nichž se píše v knihách. Až do této chvíle je Bulawayo poněkud nudilo. Slunce nesnesitelně žhnulo, hotel byl nepohodlný a až do výletu do Matoppos tu nebylo nic pozoruhodného k vidění. Pan Cade je naštěstí upozornil na pohlednice. Měli tu úžasně malebné pohlednice.

Anthony Cade se svým přítelem poodstoupil stranou. „Co tu proboha děláš s tím hejnem ženských?“ zajímal se McGrath. „Zakládáš si harém?“

„S takovouhle hrstkou?“ ušklíbl se Anthony. „A prohlédl sis je dobře?“

„Jistě. Říkal jsem si, že se ti patrně kazí zrak.“

„Zrak mám dobrý, jako jsem vždycky míval. Nikoli, jedná se o skupinku turistů. Dělán jim průvodce, myslím místního průvodce.“

„A co tě přimělo vzít takovou práci?“

„Politováníhodná potřeba peněz. Můžu tě ujistit, že mé povaze ta práce nevyhovuje.“

Jimmy se usmál.

„Tys nikdy na pořádnou práci nebyl, vid’?“

Anthony tu urážlivou poznámku pominul.

„Nicméně doufám, že se mi brzy něco naskytne,“ poznamenal s nadějí v hlase. „Obvykle to tak bývá.“

Jimmy se zasmál.

„Pokud se někde zadělává na nějakou melu, dříve nebo později se tam určitě objeví Anthony Cade, to já vím,“ řekl. „Máš dokonalý čich na sváry a nepokoje – a k tomu devět životů jako kočka. Kde bychom mohli trochu potlachat?“

„Musím odvézt tyhle kdákající slepice k Rhodesovu hrobu.“

„Dobře děláš,“ poznamenal Jimmy souhlasně. „Vrátí se celé naklepané a s modřinami od výmolů v silnici a budou se dožadovat odpočinku v posteli. My si pak můžeme dát jednoho dva panáky a probrat novinky.“

„Jistě. Tak zatím, Jimmy.“

Anthony se vrátil ke svým ovečkám. Nejmladší a nejrozvernější z nich, slečna Taylorová, na něj okamžitě zaútočila.

„Pane Cade, to byl váš starý přítel?“

„Ano, slečno Taylorová. Jeden z přátel z dob mého bezúhonného mládí.“

Slečna Taylorová se zahihňala.

„Připadal mi jako velice zajímavý muž.“

„Prozradím mu, že jste to říkala.“

„Ale pane Cade, nemůžete mě přece takhle zlobit! To je nápad! Jakže vám to říkal?“

„Myslíte Džentlmen Joe?“

„Ano. Vy se jmenujete Joe?“

„Myslel jsem, že víte, že se jmenuju Anthony.“

„Vy jeden!“ zvolala slečna Taylorová koketně.

Plnění svých povinností dovedl Anthony k dokonalosti. Mimo nezbytného zařizování cestovního programu musel uklidňovat popudlivé starší pány, když se něco dotklo jejich důstojnosti, dohlížet na to, aby postarší matrony měly hojné příležitosti k nákupu malebných pohlednic, a flirtovat se vším pod čtyřicet let. Poslední povinnost mu usnadňovala mimořádná schopnost dotyčných dam nacházet dvojsmysly i v jeho nejnevinnějších poznámkách.

Slečna Taylorová znovu vyrazila na zteč.

„Tak proč vám tedy říká Joe?“

„Protože nejsem Joe.“

„A proč Džentlmen?“

„Z téhož důvodu.“

„Ale pane Cade,“ namítla slečna Taylorová téměř dotčeně, „to byste říkat neměl. Zrovna včera papá obdivoval vaše džentlenské chování.“

„To je od vašeho tatínka určitě velice milé, slečno Taylorová.“

„V tom, že se chováte jako pravý džentlmen, se shodujeme všichni.“

„Jsem ohromen.“

„Ne, já to myslím vážně.“

„Laskavé srdce je víc než královská koruna,“ utrousil Anthony neurčitě, aniž tušil, co tou poznámkou myslel. Úpěnlivě si přál, aby už byla doba oběda.

„Vždycky mě napadne, jak je ta báseň nádherná. Jste znalcem poezie, pane Cade?“

„V případě nejvyšší nouze bych dokázal přednést ‚Chlapec stál na hořící palubě‘. ‚Chlapec stál na hořící palubě, když vše krom něj vzal d’as.‘ Víc toho bohužel neumím, ale dokážu to zahrát. ‚Chlapec stál na hořící palubě‘ – ššš, brrr, fííí (plameny, chápete), ‚když vše krom něj vzal d’as.‘ V tomto místě pobíhám sem a tam jako nepřítel pes.“

Slečna Taylorová zaržála smíchy.

„No podívejte se na pana Cadea! Není s ním legrace?“

„Je čas na dopolední čaj,“ řekl Anthony rázně. „Pojďte se mnou. Ve vedlejší ulici je výtečná kavárna.“

„Předpokládám,“ řekla paní Caldicottová svým hlubokým hlasem, „že tento výdaj je zahrnut v ceně výletu.“

„Dopolední čaj, paní Caldicottová, se platí zvlášť,“ upozornil ji Anthony průvodcovským tónem.

„To je hanebné.“

„Život je plný nástrah, vidíte?“ řekl Anthony vesele.

Paní Caldicottové se rozzářily oči, když mu odpovídala s výrazem ženy, která přeskočila hlubokou propast: „Předpokládala jsem to, a tak jsem si při snídani trochu čaje odčila. Mohu si ho ohřát na lihovém vaříči. Pojď, muži.“

Manželé Caldicottovi vítězně odpluli do hotelu a zadek dámy vyzařoval samolibé uspokojení nad její předvídatostí.

„Bože,“ zamumlal Anthony, „z jak zvláštních lidí se skládá tenhle náš svět.“

Zbytek výpravy nasměroval do kavárny. Slečna Taylorová po jeho boku navázala na započatý rozhovor.

„Je to už dlouho, co jste svého přítele neviděl?“

„Něco přes sedm let.“

„Poznal jste ho v Africe?“

„Ano, ale ne v téhle části. Poprvé jsem Jimmyho McGrathe viděl spoutaného a připraveného k uvaření. Některé vnitrozemské kmeny jsou lidojedi, víte? Přišli jsme tam právě včas.“

„Jak to dopadlo?“

„Byla z toho taková menší šarvátka. Část těch mizerů jsme postříleli a zbytek vzal do zaječích.“

„Vy jste ale musel vést dobrodružný život, pane Cade.“

„Velice poklidný, ujišťuji vás.“

Dáma mu však zjevně nevěřila.

Asi kolem desáté večer vstoupil Anthony Cade do malého pokoje, kde se Jimmy McGrath soustředěně probíral různými lahvemi.

„Něco silného, Jamesi,“ požádal naléhavě hostitele. „Můžu ti říct, že to potřebuju.“

„Taky bych řekl, chlapče. Tu tvou práci bych nevzal ani za nic.“

„Nabídni mi jinou, a okamžitě odcházím.“

McGrath si nalil vlastní sklenici, zkušeně ji odsunul stranou a nalil druhou. Pak se zamyšleně zeptal:

„To myslíš vážně, starý brachu?“

„Co?“

„Že bys téhle práce nechal, kdybys měl nabídku na jinou.“

„Proč? Nechceš mi snad říct, že pro mě máš nějakou práci? Proč ji nevezmeš sám?“

„Vzal jsem ji – ale nejsem z ní nadšený, tak se ji snažím přehodit na tebe.“

Anthony pojal podezření.

„Co je na ní špatného? Že ti nabídli místo učitele v nedělní škole, vid?“

„Ty myslíš, že by mě někdo nechal učit v nedělní škole?“

„Určitě ne, pokud by tě dobře znal.“

„Ale je to dobrá práce, není na ní vůbec nic špatného.“

„Není nějakou šťastnou náhodou v Jižní Americe? Já teď docela sleduju Jižní Ameriku. V jedné té republice se chystá taková menší revoluce.“

McGrath se usmál.

„Tys byl vždycky blázen do revolucí – hlavně, když se to někde pořádně mele.“

„Mám pocit, že by tam ocenili můj talent. Říkám ti, Jimmy, že nějaké revoluci bych mohl být setsakra prospěšný – lhostejno, na jaké straně. Je to v každém případě lepší, než si poctivě vydělávat na živobytí.“

„Myslím, že podobné touhy jsi projevoval už dřív, chlapče. Ale ne, ta práce není v Jižní Americe – je v Anglii.“

„V Anglii? Návrat hrdiny do rodné země po mnoha letech. Nemůžou člověka upomínat o zaplacení účtů po sedmi letech, že ne, Jimmy?“

„Neřekl bych. A chceš o tom slyšet něco víc?“

„Jsem připravený. Jen mi vrtá hlavou, proč tu práci nevezmeš sám.“

„Tak já ti to tedy řeknu. Jdu po zlatě, Anthony – hluboko ve vnitrozemí.“

Anthony hvízdal a podíval se na něj.

„Co tě znám, tak jsi vždycky šel po zlatě, Jimmy. To je tvoje slabé místo – tvůj velký koníček. Neznám nikoho, kdo sledoval tolik falešných stop jako ty.“

„Ale nakonec na zlato narazím, uvidíš.“

„Každý má svého koníčka. Já revoluce, ty zlato.“

„Řeknu ti celý ten příběh. Předpokládám, že jsi slyšel o Herzoslovensku.“

Anthony prudce vzhlédl.

„O Herzoslovensku?“ zeptal se zvláštním tónem hlasu.

„Ano. Víš o něm něco?“

Anthony si dal s odpovědí poněkud na čas.

„Jenom to, co každý,“ řekl opatrně. „Je to jeden z balkánských států, ne? Nejdůležitější řeky neznám.“

Nejvyšší pohoří taky ne, jenom vím, že země je značně hornatá. Hlavní město Ekarešť. Obyvatelstvo tvoří převážně zbojníci. Národní zálibou jsou revoluce a vraždění králů. Poslední král Mikuláš IV. byl zavražděn asi před sedmi lety. Od té doby je to republika. Celkem vzato líbezná země. Taky jsi mohl říct předem, že jde o Herzoslovensko.“

„Nejde, snad jen nepřímo.“

Anthony se na něj podíval spíš smutně než hněvivě.

„S tímhle musíš něco udělat, Jamesi,“ řekl. „Přihlas se do korespondenčního kurzu nebo něco. Kdybys tohle řekl za starých časů, pověsili by tě za nohy nebo bys dostal holí přes chodidla.“

S Jimmym ta poznámka ani nehnula a dále směřoval k cíli.

„Slyšels někdy o hraběti Stylptičovi?“

„To jsi mi připomněl,“ řekl Anthony. „Mnozí lidé, kteří v životě neslyšeli o Herzoslovensku, se při zmínce o hraběti Stylptičovi přímo rozzáří. Velký stařec z Balkánu. Největší státník moderní doby. Největší nepověšený šibeničník. Záleží na tom, které noviny vezmeš do ruky. Jistě však je, že hrabě Stylptič bude vzpomínán ještě dlouho potom, co naše kosti zetlí na prach, Jamesi. Každý tah i protitah na Blízkém východě v posledních dvaceti letech nesl Stylptičovu pečeť. Byl to diktátor a vlastenec a státník – nikdo vlastně přesně neví, co byl, až na to, že byl králem intrik. Tak co je s ním?“

„Byl ministerským předsedou Herzoslovenska – proto jsem s tou zemí začal.“

„Ty nemáš smysl pro poslušnost, Jimmy. Herzoslovensko je ve srovnání s hrabětem Stylptičem naprosto nedůležité. Je to pouze jeho rodiště a místo, kde vstoupil ve veřejnou známost. Ale myslel jsem, že je po smrti.“

„Taky je. Zemřel před dvěma měsíci v Paříži. To, o čem ti vyprávím, se odehrálo před několika lety.“

„Otázka je,“ řekl Anthony, „co mi vlastně vyprávíš.“

Jimmy přijal výtku a rychle pokračoval.

„To bylo tak. Byl jsem v Paříži – jsou to právě čtyři roky, abych byl přesný. Jednoho večera jsem se procházel v poměrně opuštěné části města, když jsem uviděl půl tuctu francouzských darebáků, kteří mlátili úctyhodně vyhlížejícího postaršího džentlmena. Nesnáším tyhle přesilovky, tak jsem se do toho vložil a dal jsem těm lumpům za vyučenou. Myslím, že nikdy nedostali pořádný výprask. Roztáli jako sníh!“

„To tě šlechtí, Jamesi,“ řekl Anthony tiše. „Tu šarvátku bych docela rád viděl.“

„Nebylo to nic moc,“ odtušil Jimmy skromně, „ale děda mi byl nekonečně vděčný. Měl trochu naváto, o tom nemohlo být pochyb, ale byl natolik střízlivý, že ze mě vytáhl mé jméno a adresu a nazítří mi přišel poděkovat. A také velmi stylově. Tehdy jsem teprve zjistil, že jsem zachránil hraběte Stylptiče. Měl dům v Bois.“

Anthony přikývl.

„Ano, po zavraždění Mikuláše se Stylptič odstěhoval do Paříže. Chtěli, aby se vrátil a později se stal prezidentem, ale nepřistoupil ani na jedno. Zůstal věrný monarchickým zásadám, byť se povídalo, že má prsty ve všech pletichách, které se na Balkáně odehrávaly. A že měl ty prsty hodně dlouhé, nebohý hrabě Stylptič.“

„To Mikuláš IV. měl zvláštní vkus při výběru manželek, vid’?“ zeptal se Jimmy znenadání.

„Ano,“ odpověděl Anthony. „A to ho taky zničilo, chudáka. Vzal si jistou poběhlíci z jednoho pařížského kabaretu, která se nehodila ani pro morganatický sňatek. Jenže Mikuláš pro ni měl strašlivou slabost a ona úporně toužila být královnou. Je to neuvěřitelné, ale nějak se jim to podařilo. Vydával ji za hraběnku Popovskou nebo tak nějak a předstíral, že jí proudí v žilách romanovská krev. Vzali se v ekareštské katedrále, kde je proti své vůli oddalo několik neochotných arcibiskupů, a ona byla korunována jako královna Varaga. Mikuláš zpracoval několik ministrů a zřejmě si myslel, že to bohatě stačí, ale zapomněl na lid, který je v Herzoslovensku velmi proaristokratický a zpátečnický. Má rád, když jsou jeho králové a královny zcela ryzí. Reptání a vzpoury byly obvyklým způsobem bezohledně potlačeny. Při konečné vzpouře vzal lid palác útokem, zavraždil krále i královnu a vyhlásil republiku. Od té doby je to republika – ale jak jsem slyšel, je tam stále pěkně živo. Zavraždili jednoho dva prezidenty, čistě aby nevyšli ze cviku. Ale re-venons? nos moutons. Vraťme se tam, kde tě hrabě Stylptič oslavoval jako svého zachránce.“

„Ano. Tím tahle záležitost skončila. Vrátil jsem se do Afriky a pustil jsem to z hlavy. Vzpomněl jsem si na to asi před dvěma týdny, kdy jsem dostal podivný balíček, který za mnou posílali už bůhvíjak dlouho. V novinách jsem se dočetl, že hrabě Stylptič nedávno zemřel v Paříži. No a ten balíček obsahoval jeho paměti – nebo vzpomínky, nebo jak se tomu říká. K tomu byl přiložený vzkaz, že když ten rukopis doručím do třináctého října jistému nakladateli v Londýně, vyplatí mi tisíc liber.“

„Tisíc liber? Řekl jsi tisíc liber, Jimmy?“

„Ano, chlapče. Pevně doufám, že to není podvod. Jak praví rčení, nevěř panovníkům a politikům. Nicméně tady ho mám. Kvůli tomu, že za mnou ten rukopis takovou dobu putoval, teď nemůžu ztrácet čas. Je to škoda, ale už jsem se upnul k té cestě do vnitrozemí a duchovně se na ni připravil. Taková příležitost už se mi znovu nenaskytne.“

„Ty jsi nenapravitelný, Jimmy. Tisíc liber v hrsti je lepší než všechno pomyslné zlato na střeše.“

„A co když je to podvod? Nicméně už mám zařízenou cestu a všechno, jsem na odjezdu do Kapského Města – a najednou se objevíš ty!“

Anthony vstal a zapálil si cigaretu.

„Začínám tě chápat, Jamesi. Ty pojedeš podle plánu hledat zlato a já pro tebe vyzvednu těch tisíc liber. Kolik z toho budu mít?“

„Co bys řekl na čtvrtinu?“

„Dvě stě padesát liber osvobozených od daně z příjmu, jak se říká?“

„Přesně tak.“

„Platí, a aby sis trochu zaskřípal zuby, řeknu ti, že bych to udělal i za sto. Jamesi McGrathi, ty nezemřeš v posteli při kontrole stavu svého účtu.“

„Takže opravdu platí?“

„Jsme dohodnutí. Jdu do toho. Sbohem, turisté.“

Slavnostně si na to připili.

DRUHÁ KAPITOLA

Dáma v nesnázích

„Tak to bychom měli,“ řekl Anthony, dopil sklenici a postavil ji na stůl. „Kterou lodí jsi měl plout?“

„Granarth Castle.“

„Předpokládám, že lodní lístek je na tvoje jméno, takže budu raději cestovat jako James McGrath. Pasy už se snad nekontrolují, ne?“

„Možnost odhalení je tak jako tak pramalá. Sice si vůbec nejsme podobní, ale hrubý popis bude odpovídat. Výška kolem šesti stop, hnědé vlasy, modré oči, nevýrazný nos, nevýrazná brada –“

„Těch nevýrazných věcí už by snad bylo dost. Jako průvodce mě vybrali z několika žadatelů výhradně na základě mého příjemného vzhledu a dobrých mravů.“

Jimmy se ušklíbl. „Tvých dobrých mravů jsem si všiml dneska ráno.“

„Houby sis všiml.“

Anthony vstal a přešel po pokoji sem a tam. Měl stále svraštělé čelo a trvalo mu hodnou chvíli, než promluvil.

„Jimmy,“ řekl nakonec. „Stylptič zemřel v Paříži. Proč poslali ten rukopis z Paříže do Londýna přes Afriku?“

Jimmy bezradně zavrtěl hlavou.

„To nevím.“

„Proč ho úhledně nezabalili a neposlali ho poštou?“

„Souhlasím, že by to bylo mnohem rozumnější.“

„Jistě,“ pokračoval Anthony, „jsem si vědom toho, že etiketa brání králům a královnám a vládním činitelům dělat něco jednoduše a přímočaře. Proto také existují ‚Královští poslové‘ a podobné instituce. Ve středověku jste takovému chlapíkovi dali pečetní prsten s účinností všemocné propustky. ‚Králov prsten!‘ ‚Projděte, můj pane.‘ Obvykle ho ovšem někdo ukradl. Vždycky přemýšlím, proč někoho chytrého nikdy nenapadlo udělat takových prstenů aspoň tucet a prodávat je po stovce dukátů za kus. Ti lidé ve středověku v sobě neměli žádného podnikatelského ducha.“

Jimmy zívá.

„Mé postřehy o středověku tě patrně nebaví. Vraťme se k hraběti Stylptičovi. Cesta z Francie do Anglie přes Afriku mi připadá poněkud složitá i pro diplomata. Pokud šlo hraběti pouze o to, abys dostal tisíc liber, mohl ti je odkázat v poslední vůli. Díky Bohu nejsem ani já ani ty příliš hrdý, abychom odmítli dědictví. Stylptič byl nepochybně praštěný.“

„Myslíš?“

Anthony se zamračil a pokračoval v přecházení.

„Četl jsi to vůbec?“ zeptal se znenadání.

„Co?“

„Ten rukopis.“

„Proboha, ne. Proč myslíš, že bych takovou věc měl číst?“

Anthony se usmál.

„Jen mě to tak napadlo. Memoáry už způsobily spoustu nepříjemností. Indiskrétní odhalení a podobné věci. Lidé, kteří byli celý život uzavření jako ústřice, se zjevně baví vyvoláváním trablů, když už jsou sami útěšně mrtví. Působí jim to jistou škodolibou radost. Jimmy, co byl hrabě Stylptič za člověka? Ty ses s ním setkal a mluvil jsi s ním, a navíc jsi celkem slušný znalec lidské povahy. Umíš si představit, že to byl starý pomstychtivý ďábel?“

Jimmy zavrtěl hlavou.

„Těžko říct. První večer byl zjevně nadráťovaný, zatímco další den už to byl důstojný stařík nejvybranějších způsobů, který mě zahrnoval takovými komplimenty, že jsem nevěděl, kam s očima.“

„A neříkal něco zajímavého, když byl opilý?“

Jimmy svraštil čelo a pohroužil se do vzpomínek.

„Říkal, že ví, kde je Koh-i-noor,“ vysoukal ze sebe nejistě.

„Ale to ví každý,“ řekl Anthony. „Ten je přece v Toweru, ne? Za tlustým tabulovým sklem a železnými mřížemi, střežený spoustou pánů ve zdobných úbořech, kteří postávají okolo a dozírají, abys nic neštlpl.“

„Přesně tak,“ souhlasil Jimmy.

„Neříkal Stylptič něco podobného? Kupříkladu že ví, v kterém městě se nachází Wallaceova sbírka?“

Jimmy zavrtěl hlavou.

„Hm!“ řekl Anthony.

Zapálil si další cigaretu a znovu začal rázovat po pokoji.

„Předpokládám, že nečteš noviny, ty pohane,“ utrousil po chvíli.

„Nepříliš často,“ odpověděl McGrath prostě. „Není v nich zpravidla nic, co by mě zajímalo.“

„Díky Bohu, že já jsem civilizovanější. V poslední době v nich bylo několik zmínek o Herzoslovensku.“

Náznaky obnovy království.“

„Mikuláš IV. nezanechal syna,“ řekl Jimmy, „ale nepředpokládám, že dynastie Obolovičů vymřela. Na svou příležitost zřejmě čekají hordy bratranců a příbuzných z druhého a třetího kolena, kteří byli kdysi odstaveni.“

„Takže nebude těžké najít krále?“

„Řekl bych, že ani v nejmenším,“ odtušil Jimmy. „Víš, já se jim nedivím, že jsou unaveni republikánskými institucemi. Pro takové plnokrevné chasníky musí být nudné střílet na prezidenty, když byli zvyklí na krále. Když už jsme u těch králů, vzpomněl jsem si na něco jiného, co mi starý Stylptič prozradil toho večera. Říkal, že zná bandu, která po něm jde. Podle něj to byli lidé Krále Viktora.“

„Cože?“ otočil se znenadání Anthony.

McGrath se pousmál.

„Drobet tě to vzrušilo, vid', Džentlmene Joe?“ protáhl.

„Nebuď osel, Jimmy. Právě jsi řekl něco dost důležitého.“

Přešel k oknu a zahleděl se ven.

„Kdo je vůbec ten Král Viktor?“ vyzvídal Jimmy. „Další balkánský monarcha?“

„Ne,“ odpověděl Anthony. „To není tenhle typ krále.“

„A jaký tedy?“

Anthony promluvil až po krátké odmlce.

„Je to darebák, Jimmy. Nejsmutněji proslulý zloděj šperků na světě. Nesmírně odvážný chlapík, jehož nic nezastraší. Král Viktor je přezdívka, pod níž je známý v Paříži. Paříž je také hlavním sídlem jeho bandy. Tam ho chytili a zavřeli na sedm let za nějaký bezvýznamný zločin. Ty důležitější mu nedokázali. Brzy bude na svobodě – pokud už není.“

„Myslíš, že hrabě Stylptič měl prsty v jeho uvěznění? A proto po něm šla ta banda? Z pomsty?“

„To nevím,“ řekl Anthony. „Nepřipadá mi to pravděpodobné. Pokud vím, Král Viktor nikdy neukradl herzoslovenské korunovační klenoty. Ale celá ta záležitost je velmi podnětná, nemyslíš? Stylptičova smrt, jeho paměti a ty fámy v novinách – sice mlhavé, ale zajímavé. Navíc se proslýchá, že v Herzoslovensku objevili ropu. Mám takový pocit, Jamesi, že lidé se o tu bezvýznamnou zemičku začnou zajímat.“

„Jací lidé?“

„Hebrejci. Finančníci.“

„Kam tím míříš?“

„Chci jen učinit ze snadné práce nesnadnou, nic víc.“

„Přece mi nechceš tvrdit, že se při předávání prostého rukopisu nakladateli mohou vyskytnout nějaké potíže.“

„Ne,“ řekl Anthony lítostivě. „V tom žádné potíže neočekávám. Ale mám ti svěřit, Jamesi, kam se hodlám uchýlit se svými dvěma sty padesáti librami?“

„Do Jižní Ameriky?“

„Ne, příteli, do Herzoslovenska. Myslím, že podpořím republiku a s největší pravděpodobností se stanu prezidentem.“

„Proč se rovnou neprohlásíš za nejvýznamnějšího Oboloviče a nestaneš se králem?“

„Ne, Jimmy. Král to má na doživotí, zatímco prezidentské funkční období je asi čtyři roky. Bude mě bavit vládnout Herzoslovensku čtyři roky.“

„Ale řekl bych, že králové mají ještě nižší průměr,“ namítl Jimmy.

„Ocitnu se zřejmě ve vážném pokušení zpronevěřit tvých tisíc liber. Ty je stejně nebudeš chtít, když se vrátíš obtěžkaný nugety. Investuju je za tebe do herzoslovenských ropných akcií. Víš, Jamesi, čím víc na to myslím, tím víc jsem tím tvým nápadem nadšený. V životě bych na Herzoslovensko nepomyslel, kdyby ses o něm nezmínil. Strávím jeden den v Londýně, vyzvednu válečnou kořist a odjedu Balkán Expresem!“

„Tak rychle se odtud nedostaneš. Zatím jsem se o tom nezmínil, ale mám pro tebe ještě jeden malý úkol.“ Anthony se zaboval do křesla a vážně se na něj zahleděl.

„Celou dobu jsem věděl, že mi ještě něco tajíš. Teď přijde ten háček.“

„Ale vůbec ne. Jde pouze o pomoc jisté dámě.“

„Jednou provždy, Jamesi, odmítám se nechat zaplést do nějaké tvé odporné milostné aféry.“

„Nejde o milostný vztah. V životě jsem tu ženu neviděl. Povím ti celý příběh.“

„Jestliže mám dál poslouchat tvé dlouhé zmatené příběhy, neobejdu se bez další sklenice.“

Hostitel úslužně vyhověl jeho požadavku a pustil se do vyprávění.

„Stalo se to za mého pobytu v Ugandě. Zachránil jsem tam život jednomu přivandrovalci –“

„Být tebou, Jimmy, napsal bych knížečku a nazval bych ji ‚Životy, které jsem zachránil‘. To už je za dnešní

večer druhý zachráněný život, o kterém slyším.“

„Ale v tomhle případě jsem vůbec nic neudělal. Jen jsem vytáhl toho pobudu z řeky. Stejně jako všichni pobudové neuměl plavat.“

„Počkej ještě. Souvisí tenhle příběh nějak s tou druhou záležitostí?“

„Vůbec nijak, i když, kupodivu, teď si vzpomínám, ten chlap byl Herzoslovák. Přesto jsme mu vždycky říkali Holanďan Pedro.“

Anthony neurčitě přikývl.

„Pro přivandrovalce je každé jméno dobré,“ poznamenal. „Tak pokračuj ve vyprávění, Jamesi.“

„Ten chlápek mi za to byl tak trochu vděčný. Pořád se kolem mě motal jako pes. Půl roku poté zemřel na zimnici. Byl jsem u něj. Když vypouštěl duši, pokývl na mě a vzrušeným šepem mi svěřil nějaké tajemství – myslím, že mluvil o zlatém dole. Nacpal mi do ruky balíček z voskovaného plátna, který stále nosil na těle. Tehdy ve mně neprobouzel valné naděje. Otevřel jsem ho až po týdnu. To už jsem byl zvědavý, musím se přiznat. Nemyslel jsem si, že by Holanďan Pedro poznal zlatý důl, kdyby ho viděl – ale štěstí je nevyzpytatelné –“

„A při pouhém pomyšlení na zlato se ti jako vždycky rozbušilo srdce,“ přerušil ho Anthony.

„V životě jsem nebyl tak znechucený. Zlatý důl, vskutku! Troufám si říct, že pro něj to mohl být zlatý důl, pro toho špinavého psa. Víš, co v tom balíčku bylo? Ženské dopisy – ano, dopisy jedné ženy, a ještě k tomu Angličanky. Ten skunk ji vydíral – a měl tu drzost předat ten mrzký balíček mně!“

„Rád vidím tvé spravedlivé rozhořčení, Jamesi, ale dovol, abych ti připomněl, že pobuda zůstane pobudou. On to myslel dobře. Zachránil jsi mu život, tak ti odkázal výnosný zdroj peněz – tvé ušlechtilé britské ideály ležely daleko za jeho duchovním obzorem.“

„Ale co jsem s nimi k čertu měl dělat? Spálit je? To mě napadlo nejdřív. A pak mi přišlo na mysl, že ta nebohá dáma, nevědouc o zničení dopisů, bude navždy žít v rozechvění a hrůze z toho, že se ten pobuda jednoho dne objeví.“

„Máš větší představivost, než jsem ti prisuzoval, Jimmy,“ poznamenal Anthony a zapálil si cigaretu.

„Připouštím, že v tom případě je víc obtíží, než bylo zprvu patrné. A co jí ty dopisy prostě poslat poštou?“

„Stejně jako všechny ženy neopatřovala většinou své dopisy datem ani zpáteční adresou – na jednom jediném byla jakási adresa – jednoslovná. ‘Chimneys’.“

Anthony se pokusil sfouknout zápalku, ale když mu spálila prst, odhodil ji rychlým švihem zápěstí.

„Chimneys? To je poněkud zvláštní.“

„Proč, říká ti to něco?“

„Jedná se o jedno vznešené anglické sídlo, můj milý Jamesi. Místo, kam jezdili na víkendy králové a královny, kde se scházeli diplomaté k diplomatizování.“

„To je jeden z důvodů, proč jsem tak rád, že pojedíš do Anglie místo mne. Ty máš o těchhle věcech přehled,“ řekl Jimmy prostě. „Balík z kanadské pustiny jako já by nadělal spoustu bot, ale někdo jako ty, kdo studoval na Etonu a na Harrow –“

„Jenom na jedné z nich,“ opravil ho Anthony skromně.

„Si s tím se vším poradíš. Proč jsem jí je neposlal, ptáš se? Připadalo mi to nebezpečné. Z toho, co jsem si mohl domyslet, měla žárlivého manžela. Co kdyby jí omylem nějaký dopis otevřel? Co by s tou nebohousámou bylo? Nebo co když je mrtvá? Ty dopisy vypadají, že byly napsány už před nějakým časem. Vymyslel jsem jediné to, že je někdo odveze do Anglie a odevzdá jí je do vlastních rukou.“

Anthony odhodil cigaretu, došel ke svému příteli a láskyplně jej poplácal po zádech.

„Ty jsi skutečně potulný rytíř, Jimmy,“ prohlásil. „Kanadská pustina na tebe může být hrdá. Já tu práci neodvedu ani zpola s takovým šarmem, jako bys to dokázal ty.“

„Ale vezmeš ji?“

„Jistě.“

McGrath vstal, otevřel zásuvku, vytáhl z ní balíček dopisů a hodil jej na stůl.

„Tady jsou. Radši se na ně podívej.“

„Je to nutné? Když o tom tak uvažuji, raději bych se na ně nedíval.“

„Ale podle toho, co jsi říkal o Chimneys, mohla přebývat jediná tam. Raději bychom se těmi dopisy měli probrat a podívat se, zda neobsahují nějakou stopu, kde se skutečně zdržuje.“

„Myslím, že máš pravdu.“

Pečlivě prolistovali dopisy, ale to, v co doufali, nenašli. Anthony je zamyšleně urovnal.

„Chudinka malá,“ utrousil. „Byla polomrtvá strachy.“

Jimmy přikývl.

„Myslíš, že budeš schopen ji najít?“ zeptal se úzkostlivě.

„Do té doby neodjedu z Anglie. Hodně ti na té neznámé dámě záleží, Jamesi?“

Jimmy zamýšleně přejel prstem přes podpis.

„Má nádherné jméno,“ řekl omluvně. „Virginia Revelová.“

TŘETÍ KAPITOLA

Strach na vysokých místech

„To se rozumí, můj drahý příteli, to se rozumí,“ řekl lord Caterham.

Ta slova opakoval už potřetí, pokaždé v naději, že mu umožní ukončit rozhovor a uniknout. Velice se mu nelíbilo stát na schodech k exkluzivnímu londýnskému klubu, jehož byl členem, a naslouchat nekonečnému proudu řeči ctihodného George Lomaxe.

Címent Edward Alistair Brent, devátý markýz z Caterhamu, byl pomenší pán v omšelých šatech, který naprosto neodpovídal obecně představě markýze. Měl vybledlé modré oči, úzký melancholický nos a nevýrazné, byť zdvořilé chování.

Hlavní neštěstí lorda Caterhama spočívalo v tom, že před čtyřmi lety převzal rodové následnictví po svém bratru, osmém markýzi, neboť předchozí lord Caterham byl pozoruhodný muž, obecně známý po celé Anglii. Jeden čas působil jako ministr zahraničí, hojně cestoval po celém impériu a jeho venkovské sídlo Chimneys bylo proslulé svou pohostinností. Jeho žena, dcera vévody z Perthu, mu příhodně asistovala na neformálních víkendových večírcích v Chimneys, kde se vytvářely a bořily dějiny, a sotva se našel někdo významný – ať už v Anglii samotné, nebo v Evropě – kdo by zde někdy nepobyl. To bylo všechno výborné. Devátý markýz z Caterhamu se s ohledem na bratrovu památku těšil nejvyšší úctě a vážnosti.

Henry si ve společnosti vedl skutečně skvěle. Lordu Caterhamovi však vadilo, že sídlo Chimneys je považováno spíše za národní majetek než za soukromý venkovský dům. Nic ho nenudilo víc než politika – snad kromě politiků. Odtud pramenila jeho netrpělivost vyvolaná výřečností George Lomaxe. Ten robustní muž již směřoval ke kyprosti – měl zarudlý obličej, vykulené oči a přebujelé vědomí vlastní důležitosti.

„Chápete to, Caterhame? My si teď nemůžeme, prostě nemůžeme dovolit žádný skandál. Jedná se o nanejvýš delikátní situaci.“

„Jako vždycky,“ poznamenal lord Caterham s příděchem jízlivosti.

„Můj drahý příteli, to musím vědět já!“

„To se rozumí, to se rozumí,“ řekl lord Caterham a opět se stáhl do obranných linií.

„Jediné uklouznutí v té herzoslovenské záležitosti a jsme vyřízeni. Je výsostně důležité, aby ropnou koncesi dostala britská společnost. To jistě chápete.“

„Zajisté, zajisté.“

„Princ Michael Obolovič přijede koncem týdne a celá záležitost bude projednána v Chimneys pod pláštěm honu.“

„Tento týden jsem měl v úmyslu odjet do zahraničí,“ namítl lord Caterham.

„Nesmysl, můj drahý Caterhame, počátkem října nikdo do zahraničí nejedí.“

„Můj lékař si patrně myslí, že jsem v dost špatném stavu,“ řekl lord Caterham a toužebně upíral zraky k taxíku, který pomalu projížděl kolem.

Nebyl však schopen uniknout na svobodu, neboť Lomax měl neblahý zvyk přidržovat si člověka, s nímž prodlíval ve vážném rozhovoru – nepochybně na základě letité zkušenosti. V tomto případě pevně svíral klop kabátu lorda Caterhama.

„Člověče drahý, já vám to vyložím z imperiálního hlediska. Ve chvíli národní krize, která se rychle blíží –“ Lord Caterham se stísněně ošil. Náhle měl pocit, že by raději uspořádal jakýkoli počet víkendových oslav, než aby poslouchal, jak George Lomax cituje z jednoho ze svých projevů. Ze zkušenosti věděl, že Lomax je schopný řečnit dvacet minut bez přestávky.

„Tak dobře,“ řekl spěšně, „udělám to. Ale předpokládám, že to celé zařídíte.“

„Můj drahý příteli, není co zařizovat. Vaše sídlo je ideálně situováno, když odhlédneme od historických konotací. Já budu na opatství, necelých sedm mil odtud. Přirozeně by nebylo vhodné, abych se toho víkendů účastnil.“

„Přirozeně,“ souhlasil lord Caterham, který neměl nejmenší tušení, proč by to nebylo vhodné, a ani neměl zájem se to dozvědět.

„Možná by vám však nevadilo, kdyby se naopak zúčastnil Bill Eversleigh. Byl by užitečný jako nosič vzkazů.“

„Bude mi potěšením,“ pravil lord Caterham se ztuhlým větším zaujetím. „Bill je celkem slušný střelec a Bundle ho má ráda.“

„Na střelbě samozřejmě příliš nezáleží. Je to pouhá záminka, jak bylo řečeno.“

Lord Caterham se znovu zatvářil sklíčeně.

„Pak to bude všechno. Princ, jeho družina, Bill Eversleigh, Herman Isaacstein –“

„Kdo?“

„Herman Isaacstein. Představitel syndikátu, o kterém jsem vám říkal.“

„Toho výhradně britského syndikátu?“

„Ano. Proč?“

„Jen tak, jen tak. Jen mě to tak napadlo. Lidé mívají zvláštní jména.“

„Pak tam ovšem musí být jeden dva neznámí lidé – aby to vypadalo důvěryhodně. Na to dohlédne lady Eileen – musí jít o lidi mladé, nekritické, bez jakékoli znalosti politiky.“

„Na to zajisté bude stačit Bundle.“

„Teď mě něco napadlo.“ Lomax skutečně vypadal, že ho postihla nějaká myšlenka. „Vzpomenete si na tu záležitost, o které jsem mluvil?“

„Mluvil jste o tolika věcech.“

„Ne, ne, myslím tu nešťastnou záležitost“ – ztišil hlas do tajemného šepotu – „ty memoáry, ty paměti hraběte Stylptiče.“

„Mám za to, že v tom se mýlíte,“ řekl lord Caterham, potlačuje zívnutí. „Lidé milují skandály. U všech rohatých – sám bych si ty paměti rád přečetl a potěšil se jimi.“

„Nejde o to, zda je lidé budou číst nebo ne – přečtou si je velice rychle – ale jejich zveřejnění v této kritické chvíli by mohlo všechno zničit. Všechno. Herzoslovenský lid si přeje restaurovat monarchii a je připraven nabídnout korunu princovi Michaelovi, který má podporu vlády Jeho Veličenstva –“

„A který je ochotný zaručit koncesi panu Ikeymu Hermansteinovi a spol. na oplátku za milionovou půjčku, která mu pomůže dostat se na trůn –“

„Caterhame, Caterhame,“ zašeptal Lomax zoufale. „Diskrétnost, prosím vás. Hlavně diskrétnost.“

„A jde o to,“ pokračoval lord Caterham s jistým škodolibým potěšením, přestože na naléhání svého protějšku ztišil hlas, „že některé ze Stylptičových vzpomínek by tu mohly udělat čáru přes rozpočet tyranii a kvůli Obolovičovy rodiny obecně, co? Vyvolat otázky ve sněmovně, jako proč nahrazovat současný liberální a demokratický režim zastaralou despocií? Politikou diktovanou kapitalistickými pijavicemi? Pryč s vládou! Tyhle věci, co?“

Lomax přikývl.

„A mohlo by být ještě hůř,“ vydechl. „Za předpokladu – čistě teoretického předpokladu – že by v pamětech padla zmínka o tom nešťastném zmizení – víte, o čem mluvím.“

Lord Caterham ně něj zůstal zírat.

„Ne, nevím. O jakém zmizení?“

„Musel jste o něm slyšet. Došlo k němu přece v Chimneys. Henryho to příšerně rozčílilo. Málem mu to zničilo kariéru.“

„To mě mimořádně zajímá,“ ožil lord Caterham. „Kdo nebo co zmizelo?“

Lomax se k němu naklonil, až měl ústa u Caterhamova ucha. Lord se překotně odtáhl.

„Proboha, neprskejte na mě.“

„Slyšel jste, co jsem říkal?“

„Ano, slyšel,“ přiznal lord Caterham váhavě. „Vzpomínám si, že jsem o tom tehdy něco zaslechl. Velmi podivná záležitost. Zajímalo by mě, kdo to udělal. Zjistilo se to někdy?“

„Nikdy. Přirozeně jsme v té věci museli postupovat s nejvyšší diskrétností. Na veřejnost nesměla proniknout ani zmínka o té ztrátě. Jenže v té době tam byl Stylptič. A něco věděl. Ne všechno, ale něco. Jednou nebo dvakrát jsme si vjeli do vlasů kvůli té turecké otázce. Předpokládám, že z čiré zlomyslnosti to celé sepsal, aby si to svět mohl přečíst. Pomyslete na ten skandál – na ty dalekosáhlé důsledky. Každý by se ptal, proč se to ututlalo.“

„Samozřejmě by se každý ptal,“ řekl lord Caterham, zjevně potěšen.

Lomax se musel hodně držet.

„Zůstaň klidný,“ mumlal si pro sebe. „Zachovej klid.“ Když pak promluvil k lordu Caterhamovi, hlas mu přeskočil do fistule. „Já se vás ptám, můj drahý příteli: Pokud neměl za lubem nějakou neplechu, proč posílal rukopis do Londýna takovou oklikou?“

„Je to rozhodně zvláštní. Jste si těmi fakty jistý?“

„Naprostě. Měli jsme v Paříži své... agenty. Paměti byly tajně odeslány několik týdnů před jeho smrtí.“

„Ano, vypadá to, že v tom něco vězí,“ řekl lord Caterham, jehož neopouštěla škodolibá radost.

„Zjistili jsme, že rukopis byl zaslán jistému Jimmymu nebo Jamesovi McGrathovi, Kanadánovi, který v

současné době pobývá v Africe.“

„Vskutku imperiální záležitost, že?“ radoval se lord Caterham.

„James McGrath má připlout zítra, to jest ve čtvrtek, lodí Granarth Castle.“

„Co s tím chcete dělat?“

„Přirozeně s ním ihned vejdemo ve styk, poukážeme na možné vážné následky a požádáme ho, aby zveřejnění pamětí alespoň o měsíc odložil a v každém případě připustil jejich uvážlivou... redakci.“

„A co když řekne: ‚Kdepak, pane‘, nebo ‚Jděte k čertu‘, nebo něco podobně lehkovážného?“ vyzvídal lord Caterham.

„Toho se právě obávám,“ odtušil Lomax. „Z toho důvodu mě napadlo, že by nebylo od věci pozvat ho také do Chimneys. Možnost setkání s princem Michaellem by mu přirozeně zalichotila a snad by nám umožnila ho snáze zpracovat.“

„Nepřichází v úvahu,“ pospíšil si s odpovědí lord Caterham. „S Kanadany nevycházím a nikdy jsem nevycházel – zvláště s těmi, kteří dlouhodobě žili v Africe.“

„Zajisté v něm objevíte okouzlujícího společníka – nepracovaný diamant, abych tak řekl.“

„Ne, Lomaxi. Takové společenské blamáže se v žádném případě nedopustím. Bude to s ním muset vyřídit někdo jiný.“

„Napadlo mě,“ řekl Lomax, „že by na něj mohla zapůsobit nějaká žena. Rozumíte, řekla by mu toho dost, ale ne zase příliš. Žena by dokázala vyřídit celou záležitost delikátně a s taktem – předložit mu ji tak, aby se k ní nepostavil zády. Ne že bych schvaloval ženy v politice – Svatoštěpánská* je už dnes stejně mrtvá, naprosto mrtvá. Ale žena na domácím hřišti dokáže zázraky. Kupříkladu Henryho žena – co ta pro něj všechno udělala. Marcia byla skvělá a jedinečná, navíc dokonalá hostitelka na politických schůzkách.“

„Ale nechcete ji přizvat na tuhle schůzku, že ne?“ Lord Caterham zjevně ochladl a při zmínce o své obávané švagrové trochu zbledl.

„Ne, ne, to jste mě špatně pochopil. Hovořil jsem o vlivu žen obecně. Měl jsem na mysli ženu mladou, okouzlující, krásnou a inteligentní.“

„Ale ne Bundle? Bundle by byla nepoužitelná. Je to zuřivá socialistka a takový návrh by ji prostě rozesmál.“

„Nemyslel jsem lady Eileen. Vaše dcera, Caterhame, je okouzlující, skutečně okouzlující, ale je to ještě dítě. My potřebujeme ženu se savoir faire, ženu rozváznou a světažnalou, skutečnou osobnost. Mou sestřenicí Virginii.“

„Paní Revelovou?“ rozzářil se lord Caterham. Začínal mít pocit, že by se mu ten víkend nakonec mohl líbit. „To jste měl velice dobrý nápad, Lomaxi. Je to nepochybně nejšarmantnější žena v Londýně.“

„A navíc se velice vyzná v problematice Herzoslovenska. Jistě si vzpomínáte, že její manžel tam byl velvyslancem. A jak říkáte, jedná se o ženu velkého osobního kouzla.“

„Rozkošné stvoření,“ poznamenal lord Caterham.

„Pak jsme dohodnutí.“

Pan Lomax pustil klop lorda Caterhama, který se hbitě chopil příležitosti k úniku.

„Sbohem, Lomaxi, vy už všechno zařídíte, vidíte?“

Vzápětí lord Caterham naskočil do taxíku. Nesnášel ctihodného George Lomaxe, jak jen může jeden bezúhonný křesťanský džentlmen nesnášet druhého bezúhonného křesťanského džentlmena. Nesnášel jeho odulý zarudlý obličej, jeho funění a vykulené vážné modré oči. Pomyslel na nadcházející víkend a vzdychl. Bude to otrava, odporná otrava. Pak si však vzpomněl na Virginii Revelovou a trochu se rozveselil.

„Rozkošné stvoření,“ zamumlal si pro sebe. „Velice rozkošné stvoření.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Představení velice okouzlující dámy

George Lomax se ihned vrátil do Whitehallu. Když vstoupil do přepychové rezidence, v níž dohadoval státní záležitosti, zaslechl jakýsi šelest.

Pan Bill Eversleigh pilně třídil dopisy, ale z velkého křesla poblíž okna ještě sálalo lidské teplo.

Velice příjemný mladík, tenhle Bill Eversleigh. Věk odhadem kolem pětadvaceti, velký a pohybově poněkud neohrabaný, mile ošklivý v obličejí, nádherně bílé zuby a poctivě hnědé oči.

„Už poslal Richardson tu zprávu?“

„Ne, pane. Mám ho upomenout?“

„Nemusíte. Nějaké telefonické vzkazy?“

„Většinu už vyřizuje slečna Oscarová. Pan Isaacstein chce vědět, jestli s ním zítra můžete poobědvat v Savoyi.“

„Řekněte slečně Oscarové, ať se podívá do mého diáře. Pokud tam nic nemám, může mu zavolat a to pozvání přijmout. Mimochodem, Eversleighi, můžete mi někam zavolat? Číslo si najdete v seznamu. Paní Revelová, Pont Street 487.“

„Jistě, pane.“

Bill se chopil telefonního seznamu, nevidoucím okem přelétl sloupec jmen začínajících na „M“, hlučně seznam zaklapl a sáhl po přístroji na psacím stole. S rukou na sluchátku se zarazil, jako by si právě na něco vzpomněl.

„Promiňte, pane, právě jsem si na něco vzpomněl. Má rozbitý telefon. Myslím paní Revelovou. Před chvílí jsem se jí snažil dovolat.“

George Lomax se zamračil.

„To je nepříjemné,“ řekl, „velice nepříjemné.“ Nerozhodně poklepal prsty na stůl.

„Pokud je to něco důležitého, pane, možná bych tam mohl zajet taxíkem. V tuto dopolední hodinu bude jistě doma.“

George Lomax zaváhal, zvažuje jeho návrh. Bill netrpělivě čekal, nachystaný k okamžitému odchodu, pokud se mu dostane příznivé odpovědi.

„Možná by to bylo nejlepší,“ řekl Lomax konečně. „Výborně tedy. Zajedte tam taxíkem a zeptejte se paní Revelové, zda bude dnes odpoledne ve čtyři hodiny doma, protože se u ní musím zastavit v důležité záležitosti.“

„Samozřejmě, pane.“

Bill si vzal klobouk a odešel.

Za deset minut vystoupil z taxíku na Pont Street před domem číslo 487. Zazvonil a hlučně zaklepal klepadlem. Otevřel mu důstojný sluha, jemuž Bill pokývl jako starému známému.

„Dobré jitro, Chilvers, je paní Revelová doma?“

„Tuším, pane, že se právě chystá ven.“

„Jsi to ty, Bille?“ ozval se ženský hlas zpoza zábradlí. „Zdalo se mi, že poznávám to mužné klepání. Pojď nahoru.“

Bill vzhlédl k rozesmáté tváři, která měla sklony měnit jeho – a nejen jeho – verbální projev v nesouvislé blábolení. Bral schody po dvou a nahoře pevně sevřel ruce Virginie Revelové do svých.

„Ahoj, Virginie!“

„Ahoj, Bille!“

Osobní kouzlo je zvláštní věc; stovky krásných žen, některé i krásnější než Virginia Revelová, by mohly říct ‚Ahoj, Bille‘, a přesto by nedosáhly naprosto žádného účinku. Tato dvě prostá slova vyslovená Virginii však na Billa zapůsobila nanejvýš omamně.

Virginii Revelové bylo sedmadvacet let. Byla vysoká a nádherně štíhlá – skutečně, na její štíhlost by se dala napsat oslavná báseň, jak byla úměrná a vyvážená. Vlasy barvy bronzu hrály nazelenalými tóny; měla odhodlanou bradičku, krásný nos a zpod přivřených víček prosvítala hluboká chrpová modř. Jemná a dosti nepopsatelná ústa se v jednom koutku mírně zdvihala ve tvaru zvaném Venušin pás. Byla to nádherně výrazná tvář vyzařující jakousi životní sílu, jež vždy poutala pozornost. Pominout Virginii Revelovou bylo zhola nemožné.

Zatáhla Billa do přijímacího salonku, laděného do lila, zelené a žluté, takže působil jako louka rozkvetlá krokusy.

„Bille, miláčku, nepostrádají tě na ministerstvu zahraničí? Myslela jsem si, že se tam bez tebe neobejdou.“

„Přinesl jsem ti vzkaz od Tresky.“

Takto neuctivě tituloval Bill svého nadřízeného.

„A mimochodem, Virginie, kdyby se náhodou ptal, nezapomeň, že dnes odpoledne jsi měla telefon mimo provoz.“

„Telefonu nic nebylo.“

„Já vím. Ale řekl jsem, že byl mimo provoz.“

„Proč? Osvětlí mi tuhle diplomatickou hru.“

Bill na ni káravě pohlédl.

„Přirozeně proto, abych se sem dostal a mohl tě vidět.“

„Miláčku, Bille, já jsem tak nechápavá! A ty jsi tak milý!“

„Chilvers říkal, že se chystáš ven.“

„Chystala jsem se – na Sloane Street. V jednom obchodě tam mají báječný bederní pás.“

„Bederní pás?“

„Ano, Bille, bederní pás. To je pás, který ti stahuje boky. Nosí se přímo na těle.“

„Já se rdím, Virginie. Neměla bys popisovat své spodní prádlo mladíkovi, s nímž nejsi příbuzná. To se nesluší.“

„Ale Bille, drahoušku, na bocích není nic neslušného. Všichni máme boky – i když my ubohé ženy se zoufale snažíme předstírat, že ne. Tenhle bederní pás je z červené gumy, sahá těsně nad kolena a je naprosto nemožné v něm chodit.“

„To je příšerné!“ otrásl se Bill. „Tak proč ho chceš mít?“

„Kvůli tomu ušlechtilému pocitu, že člověk trpí pro svou postavu. Ale nemluvme o mém bederním pásu. Co mi vzkazuje George?“

„Chce vědět, jestli budeš ve čtyři hodiny odpoledne doma.“

„Nebudu. Budu v Ranelagh. Proč taková formální návštěva? Myslíš, že se o mě chce ucházet?“

„Nedivil bych se.“

„Protože pokud chce, můžeš mu vyřídít, že dávám přednost mužům, kteří se o mě ucházejí spontánněji.“

„Třeba mně?“

„U tebe už nejde o spontaneitu, Bille, ale o zvyk.“

„Virginie, copak –?“

„Ne, ne, ne, Bille. Před obědem o to nestojím. Ber mě jako milou mateřskou ženu, která se blíží střednímu věku a má na mysli pouze tvé zájmy.“

„Virginie, já tě tak miluju.“

„Já vím, Bille, já vím. A jsem prostě strašně ráda milována. Není to ode mě nemravné a hrozné? Chtěla bych, aby se do mě zamilovali všichni příjemní muži na světě.“

„Předpokládám, že většině už se to podařilo,“ poznamenal Bill zasmušile.

„Doufám, že mezi nimi není George. Myslím, že ani nemůže. Je už zamilovaný do své kariéry. Říkal ještě něco?“

„Jen že je to velmi důležité.“

„Bille, začíná mě to zajímat. Věcí, které George považuje za důležité, je zoufale málo. Myslím, že tu cestu do Ranelagh zruším. Koneckonců, můžu tam zajet kdykoli jindy. Vyříd' Georgeovi, že ho ve čtyři budu trpělivě očekávat.“

Bill pohlédl na náramkové hodinky.

„Už asi nestojí za to vracet se před obědem. Zajdeme něco skousnout, Virginie.“

„Mám asi dvě pozvání na oběd.“

„Na tom nezáleží. Udělej si radost a zruš je.“

„To by bylo docela hezké,“ usmála se na něj Virginie.

„Virginie, ty jsi miláček. Řekni, že mě máš docela ráda, vid'š? Víc než ostatní lidi.“

„Bille, zbožňuju tě. Kdybych si někoho musela vzít – prostě musela – kdybych to měla napsáno v knize osudu, a navíc kdyby mi nějaký zlý mandarin vyhrožoval, že mě pomalu umučí, když si nikoho nevezmu – skutečně bych se vdala. Řekla bych, ‚Dejte mi mého Billouška.‘“

„Ale pak –“

„Ano, ale já si nikoho brát nemusím. Líbí se mi být hříšnou vdovou.“

„Mohla by sis žít úplně stejně. Chodit si ven a tak. O mně bys doma ani nevěděla.“

„Bille, ty to nechápeš. Já patřím k ženám, které se vdávají s nadšením, pokud už se vdávají.“

Bill zasténal.

„Já se asi co nejdřív zastřelím,“ prohlásil pochmurně.

„Ale nezastřelíš, miláčku. Pozveš nějakou hezkou dívku na večeři – jako předevedčím.“

Pana Eversleighe to na okamžik zaskočilo.

„Jestli myslíš Dorothy Kirkpatrickovou, tu herečku, pak – zatraceně, je to skutečně milá dívka, hezky rosltá, ale nic v tom nebylo.“

„Bille, miláčku, samozřejmě v tom nic nebylo. Já jsem ráda, když se bavíš. Jenom nepředstírej, že umíráš na puklé srdce.“

Pan Eversleigh zmobilizoval svou důstojnost.

„Ty to ale vůbec nechápeš, Virginie,“ řekl příkře. „Muži –“

„Jsou polygamní! Já vím, že jsou. Někdy mě jímá ošklivé podezření, že jsem polyandrická. Jestli mě opravdu miluješ, Bille, vezmi mě rychle na oběd.“

PÁTÁ KAPITOLA

První večer v Londýně

I v těch nejdokonalějších plánech se často vyskytne jedna chyba – pokud je slabé místo v přípravách. Tím slabým místem byl pan Eversleigh.

Bill Eversleigh byl nanejvýš milý mladík. Hrál výborně kriket a zvládal golf, měl příjemné způsoby a přátelskou povahu, ale za své místo na ministerstvu zahraničí vděčil nikoli svým schopnostem, ale dobrým stykům. Na práci, již musel dělat, se docela hodil. Fungoval víceméně jako Georgeův pes. Nedělal žádnou důležitou práci, která by vyžadovala přemýšlení. Měl za úkol být neustále Georgeovi po boku, hovořit s bezvýznamnými lidmi, s nimiž George hovořit nechtěl, obstarávat pochůzky a vůbec být užitečný. To všechno Bill věrně vykonával. V Georgeově nepřítomnosti se rozložil v největším křesle a četl si sportovní noviny, čímž pouze naplňoval dávnou tradici.

Protože George byl zvyklý posílat Billa na pochůzky, poslal ho i do kanceláří Union Castle, aby mu zjistil, kdy má připlout Granarth Castle. Bill měl podobně jako mnoho mladých vzdělaných Angličanů příjemný, ale poměrně tichý hlas. Odborník na výslovnost by zjistil, že špatně vyslovuje slovo Granarth. V jeho podání to mohlo být cokoli. Dotyčný úředník to slyšel jako Carnfrae. Loď Carnfrae Castle měla připlout příští čtvrtek. Tak to úředník Billovi řekl. Bill poděkoval a odešel. Lomax tu informaci vstřebal a uzpůsobil jí své plány. O parnících společnosti Union Castle nic nevěděl, a tak považoval za jisté, že James McGrath připluje ve čtvrtek.

V okamžicích, kdy ve středu dopoledne držel lorda Caterhama na schodech klubu za klopou, by ho proto bylo velice překvapilo, kdyby se dozvěděl, že Granarth Castle zakotvila v Southamptonu už předchozího odpoledne.

V úterý ve dvě hodiny odpoledne vystoupil Anthony Cade cestující pod jménem Jimmyho McGrathe ve Waterloo z vlaku s přípojem na loď, zavolal si taxi a po chvilce váhání přikázal řidiči, ať jede do hotelu Blitz.

„Člověk si může dopřát trochu pohodlí,“ mrmlal si Anthony pro sebe a s jistým zájmem pozoroval dění za okny taxíku.

Bylo tomu přesně čtrnáct let, kdy byl naposled v Londýně.

V hotelu si objednal pokoj a odebral se na krátkou procházku po nábřeží. Bylo příjemné být zase v Londýně. Všechno se tu přirozeně změnilo. Tamhle bývala malá restaurace – hned za Blackfriars Bridge – kam poměrně často chodíval v doprovodu jiných slušných mladíků na oběd. Tíhnul tehdy k socialistům a nosíval červenou vázanku. Byl mladý – velice mladý.

Obrátil své kroky zpět do Blitzu. Ve chvíli, kdy přecházel ulici, ho málem porazil nějaký člověk. Oba se vzpamatovali a ten člověk zamumlal nějakou omluvu. Jeho oči si při tom pozorně prohlížely Anthonyho obličej. Byl to malý podsaditý dělník, v jehož vzhledu bylo něco neanglického.

Anthony pokračoval v cestě do hotelu a přemýšlel, proč si ho ten člověk tak pátravě prohlížel. Zřejmě o nic nešlo. Zřejmě toho muže jen upoutal svou opálenou pleť, která vynikala mezi obličejí bledých Londýňanů. Došel do svého pokoje a veden náhlým vnuknutím se postavil před zrcadlo. Pozorně zkoumal svůj obličej. Je možné, že by ho těch několik přátel ze starých časů – jen těch pár nejlepších – poznalo, kdyby se s ním setkali tváří v tvář? Pomalu zavrtěl hlavou.

Když opouštěl Londýn, bylo mu právě osmnáct – světlolasý, lehce obtloustlý chlapec klamně serafínského vzhledu. Jen stěží by ho někdo poznal jako vysokého snědému muže s lehce posměšným výrazem ve tváři.

Telefon vedle postele zazvonil a Anthony zvedl sluchátko.

„Haló?“

Ozval se mu hlas recepčního.

„Pan James McGrath?“

„U telefonu.“

„Je tu nějaký pán a přeje si s vámi mluvit.“

Anthonyho to docela udivilo.

„Se mnou?“

„Ano, pane, je to cizinec.“

„Jak se jmenuje?“

Po krátké odmlce recepční odpověděl:

„Pošlu vám posílčka s jeho navštívenkou.“

Anthony položil sluchátko a čekal. Za několik minut se ozvalo zaklepání a malý posílček mu na podnose podal navštívenku.

Anthony si ji vzal. Bylo na ní vytlačeno následující jméno:

BARON LOLOPRETJZYL

Ted' už plně chápal recepčního odmlku.

Chvilí navštívenku zkoumal a pak se rozhodl.

„Ať mi toho pána pošlou nahoru.“

„Zajisté, pane.“

Za několik minut byl do jeho pokoje uveden baron Lolopretjzyl, vysoký muž s vějířovitým plnovousem a čelní pleší.

Srazil paty a uklonil se.

„Pane McGrathi,“ řekl.

Anthony ho co nejvěrněji napodobil.

„Barone,“ řekl. Pak mu přistrčil židli. „Posaďte se, prosím. Patrně jsem ještě neměl to potěšení setkat se s vámi?“

„Je tak,“ souhlasil baron a posadil se. „K mé velké lítostivosti,“ dodal zdvořile.

„I k mé,“ odušil Anthony tímž tónem.

„Ale pojďme k věci,“ řekl baron. „V Londýně Loajalistickou stranu Herzoslovenska představujeme.“

„Nepochybně to děláte znamenitě,“ poznamenal Anthony.

Baron poděkoval za kompliment úklonou.

„Velice laskav,“ řekl škrobeně. „Pane McGrathi, před vámi zakrývat nic nebudu. Obnovení monarchie nadešel čas, dočasně přerušené mučední smrtí Jeho nejvyšší Výsosti krále Mikuláše IV, věčnou slávu Pán Bůh mu dej.“

„Amen,“ zamumlal Anthony. „Slyšel jsem o tom, slyšel jsem.“

„Jeho Veličenstvo princ Michael na trůn bude posazeno, při podpoře britské vlády.“

„To je báječné,“ řekl Anthony. „Je od vás velice laskavé, že mi to všechno říkáte.“

„Všechno připraveno – a vy přijedete potíže vykonávat.“

Baron ho pozoroval přísným okem.

„Ale drahý barone,“ namítl Anthony.

„Ano, ano, já vím, o čem má řeč. Máte paměti usnulého hraběte Stylptiče.“

Přísný pohled se změnil na vyčítavý.

„A i kdybych měl? Co mají paměti hraběte Stylptiče společného s princem Michaellem?“

„Skandály způsobí.“

„To už tak u pamětí bývá,“ konejšil ho Anthony.

„Mnoho tajemství znal. Čtvrtinu jen prozradí a Evropa do války vrhnout může.“

„Ale jděte,“ řekl Anthony. „Tak zlé to nebude.“

„Do zahraničí rozšíří nepříznivé mínění o Obolovičích. Tak demokratický anglický duch.“

„Docela bych věřil,“ řekl Anthony, „že Obolovičové mohli tu a tam působit trochu nadutě, to už mají v krvi. Jenže anglický lid od Balkánců takovou věc očekává. Nevím sice, proč by měl, ale očekává.“

„Vy nerozumíte,“ řekl baron. „Vůbec nerozumíte. A mé rty zapečené,“ vzdychl.

„A čeho se vlastně bojíte?“ zeptal se Anthony.

„Dokud nepřechtu paměti, nevím,“ vysvětlil baron prostě. „Ale něco určité je tam. Vysoký diplomat vždy indiskrétní. Někoho očaruje přes rozpočet, jak je přísloví.“

„Podívejte se,“ řekl Anthony laskavě, „myslím, že zastáváte příliš pesimistické hledisko. Já znám vydavatele – sedí na rukopisech jako na vejcích. Potrvá nejméně rok, než ty paměti zveřejní.“

„Buď prolhaný jste vy, nebo jednoduchý. Všechno připraveno k východu memoárů v nedělních novinách.“

Anthony se cítil poněkud zaskočen. „Ale vždyť můžete vždycky všechno popřít,“ řekl s nadějí v hlase.

Baron smutně zavrtěl hlavou. „Ne, ne, kecy žvaníte. Ale k věci. Tisíc liber máte dostat, je tak? Vidíte, dobré informace u mě.“

„Rozhodně musím poblahopřát loajalistickým zpravodajcům.“

„Patnáct set nabídnu já.“

Anthony na něj chvíli užasle zíral a pak smutně zavrtěl hlavou.

„Bohužel to nejde,“ řekl lítostivě.

„Dobře. Dva tisíce nabídnu já.“

„Vy mě zkoušíte, barone, vy mě zkoušíte. Přesto stále tvrdím, že to nejde.“

„Svou cenu řekněte tedy.“

„Obávám se, že jste nepochopil situaci. Já chci skutečně věřit tomu, že jste na straně dobra a že ty paměti můžou vaši věc zničit. Nicméně jsem se toho úkolu ujal a musím ho dokončit. Rozumíte? Nemohu si dovolit nechat se koupit druhou stranou. To se nedělá.“

Baron ho velice pozorně poslouchal. Na konci Anthonyho řeči několikrát pokýval hlavou.

„Rozumím. Čest vaše jako Angličana je to?“

„My sami to takhle nebereme,“ řekl Anthony, „ale troufám si říct, pokud vezmu v úvahu lexikální odlišnosti, že oba myslíme totéž.“

Baron vstal.

„Ke cti jako Angličana úctu velikou mám,“ prohlásil. „Jiný způsob musíme zkusit. Přeji dobrý den.“

Srazil paty, uklonil se a vzpřímeně vypochoďoval z pokoje.

„To by mě zajímalo, co tím myslel,“ přemítal Anthony. „Byla to výhrůžka? Ne že bych se starého Lály Preclíka v nejmenším bál. Ostatně to je pro něj docela dobré jméno. Budu mu říkat baron Lála Preclík.“

Jednou dvakrát přešel po pokoji, ale nemohl se rozhodnout, kam budou směřovat jeho další kroky. Do data dohodnutého předání rukopisu chybělo něco přes týden. Dnes bylo pátého října. Anthony měl v úmyslu předat ho až na poslední chvíli. Popravdě řečeno teď horečnatě toužil paměti si přečíst. Napadlo ho to už na lodi, ale pokoušela se o něj nějaká chřipka, takže nebyl v rozpoložení louskat kostrbatý a nečitelný rukopis, neboť paměti nebývají psány na stroji. Teď však byl více než rozhodnutý zjistit, proč je kolem toho tolik povyku.

A pak měl ještě ten druhý úkol.

Z náhlého popudu si otevřel telefonní seznam a podíval se na jména Revel a Revelová. Bylo jich tam šest: Edward Henry Revel, chirurg z Harley Street, James Revel a spol., sedláři, Lennox Revel z Abbotbury Man-sions v Hampsteadu, slečna Mary Revelová s adresou v Ealingu, paní Revelová, manželka ctihodného Timothyho Revela z Pont Street 487, a paní Revelová, manželka Willise Revela z Cadogan Square 42. Když eliminoval sedláře a slečnu Mary Revelovou, zbývala mu k prošetření čtyři jména – a to neměl vůbec žádný důvod k domněnce, že ta dáma žije v Londýně! Zavrtěl hlavou a zavřel telefonní seznam.

„Prozatím to nechám náhodě,“ řekl. „Ono se obvykle něco objeví.“

Šťěstí lidí typu Anthonyho Cadea v tomto světě do jisté míry spočívá v jejich víře v jeho existenci. Anthony získal kýženou informaci za necelou půl hodinu, když se probíral stránkami nějakého časopisu. Objevil v něm fotografii živého obrazu aranžovaného vévodkyně z Perthu. Pod ústřední postavou, ženou ve východoevropských šatech, byla poznámka:

Manželka ctihodného Timothyho Revela jako Kleopatru. Za svobodna se jmenovala Virginia Cawthronová. Je dcerou lorda Edgbastona.

Anthony si chvíli fotografii prohlížel a pomalu špulil rty, jako by chtěl hvízdnout. Pak celou stránku vytrhl, složil ji a zasunul do kapsy. Znovu zašel nahoru, odemkl kufr a vytáhl balíček dopisů. Poté vyndal z kapsy složenou fotografii a zasunul ji pod provázek, jímž byly dopisy svázané.

Nenadálý zvuk za ním ho přiměl k prudkému otočení. Ve dveřích stál muž. Byl to typ, který se podle dosavadních Anthonyho bláhových představ vyskytoval pouze ve sboru komické opery. Zlověstně vyhlížející postava s brutální hlavou vraženou mezi ramena a zlým šklebem v obličeji.

„Co tady k čertu děláte?“ zeptal se Anthony. „A kdo vás pustil nahoru?“

„Chodím si, kam chci,“ prohlásil neznámý. Měl hrdelní hlas s cizím přízvukem, ale bylo vidět, že je v angličtině zběhlý.

„Další přivandrovalec,“ pomyslel si Anthony.

„Tak zase vypadněte, slyšíte?“ řekl nahlas.

Muž upíral oči na balíček dopisů v Anthonyho ruce.

„Odejdu, až mi dáte to, pro co jsem si přišel.“

„A co to je, smím-li se zeptat?“

Muž o krok postoupil.

„Paměti hraběte Stylptiče,“ sykl.

„Je zcela nemožné brát vás vážně,“ řekl Anthony. „Jako byste utekl z jeviště, kde jste hrál nějakého zlosyna. Máte velice zdařilý kostým. Kdo vás sem poslal? Baron Lála Preclík?“

„Baron?“ zachrčel ten člověk.

„Slyšíte se, jak mluvíte? Je to něco mezi chroptěním a psím štěkotem. Myslím, že já osobně bych to

nedokázal – nemám k tomu uzpůsobené hrdlo. Budu mu raději dál říkat Lála Preclick. Takže vás poslal on?”

Dočkal se však rozhodně záporné odpovědi. Jeho návštěvník si v žádném případě nebral servírky. Pak vytáhl z kapsy list papíru, který hodil na stůl.

„Podívejte se,“ řekl. „Podívejte se a třeště se, zpropadený Angličane.“

Anthony se s jistým zájmem podíval, ale neobtěžoval se s uposlechnutím druhého pokynu. Na papíře byla rudou tužkou hrubě obkreslena lidská ruka.

„To vypadá jako ruka,“ poznamenal. „Ale pokud si budete stát na svém, jsem připravený uvěřit tomu, že jde o kubistické ztvárnění západu slunce nad severním pólem.“

„Je to znak Soudruhů Rudé ruky. Já jsem soudruh Rudé ruky.“

„Neříkejte,“ podíval se na něj Anthony s ještě větším zájmem. „Vypadají ti ostatní stejně jako vy? Nevím, co by na to řekla Eugenická společnost.“

Muž hněvivě zavrčel.

„Vy pse!“ zvolal. „Jste horší než pes. Jste placený otrok upadající monarchie. Dejte mi ty paměti a vyvážnete bez škrábnutí. Tak velkorysý je Bratrstvo.“

„To je od nich jistě velice laskavé,“ řekl Anthony, „ale obávám se, že jak oni, tak vy jste podlehli jistému nedorozumění. Podle pokynů, které jsem dostal, mám rukopis doručit nikoli vaší přívětivé společnosti, ale jisté nakladatelské firmě.“

„Pchá!“ zasmál se ten druhý. „Myslíte si, že do jejich sídla dojdete živý? Dost toho pošetilého tlachání.“

Dejte mi ty papíry, nebo budu střílet.“

Vytáhl z kapsy revolver a zamával jím.

Špatně však odhadl Anthonyho Cadea. Nebyl zvyklý na lidi, kteří konají tak rychle – nebo rychleji, než sami myslí. Anthony nečekal, až na něj muž namíří revolver. Vzápětí poté, co jej muž vytáhl z kapsy, se Anthony vrhl kupředu a vyrazil mu zbraň z ruky. Síla nárazu muže otočila, takže se ocitl zády k útočníkovi. Taková příležitost se nedala propást. Jedním dobře mířeným kopem poslal Anthony cizince dvěma na chodbu, kde muž upadl.

Anthony vyběhl za ním, ale chrabrý soudruh Rudé ruky o víc nestál. Čiperně vyskočil a rozběhl se po chodbě. Anthony ho nepronásledoval; vrátil se do svého pokoje.

„Tak to bychom měli Soudruhy Rudé ruky,“ utrousil. „Pitoreskní zjev, leč při přímé akci snadné pořízení.“

Jak se sem k čertu ten chlap dostal? Jasně z toho vyplývá jediné – nepůjde to tak hladce, jak jsem si myslel. Už jsem narazil jak na loajalisty, tak na revolucionáře. Brzy zřejmě vyslou své delegace nacionalisté a nezávislí liberálové. Jedno je jisté. Ten rukopis začnu číst ještě dnes večer.“

Pohledem na hodinky Anthony zjistil, že je téměř devět hodin, a rozhodl se povečeřet v pokoji.

Nepředpokládal žádné další překvapivé návštěvy, ale měl pocit, že je na něm, aby zůstal ve střehu.

Nehodlal si nechat prohlédat kufr, zatímco by večeřel dole. Zazvonil na zvonek a požádal o jídelní lístek.

Vybral si několik jídel a poručil si láhev chambertinu. Číšník převzal objednávku a odešel.

Zatímco Anthony čekal, až mu přinesou jídlo, vytáhl rukopis a položil jej na stůl vedle dopisů.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupil číšník s malým stolkem s jídlem. Anthony se loudavě odebral ke krbu. Postavil se zády do pokoje, přímo proti zrcadlu. Při nenápadném pohledu do něj si všiml zvláštní věci.

Číšník upíral oči na balíček s rukopisem. Pak vrhl několik letmých pohledů k Anthonyho nehybným zadům a opatrně obešel stolek. Třásl se mu ruce a olizoval si suché rty. Anthony si ho prohlédl pozorněji. Byl to vysoký muž, pružný jako všichni číšníci, s hladce oholenou přizpůsobivou tváří. Ital, usoudil Anthony, nikoli Francouz.

V kritickém okamžiku se Anthony prudce otočil. Číšník sebou lehce trhl, ale předstíral, že nějak upravuje slánku.

„Jak se jmenujete?“ udeřil na něj Anthony.

„Giuseppe, monsieur.“

„Ital, co?“

„Ano, monsieur.“

Anthony se ho na něco zeptal italsky a muž odpověděl dostatečně plynule. Nakonec ho Anthony pokývnutím hlavy propustil, ale celou dobu, co jedl výtečné jídlo, které mu Giuseppe podal, rychle přemýšlel.

Nemohl se splést? Nebyl číšníkův zájem o balíček pouhou zvědavostí? Nebylo to vyloučené, ale při vzpomínce na Italovo horečnaté vzrušení od této teorie upustil. I tak však byl zmatený.

„Vem to čert,“ řekl si Anthony pro sebe, „každý přece nemůže jít po tom zatraceném rukopisu. Zřejmě

mám příliš bujnou fantazii.“

Když bylo po večeři sklizené ze stolu, pustil se do čtení pamětí. Kvůli nečitelnosti rukopisu zesnulého hraběte to šlo velice pomalu. Anthony začal podezřele často zívat. Na konci čtvrté kapitoly čtení vzdal. Zatím mu paměti připadaly nesnesitelně nudné, bez jakéhokoli náznaku jakéhokoli skandálu.

Sebral dopisy a desky rukopisu a zamkl je do kufru. Pak zamkl dveře a pro jistotu je zapřel židlí. Na židli postavil cestovní láhev z koupelny.

S určitou pýchou přehlédl tato bezpečnostní opatření, odstrojil se a zalezl do postele. Naposledy pohlédl na hraběcí paměti, ale cítil, jak mu klesají víčka, a tak nacpal rukopis pod polštář, zhasl a téměř okamžitě usnul.

Asi tak po čtyřech hodinách se náhle probudil. Nevěděl, co ho vzbudilo – možná nějaký zvuk, možná instinktivní tušení nebezpečí, vypěstované lety dobrodružného života.

Chvilí zůstal zcela nehybně ležet ve snaze zbystřit smysly. Slyšel velice tiché šustění a pak si začal uvědomovat, že temnota někde mezi jeho postelí a oknem je o poznání hustší – bylo to na podlaze vedle kufru.

Anthony prudce vyskočil z postele a rozsvítil. Postava, která klečela vedle kufru, byla okamžitě na nohou. V číšníkově pravé ruce se blýskl dlouhý úzký nůž. Vrhla se na Anthonyho, který si nyní plně uvědomil nebezpečí. Byl neozbrojený a Giuseppe to s nožem zjevně dobře uměl.

Anthony uskočil na stranu a číšník ho minul. Vzápětí už se oba muži váleli po zemi v těsném objetí.

Anthony vynakládal veškerou sílu na to, aby udržel protivníkovu pravou ruku s nožem. Pomalu ji odtahoval. Zároveň však cítil, jak mu Italova druhá ruka svírá průdušnici a dusí ho. Přesto dál zoufale odtahoval jeho pravou ruku.

Potom nůž s cinknutím spadl na podlahu. V tom okamžiku se Ital hbitě vykroutil z Anthonyho sevření a dal se na útěk. Anthony však udělal tu chybu, že vyskočil a vrhl se ke dveřím, aby mu odřízl ústup. Příliš pozdě si všiml, že židle s cestovní lahví je stále na místě.

Giuseppe sem vlezl oknem a tudy také hodlal prchnout. V okamžiku, který mu poskytl Anthony svým pohybem ke dveřím, vyskočil na balkon, přehoupl se na sousední balkon a zmizel přilehlým oknem.

Anthony věděl moc dobře, že nemá smysl ho pronásledovat. Ústupovou cestu měl nepochybně dobře připravenou. Anthony tím mohl způsobit potíže jen sám sobě.

Došel k posteli, sáhl pod polštář a vytáhl paměti. Naštěstí je ukryl dobře. Přemístil se ke kufru, podíval se dovnitř a tiše zaklel.

Dopisy zmizely.

ŠESTÁ KAPITOLA

Vybroušené umění vyděračské

Když se Virginia Revelová, vedena k přesnosti zdravou zvědavostí, vrátila do domu na Pont Street, do čtvrté hodiny chybělo přesně pět minut. Otevřela si dveře vlastním domovním klíčem a vešla do haly, kde okamžitě narazila na apatického Chilverse.

„Promiňte, madam, ale přišla vás navštívit jistá... jistá osoba –“

Virginia v tu chvíli nevěnovala pozornost Chilversovu neurčitěmu vyjadřování.

„Pan Lomax? Kde je? V přijímacím pokoji?“

„Ale ne, madam, nikoli pan Lomax.“ V Chilversově hlase zazněl mírně káravý tón. „Ten pán – zdráhal jsem se ho vpustit, ale řekl, že přichází ve velice důležité záležitosti – byl ve spojení s nebohým kapitánem, jak jsem vyrozuměl. Měl jsem za to, že byste ho možná ráda viděla, a tak jsem ho uvedl do pracovny.“

Virginia zůstala chvíli zamyšleně stát. Ovdověla sice před několika lety, ale skutečnost, že o svém manželovi mluvila jen zřídka, si někteří lidé vykládali tak, že lehkomyšlnými mravy zastírá stále živou ránu. Jiní si to vykládali přesně opačně, tedy tak, že Virginii na Timu Revelovi ve skutečnosti nikdy nezáleželo a že považovala za neupřímné dávat najevo smutek, který necítila.

„Opomněl jsem se zmínit, madam,“ pokračoval Chilvers, „že ten člověk je patrně nějaký cizinec.“

Virginiiin zájem trochu ožil. Její manžel byl v diplomatických službách a před senzační vraždou královského páru s ním pobývala v Herzoslovsku. Ten člověk mohl být Herzoslovák, nějaký bývalý sluha, na něhož přišly krušné časy.

„Dobře jste udělal, Chilvers,“ pokývla souhlasně hlavou. Kam jste říkal, že jste ho uvedl? Do pracovny?“ Přešla halu křepkým krokem a otevřela dveře malého pokoje vedle jídelny.

Návštěvník seděl na křesle u krbu. Při jejím příchodu vstal a zahleděl se na ni. Virginia měla výtečnou

paměť na obličej a okamžitě si byla jistá, že toho člověka v životě neviděla. Byl vysoký a snědý, pružné postavy a zcela nepochybně cizinec, i když si nemyslela, že by byl slovanského původu. Spíše ho odhadovala na Itala nebo Španěla.

„Přišel jste za mnou?“ zeptala se. „Jsem paní Revelová.“

Muž chvíli neodpovídal. Pomalu si ji prohlížel, jako by ji odhadoval. V jeho chování byla skrývaná nestoudnost, již okamžitě vycítila.

„Mohli byste mi prosím říct, v jaké záležitosti jste přišel?“ řekla už poněkud netrpělivě.

„Vy jste paní Revelová? Manželka Timothyho Revela?“

„Ano. To jsem vám před chvílí sdělila.“

„Jistě. Je dobře, že jste se uvolila mě přijmout, paní Revelová. Jinak, jak jsem říkal vašemu sluhovi, bych byl nucen vyřídit tu záležitost s vaším manželem.“

Virginia se na něj udiveně podívala, ale něco ji přimělo potlačit odpověď, která se jí drala na rty, takže jen suše poznamenala:

„To by vám mohlo činit jisté těžkosti.“

„Myslím, že ne. Jsem velice neodbytný. Ale půjdu k věci. Poznáváte tohle?“

Zamával nějakým papírem. Virginia na něj téměř bez zájmu pohlédla.

„Můžete mi říct, co to je, madam?“

„Vypadá to jako dopis,“ odtušila Virginia, která nabyla přesvědčení, že má co dělat s duševně vyšutým člověkem.

„Možná jste si všimla, komu je adresovaný,“ řekl muž významně a podržel jí dopis před očima.

„Umím číst,“ informovala ho Virginia přívětivě. „Je adresován kapitánu O'Neillovi na Rue de Quenelles číslo patnáct v Paříži.“

Muž dychtivě pátral v její tváři po něčem, co tam nenacházel.

„Mohla byste ho přečíst, prosím?“

Virginia si od něj vzala obálku, vytáhla dopis, ale téměř okamžitě jí ztuhly rysy a vracela mu jej.

„To je soukromý dopis – rozhodně není určen mým očím.“

Muž se křečovitě zasmál.

„Blahopřeji k znamenité přetvářce, paní Revelová. Svou roli hrajete dokonale. Nicméně si myslím, že jen stěží budete moci popřít podpis!“

„Podpis?“

Virginia obrátila list a strnula úžasem. Podpis vyvedený mírně skloněným rukopisem byl Virginia Revelová. Zadržela výkřik překvapení, vrátila se na začátek dopisu a celý jej pečlivě přečetla. Potom se na chvíli pohroužila do myšlenek. Z podstaty dopisu bylo jasné, o co tomu muži jde.

„Nuže, madam?“ řekl ten člověk. „Je to vaše jméno, ne?“

„Ano,“ řekla Virginia. „Je to moje jméno.“ „Ale ne můj rukopis,“ mohla dodat. Místo toho se však na návštěvníka oslnivě usmála. „Co kdybychom si o tom trochu promluvili?“ zeptala se mile.

Muž byl zmatený. Takové chování od ní neočekával. Podvědomě vycítil, že se ho nebojí.

„Nejdřív bych ráda věděla, jak jste mě našel.“

„To bylo snadné.“

Vytáhl z kapsy list vytržený z obrázkového časopisu a podal jí jej. Anthony Cade by ho byl poznal. Zamyšleně mu papír vrátila.

„Ano,“ řekla. „Bylo to velice snadné.“

„Jistě jste pochopila, paní Revelová, že to není jediný dopis. Existují i další.“

„Pro pána krále,“ řekla Virginia, „zřejmě jsem byla hrozně indiskrétní.“

Znovu si všimla, že ho její lehký tón zmátl. Teď už se dobře bavila.

„V každém případě,“ usmála se na něj líbezně, „je od vás velice milé, že jste mi je přišel vrátit.“

V následné odmlce si muž odkašlal.

„Jsem chudý člověk, paní Revelová,“ řekl nakonec významně.

„Jako takový budete mít nepochybně snazší vstup do království nebeského, jak jsem vždycky slýchávala.“

„Nemohu si dovolit dát vám ty dopisy jen tak.“

„Myslím, že tomu zcela nerozumíte. Ty dopisy jsou vlastnictvím osoby, která je psala.“

„Podle zákona možná, madam, ale v této zemi máte přísloví: ‚Kde moc, tam právo.‘ A jste vůbec připravena uplatnit zákon?“

„Zákon je k vyděračům krutý,“ připomněla mu Virginia.

„Ale jděte, paní Revelová, já nejsem úplný blázen. Já jsem ty dopisy četl – jsou to dopisy ženy milenci a ze všech je znát značná obava z prozrazení manželovi. Chcete, abych je vašemu muži odnesl?“

„Přešel jsem jednu eventualitu. Ty dopisy byly napsány před několika lety. Co kdybych mezitím ovdověla?“

Sebejistě zavrtěl hlavou.

„V tom případě – kdybyste se neměla čeho obávat – byste tu se mnou neseděla a nedohadovala podmínky.“

Virginia se usmála.

„Kolik byste chtěla?“ zeptala se obchodnický.

„Za tisíc liber vám přenechám celý balíček. Žádám velice málo, ale víte, já obchodování nesnáším.“

„Ani se mi nesnilo o tom vyplatit vám tisíc liber,“ řekla Virginia rozhodně.

„Madam, já nikdy nesmlouvám. Tisíc liber a předám vám dopisy do ruky.“ Virginia se zamyslela.

„Musíte mi nechat trochu času na rozmyšlenou. Nebude pro mě snadné sehnat takové peníze.“

„Dejte mi pár liber zálohy – řekněme padesát – a navštívím vás znovu.“ Virginia se podívala na hodiny.

Bylo pět minut po čtvrté a zdálo se jí, že slyší zvonek.

„Výborně,“ pospíšila si s odpovědí. „Vraťte se zítra, ale později než dnes, tak kolem šesté.“

Došla k psacímu stolu, který stál u zdi, otevřela jednu zásuvku a vytáhla hrst bankovek.

„Tady je asi čtyřicet liber. To vám bude muset stačit.“ Dychtivě po nich chňapl. „A teď už prosím odejděte,“ řekla Virginia. Poslušně opustil pracovnu. Virginia vyhlédla otevřenými dveřmi a viděla, jak Chilvers vede nahoru po schodech George Lomaxe. Když se zavřely domovní dveře, Virginia na něj zavolala.

„Pojď dál, Georgi. Chilvers, přinesl byste nám sem čaj, prosím?“

Otevřela obě okna a George Lomax vešel. Přivítala ho vestoje, s roztaženými očima a průvanem rozevlátými vlasy.

„Za chvíli je zavřu, Georgi, ale musela jsem tu vyvětrat. Setkal ses v hale s tím vyděračem?“

„S kým?“

„S vyděračem, Georgi. S člověkem, který vydírá.“

„Milá Virginie, to snad nemyslíš vážně?“

„Ale myslím, Georgi.“

„A koho sem přišel vydírat?“

„Mě, Georgi.“

„Ale moje milá Virginie, co jsi provedla?“

„Protentokrát, jak se občas stává, jsem neprovedla nic. Ten dobrý člověk si mě s někým spletl.“

„Předpokládám, že jsi volala policii.“

„Ne, nevolala. Zřejmě si myslíš, že jsem měla.“

George to zjevně zvažoval. „Ne, ne, asi ne. Zřejmě ses zachovala správně. Mohla bys být v souvislosti s tím případem vystavena nepříjemné publicitě. Možná by po tobě požadovali i důkazy –“

„To by se mi líbilo,“ řekla Virginia. „Ráda bych se nechala předvolat k soudu a moc ráda bych viděla, zda soudci tak odporně vtipkují, jak se o nich píše. Bylo by to velice vzrušující. Onehdy jsem byla na Vine Street, abych se pozeptala na diamantovou brož, kterou jsem ztratila, a byl tam úžasně milý inspektor – nikdy jsem se nesetkala s tak příjemným člověkem.“

George, jak bylo jeho zvykem, nepodstatnou poznámku pominul.

„Ale co jsi udělala s tím bídákem?“

„Obávám se, Georgi, že jsem ho nechala.“

„Nechala co?“

„Vydírat mě.“

George se zatvářil tak užasle, že si Virginia musela skousnout spodní ret.

„Chceš říct – pokud to dobře chápu – že ses nepokusila uvést jeho omyl na pravou míru?“

Virginia zavrtěla hlavou a po očku se na něj podívala.

„Pane na nebi, Virginie, ty ses musela zbláznit.“

„Připouštím, že se ti to tak může jevit.“

„Ale proč? Ve jménu božím, proč?“

„Z několika důvodů. V první řadě byl tak úžasný – myslím v tom vydírání – že jsem prostě nedokázala přerušit umělce, který dělal svou práci tak dobře. A pak, pochop, nikdy mě nikdo nevydíral...“

„Doufám, že opravdu ne.“

„Takže jsem chtěla vědět, jaké to je.“

„Skutečně mi působí potíže tě pochopit, Virginie.“

„Věděla jsem, že mi neporozumíš.“

„Doufám, žeš mu nedala peníze.“

„Jenom trochu,“ přiznala Virginia.

„Kolik?“

„Čtyřicet liber.“

„Virginie!“

„Můj drahý Georgi, vždyť je to jen cena mých večerních šatů. Považuji za stejně vzrušující koupit si nový zážitek jako si koupit nové šaty – dokonce ještě víc.“

George Lomax jen zavrtěl hlavou. V tom okamžiku se objevil Chilvers s čajovou konvicí, takže byl ušetřen toho, aby dal najevo své pobouření. Když byl čaj na stole a Virginia ho nalévala z těžké stříbrné konvice, vrátila se k tématu.

„Měla jsem ještě jeden motiv, Georgi – chytřejší a lepší. Nám ženám se obvykle přisuzuje zlomyslnost, ale dnes odpoledne jsem v každém případě prokázala jiné ženě dobrou službu. Ten člověk už pravděpodobně nepůjde hledat žádnou další Virginii Revelovou. Myslí si, že tu svou už má. Chudinka malá, byla strachy bez sebe, když ten dopis psala. S ní by měl ten vyděrač tu nejsnazší práci v životě. Teď, přestože o tom neví, ho čeká těžký úkol. Protože mám obrovskou výhodu v tom, že jsem vedla bezúhonný život, můžu si s ním pohrávat až do jeho truchlivého konce – jak se píše v knihách. Budu lživá, Georgi, lživá, záludná a úskočná.“

George stále vrtěl hlavou.

„Mně se to nelíbí,“ trval na svém. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Pusť to z hlavy, drahoušku. Nepřišel jsi proto, abychom se bavili o vyděračích. Mimochodem, proč jsi vlastně přišel? Správná odpověď: ‚Za tebou.‘ Nutno vyslovit s náležitým důrazem a doprovodit významným stiskem její ruky; pokud ses ovšem přejedl máslem maštěných vdolečků, musíš si vystačit s očima.“

„Skutečně jsem přišel za tebou,“ prohlásil George vážně. „A jsem rád, že jsem tě našel samotnou.“

„Ach, Georgi, je to tak nečekané,“ dí ona, uzobnuvši hrozinku.“

„Chtěl jsem tě poprosit o laskavost. Vždycky jsem tě považoval za velice okouzující ženu.“

„Ach, Georgi!“

„A za velice inteligentní ženu.“

„Skutečně? Jak on mě jen dobře zná.“

„Milá Virginie, zítra přijede do Anglie jistý mladík, se kterým bych tě rád seznámil.“

„Dobře, Georgi, ale je to tvůj známý, abychom v tom měli naprosto jasno.“

„Jsem si jistý, že kdybys chtěla, mohla bys uplatnit své úžasné kouzlo.“

Virginia trochu sklonila hlavu ke straně.

„Milý Georgi, já nejsem profesionální kouzelnice, jak víš. Často mi někdo padne do oka – a já zase jemu, ale myslím, že bych nedokázala chladnokrevně očarovat bezmocného cizince. To se nestává, Georgi, skutečně ne. Existují profesionální svůdnice, které by nepochybně odvedly lepší práci než já.“

„To nepřichází v úvahu, Virginie. Tenhle mladík, mimochodem je to Kanadčan, jmenuje se McGrath –“

„Kanadčan skotského původu,“ usuzuje ona bystře.“

„Pravděpodobně není zvyklý na vyšší vrstvy anglické společnosti. Rád bych, aby ocenil šarm a přednosti skutečné anglické dámy.“

„Myslíš mě?“

„Přesně tak.“

„Proč?“

„Prosím?“

„Ptám se proč? Nepředhazuješ přece skutečnou anglickou dámu každému potulnému Kanadčanovi, který vkročí na naše pobřeží. Co za tím stojí, Georgi? Vulgárněji řečeno, co z toho máš ty?“

„Nemyslím, že by se tě to týkalo, Virginie.“

„Zřejmě bych nedokázala někoho okouzlovat na večírku bez znalosti všech proč a nač.“

„Máš velice pozoruhodný způsob vyjadřování, Virginie. Každý by si myslel –“

„Opravdu? No tak, Georgi, poděl se se mnou aspoň o základní informace.“

„Má drahá Virginie, abych byl stručný, v jistém střeoevropském státě nastane pravděpodobně určité napětí. Z důvodů, které nejsou podstatné, je důležité, aby si tenhle pan... McGrath uvědomil, že obnovení monarchie v Herzoslovensku je nezbytné pro udržení míru v Evropě.“

„S tím mírem v Evropě je to pitomost,“ odušila Virginia klidně. „ale já jsem pro monarchii všemi deseti, zvláště pro tak pitoreskní národ, jako jsou Herzoslováci. Takže ty chceš do Herzoslovenska dosadit krále, vid? Kdo je to?“

George váhal s odpovědí, ale nenašel způsob, jak se otázce vyhnout. Rozhovor se ani zdaleka nevyvíjel

podle jeho představ. Myslel si, že Virginia bude ochotným a tvárným nástrojem, že bude vděčně naslouchat jeho pokynům a nebude klást žádné nepříjemné otázky. Tohle ovšem probíhalo zcela jinak. Byla zjevně rozhodnutá dozvědět se o tom všechno, a právě tomu se George, který měl vždy pochybnosti o ženské diskrétnosti, chtěl za každou cenu vyhnout. Udělal chybu. Virginia se na tu roli nehodila. Mohla by skutečně způsobit velké potíže. Její vyprávění o rozhovoru s vyděračem v něm budilo zlé předtuchy. Je to velmi nedůvěryhodné stvoření, které neumí pojednat vážné věci opravdu vážně.

„Princ Michael Obolovič,“ odpověděl, protože Virginia na odpověď očividně čekala. „Ale prosím tě, nikomu to neříkej.“

„Nebud' směšný, Georgi. V novinách už jsou všemožné nářky a články, které vychvalují dynastii Obolovičů a píší o zavražděném Mikuláši IV. jako o kříženci svatého a hrdiny, nikoli jako o hloupém mužíkovi, kterého pobláznila podřadná herečka.“

George sebou trhl. Teď už byl více než přesvědčený, že udělal chybu, když požádal Virginii o pomoc. Musí to rychle napravit.

„Máš pravdu, drahá Virginie,“ řekl a vstal s úmyslem rozloučit se. „Vůbec jsem ti to neměl navrhnout, ale horlivě usilujeme o to, aby nás naše dominia podpořila v herzoslovenské krizi, a já věřím, že McGrath má vliv v novinářských kruzích. Považoval jsem za dobrý nápad seznámit ho s tebou jako horlivou monarchistkou a znalkyní poměrů v zemi.“

„To je tvé vysvětlení?“

„Ano, ale troufám si říct, že by tě nezaujal.“

Virginia se na něj podívala a rozesmála se.

„Georgi,“ řekla, „ty odporný lhář.“

„Virginie!“

„Jsi mizerný lhář, naprosto mizerný. Mít tvůj výcvik, poradila bych si s tím mnohem líp – alespoň tak, aby se tomu dalo uvěřit. Ale já si o tom všechno zjistím, můj ubohý Georgi, o tom bud ujištěn. Záhada pana McGrathe. Nedivila bych se, kdybych něco pochytila už o víkendu v Chimneys.“

„V Chimneys? Ty jedeš do Chimneys?“

George nedokázal skrýt své znepokojení. Doufal, že se s lordem Caterhamem setká dřív, než ji stihne pozvat.

„Ráno volala Bundle a pozvala mě.“

George učinil poslední pokus.

„Myslím, že to bude dost nudné,“ řekl. „Asi se moc nepobavíš, Virginie.“

„Ale Georgi, proč mi neřekneš pravdu a nevěříš mi? Ještě není pozdě.“

George si přitáhl její ruku a zase ji nechal klesnout.

„Ale já ti říkám pravdu,“ řekl chladně, aniž se začervenal.

„To už je lepší,“ pochválila ho Virginia, „ale stále to nestačí. Rozjasni tvář, Georgi, budu v Chimneys uplatňovat své úžasné kouzlo, jak jsi to podal. Život mi najednou připadá mnohem zábavnější. Nejdřív vyděrač a pak George v diplomatických nesnázích. Řekne všechno krásné ženě, která tak dojemně škemrá o jeho důvěru? Ne, až do poslední chvíle nic neprozradí. Sbohem, Georgi. Poslední pohled, než odejdeš? Ne? Ach, Georgi, drahoušku, nebud' kvůli tomu tak nevrlý!“

Jakmile George těžkým krokem vyšel z domu, doběhla Virginia k telefonu.

Když ji spojili s žádaným číslem, poprosila o lady Eileen Brentovou.

„Jsi to ty, Bundle? Zítra přijedu do Chimneys. Co? Nudit? Ale kdepak. Bundle, neudrží mě tu ani pár koní. Takže se uvidíme.“

SEDMÁ KAPITOLA

Pan McGrath odmítá pozvání

Dopisy zmizely!

Když Anthonymu došlo, že jsou skutečně pryč, nezbývalo mu nic jiného, než se s tím smířit. Velice dobře věděl, že nemá smysl pronásledovat Giuseppeho chodbami hotelu Blitz. Mohlo by to vzbudit nežádoucí pozornost, a navíc by s největší pravděpodobností stejně nedosáhl cíle.

Dospěl k závěru, že Giuseppe zabalené dopisy považoval za memoáry samotné. Bylo tedy pravděpodobné, že až zjistí svůj omyl, znovu se pokusí zmocnit se pamětí. A na to chtěl být Anthony naprosto připravený.

Napadlo ho také nabídnout diskrétním inzerátem odkoupení balíčku dopisů. Jestliže je Giuseppe emisarem Soudruhů Rudé ruky – nebo, což připadalo Anthonymu pravděpodobnější – zaměstnancem

Loajalistické strany, dopisy by patrně pro ani jeden z těchto subjektů neměly žádný význam, ale zřejmě by nezhrdly příležitostí získat za jejich vrácení menší sumičku peněz.

Při těchto úvahách se Anthony vrátil do postele a pokojně spal až do rána. Nemyslel si, že by Giuseppe ještě téže noci toužil po dalším setkání.

Když vstal, operační plán už měl promyšlený. Dobře posnídal, nahlédl do novin plných zpráv o nových objevech ropy v Herzoslovensku a požádal o rozhovor s ředitelem hotelu. A protože měl dar dosáhnout svého neústupností, ředitel se uvolil jej přijmout.

Byl to Francouz vybraně zdvořilých mravů a přijal ho ve své kanceláři.

„Bylo mi sděleno, že si se mnou přejete hovořit, pane... McGrath?“

„Ano. Přijel jsem do vašeho hotelu včera odpoledne a při večeři v mém pokoji mě obsluhoval číšník, který se jmenoval Giuseppe.“

Odmíchl se.

„Tuším, že u nás číšník toho jména pracuje,“ souhlasil lhostejně ředitel.

„V jeho chování bylo něco nezvyklého, ale v tu chvíli jsem se tím nijak nezabýval. V noci mě pak vzbudil nějaký pohyb v pokoji. Rozsvítil jsem a zjistil, že tentýž Giuseppe se hrabe v mém koženém kufru.“

Ředitelova lhostejnost se zcela vytratila.

„Ale o tom jsem nic neslyšel!“ zvolal. „Proč jsem nebyl informován dříve?“

„Měl jsem s tím mužem menší potyčku – mimochodem byl ozbrojený nožem. Nakonec se mu podařilo utéct oknem.“

„Co jste dělal potom, pane McGrathi?“

„Prozkoumal jsem obsah svého zavazadla.“

„Chybělo něco?“

„Nic... důležitého,“ řekl Anthony pomalu.

Ředitel se s povzdechem opřel.

„To jsem rád,“ řekl, „ale dovolte mi poznamenat, pane McGrathi, že zcela nechápu váš postup v této záležitosti. Nepokusil jste se vzbudit rozruch v hotelu? Pronásledovat zloděje?“

Anthony pokrčil rameny.

„Jak jsem řekl, nic cenného se neztratilo. Jsem si samozřejmě vědom toho, že přísně vzato je to případ pro policii –“

Odmíchl se a ředitel nikterak nadšeně zamumlal:

„Pro policii, samozřejmě...“

„V každém případě jsem si byl poměrně jist, že se mu útěk zdaří, a vzhledem k tomu, že mi nic důležitého nevzal, proč se zatěžovat voláním na policii?“

Ředitel se pousmál.

„Zjevně si uvědomujete, pane McGrathi, že by mi nebylo příjemné vidět tu policii. Z mého hlediska je to vždycky katastrofa. Jakmile se noviny zmocní případu spojeného s velkým elegantním hotelem, jako je tento, jdou po něm s plným nasazením, bez ohledu na to, o jak významnou záležitost se jedná.“

„Přesně tak,“ souhlasil Anthony. „Říkal jsem, že se nic cenného neztratilo, což je v jistém smyslu naprostá pravda. Nebylo to nic cenného pro zloděje, ale ukradl mi něco, co má značnou cenu pro mě.“

„É?“

„Dopisy, chápejte.“

Na ředitelově tváři se objevil výraz nadlidské diskrétnosti, jaký dokáže vykouzlit jen Francouz.

„Chápu,“ zamumlal. „Dokonale chápu. To přirozeně není případ pro policii.“

„V tom se celkem shodujeme. Ale pochopte, že budu usilovat o navrácení těch dopisů. V mé zemi jsou lidé zvyklí si vzájemně pomáhat. Proto od vás očekávám, že mi dáte veškeré dostupné informace o tom číšníkovi.“

„V tom nevidím žádnou překážku,“ řekl ředitel po krátké odmlce. „Přirozeně vám nemohu poskytnout informace takhle spatra, ale pokud se vrátíte za půl hodiny, budu pro vás mít všechno připravené.“

„Velice vám děkuji. To mi naprosto vyhovuje.“

Za půl hodiny se Anthony vrátil do kanceláře, aby zjistil, že ředitel skutečně drží slovo. Na listu papíru tu byly všechny podstatné údaje o Giuseppe Manellim.

„Víte, přišel k nám asi před třemi měsíci. Šikovný, zkušený číšník. Jeho práce nás plně uspokojovala. V Anglii žije asi pět let.“

Oba muži se společně probrali seznamem hotelů a restaurací, v nichž Ital pracoval. Jedna skutečnost mohla mít určitý význam, soudil Anthony. Ve dvou hotelích ze seznamu došlo k závažným krádežím, a to v době, kdy tam byl Giuseppe zaměstnán, i když v žádném z těchto případů na něj nepadlo sebemenší

podezření. Přesto se jednalo o závažnou skutečnost.

Byl Giuseppe pouze chytrý hotelový zloděj? Byla prohlídka Anthonyho zavazadla pouze součástí jeho profesionální rutiny? Ten balíček dopisů mohl držet v ruce zrovna v okamžiku, kdy Anthony rozsvítil, a podvědomě si je strčil do kapsy, aby si uvolnil ruce. V tom případě se jednalo o obyčejnou krádež.

Proti tomu ovšem stálo číšníkově večerní vzrušení v okamžiku, kdy uviděl na stole ležet papíry. Nebyly tam žádné peníze ani cennosti, které by podnítily hrabivost obyčejného zloděje.

Ne, Anthony byl přesvědčený, že Giuseppe byl nástrojem nějaké zahraniční organizace. Z informací od ředitele možná vyčte i něco o číšníkově soukromém životě a nakonec ho najde. Sebral ze stolu list papíru a vstal.

„Opravdu vám mnohokrát děkuji. Zřejmě je zbytečné se ptát, zda je Giuseppe ještě v hotelu.“

Ředitel se usmál.

„Jeho postel je netknutá a nechal tu všechny věci. Poté, co vás napadl, musel rovnou utéct. Podle mého názoru je nepravděpodobné, že ho ještě někdy uvidím.“

„Patrně ne. Ještě jednou mnohokrát děkuji. Zatím zůstávám v hotelu.“

„Doufám, že ve svém pátrání uspějete, i když se musím přiznat, že mám jisté pochybnosti.“

„Naděje umírá poslední.“

Anthony podle plánu nejdříve vyslechl některé číšníky, kteří se s Giuseppem přátelili, ale nedozvěděl se téměř nic, z čeho by se dalo vycházet. Napsal zamýšlený inzerát a nechal ho rozeslat do pěti nejčtenějších novin.

Zrovna když se chystal odejít do restaurace, v níž byl kdysi Giuseppe zaměstnaný, zazvonil telefon.

Anthony zdvihl sluchátko.

„Ano, poslouchám.“

Odpověděl mu bezbarvý hlas.

„Mluvím s panem McGrathem?“

„Ano. Kdo jste?“

„Firma Balderson a Hodgkins. Okamžik prosím, spojujím vás s panem Baldersonem.“

„Naši ctihodní nakladatelé,“ pomyslel si Anthony. „Už mají také obavy, co? Nemusí. Zbývá ještě týden.“

„Haló?“ zařvalo na něj náhle sluchátko. „Je tam pan McGrath?“

„U telefonu.“

„Já jsem Balderson z firmy Balderson a Hodgkins. Co je s tím rukopisem, pane McGrathi?“

„A co by s ním mělo být?“ zeptal se Anthony.

„Dozvěděl jsem se, pane McGrathi, že jste právě připlul z jižní Afriky. Pokud je tomu tak, patrně nemůžete tu situaci plně chápat. S tím rukopisem budou potíže, pane McGrathi, velké potíže. Někdy mě napadá, že by bylo lepší, kdybychom se bývali neuvolili ho přijmout.“

„Skutečně?“

„Ujišťuji vás o tom. Právě teď bych ho rád dostal do ruky co nejdříve, abych nechal udělat několik kopií. Kdyby pak došlo ke zničení originálu, v podstatě by nevznikla žádná škoda.“

„Proboha,“ řekl Anthony.

„Chápu, zřejmě vám to připadá absurdní, pane McGrathi. Ale ujišťuji vás, že nedoceňujete současnou situaci. Někdo vyvíjí značné úsilí, aby se rukopis vůbec nedostal do této kanceláře. Říkám vám zcela upřímně, že když se pokusíte přinést ho osobně, je tak desetiprocentní pravděpodobnost, že sem vůbec dorazíte.“

„O tom pochybuji,“ řekl Anthony. „Když se chci kamkoli dostat, obvykle se tam dostanu.“

„Proti vám stojí velice nebezpečná skupina lidí. Ještě před měsícem bych tomu sám nevěřil. Říkám vám, pane McGrathi, že nás různí lidé chtěli podplatit, nebo nám vyhrožovali, nebo se nám vlichocovali, až jsme skutečně nevěděli, kde nám hlava stojí. Navrhují vám, abyste se nepokoušel doručit ten rukopis k nám. V hotelu vás navštíví náš člověk a převezme ho.“

„A co když ho nějaká banda zavraždí?“ zeptal se Anthony.

„Pak za to ponese odpovědnost my, nikoli vy. Měl jste ho předat našemu zástupci výměnou za kvitanci. Šek na... tisíc liber, který jsme vám měli předat, budeme mít podle podmínek sjednaných s vykonavateli poslední vůle zesnulého... autora... víte, koho myslím, k dispozici až příští středu, ale pokud na tom trváte, posel vám doručí můj vlastní šek vypsany na tuto částku.“

Anthony chvíli přemýšlel. Chtěl si rukopis ponechat až do poslední chvíle, protože ho samotného velice zajímalo, kvůli čemu vznikl všech ten rozruch. Přesto si uvědomoval pádnost nakladatelových argumentů.

„Dobře,“ povzdychl si. „Ať je po vašem. Pošlete svého člověka. A pokud vám nevádí poslat i ten šek,

raději bych ho měl hned, protože možná odjedu z Anglie dřív než příští středu.“

„Jistě, pane McGrathi. Náš zástupce vás navštíví hned zítra ráno. Považuji za moudřejší neposílat nikoho, kdo pracuje přímo tady. Náš pan Holmes bydlí v jižní části Londýna. Zastaví se u vás cestou k nám a dá vám stvrzenku. Navrhuji vám, abyste dnes večer dal falešný balíček do ředitelova trezoru. Postaráme se, aby se o tom dozvěděli naši nepřátelé, čímž uchráníme váš pokoj od jakéhokoli nočního útoku.“

„Výborně. Budu se řídit vašimi pokyny.“

Anthony zamyšleně zavěsil.

Poté pokračoval v přerušném plánu zjišťování údajů o kluzkém Giuseppem. Nezjistil však vůbec nic. Giuseppe v dotyčné restauraci pracoval, ale o jeho soukromí a přátelích zřejmě nikdo nic nevěděl.

„Ale já tě dostanu, chlapče,“ mumlal si Anthony skrz zuby. „Však já tě dostanu. Je to jen otázka času.“

Jeho druhá noc v Londýně byla úplně klidná.

V devět hodin ráno mu přinesli navštívenku pana Holmese z nakladatelství Balderson a Hodgkins a vzápětí se dostavil i sám pan Holmes, malý, světlavý, tichý člověk. Anthony mu předal rukopis a výměnou obdržel šek na tisíc liber. Pan Holmes uložil rukopis do malé hnědé tašky, popřál Anthonymu hezký den a odešel. Všechno vypadalo velice nevinně.

„Ale třeba ho zavraždí na cestě odsud,“ uvažoval nahlas Anthony a bezděky vyhlédl z okna. „To by mě zajímalo – to by mě velice zajímalo.“

Uložil šek do obálky, připsal pár řádků a obálku pečlivě zapečetil. Jimmy, který byl v době jejich setkání v Bulawayu víceméně při penězích, mu dal zálohou značnou částku, které se prakticky ani nedotkl.

„Jestliže mám jednu práci z krku, tu druhou rozhodně ne,“ řekl si Anthony pro sebe. „Zatím jsem se moc nevyznamenal. Leč nikdy se nevzdávám. Myslím, že se v přiměřeném přestrojení podívám na Pont Street 487.“

Sbalil si věci, sešel dolů a zaplatil hotelový účet. Zavazadla si nechal odnést k taxíku, přičemž cestou odměnil každého, kdo mu stál v cestě, i když většina z nich pro něj nic neudělala. Taxikář už se chystal k odjezdu, když po schodech od hotelu seběhl malý chlapec s dopisem.

„Tohle vám právě přišlo, pane.“

Anthony s povzdechem vytáhl další šilink. Taxík zaúpěl a s příšerným rámusem vyrazil.

Anthony otevřel dopis. Jeho obsah byl skutečně zvláštní. Musel si ho přečíst čtyřikrát, aby vůbec věděl, o čem je. Převáděno do prosté angličtiny (dopis nebyl psaný prostou angličtinou, ale zvláštním složitým jazykem, jakým se vyznačují úřední dopisy vládních činitelů), předpokládal, že pan McGrath dnes, to je ve čtvrtek, dorazil z jižní Afriky do Anglie, dále se nenápadně zmínil o pamětech hraběte Stylptiče a žádal pana McGrathe, aby v té záležitosti nic nedělal, dokud si důvěrně nepromluví s panem Georgem Lomaxem a dalšími lidmi, jejichž významné postavení pouze naznačil. Dále obsahoval konkrétní pozvání do Chimneys, kde měl být od pátku hostem lorda Caterhama.

Záhadný a naprosto nesrozumitelný způsob komunikace. Anthony se velice bavil.

„Drahá stará Anglie,“ zamumlal láskyplně. „Dva dny pozadu, jako obvykle. To je docela škoda. Přesto nemůžu jet do Chimneys pod falešnou záminkou. Ale není poblíž nějaký hostinec? V něm by se pan Anthony Cade mohl zcela nenápadně ubytovat.“

Vyklonil se z okénka a udal taxikáři novou adresu. Ten si jen opovržlivě odfrkl.

Vůz zastavil před jedním z nejpodezřelejších londýnských hostinců. Jízdné však bylo zapláceno ve výši odpovídající délce ujeté trasy.

Anthony se zapsal pod svým vlastním jménem, zašel do omšelé pracovny, vytáhl hlavičkový dopisní papír hotelu Blitz a rychle se dal do psaní.

Vysvětlil, že přijel už v úterý, že předal dotyčný rukopis nakladatelství Balderson a Hodgkins, a s politováním odmítl laskavé pozvání lorda Caterhama, neboť v nejbližších hodinách odjíždí z Anglie. „S veškerou úctou James McGrath.“

„A teď do práce,“ řekl Anthony, když lepil na obálku známku. „James McGrath končí, Anthony Cade nastupuje.“

OSMÁ KAPITOLA

Mrtvý muž

Téhož čtvrtek odpoledne hrála Virginia Revelová tenis v Ranelaghu. Celou cestu zpátky do Pont Street si na sedadle dlouhé luxusní limuzíny přehrávala nadcházející rozhovor a na rtech jí pohrával lehký úsměv. Jistěže bylo krajně nepravděpodobné, že se vyděrač znovu objeví, ale ona byla přesvědčena o opaku. Předvedla se mu jako snadná kořist. Tentokrát ho však možná trochu překvapí!

Naklonila se k šoférovi.

„Jak se daří vaší paní, Waltone? Zapomněla jsem se zeptat.“

„Myslím, že lépe. Doktor říkal, že se na ni zajde kolem půl sedmé podívat. Budete ještě potřebovat vůz?“ Virginia se na chvíli zamyslela.

„Na víkend budu pryč. Z Paddingtonu mi to jede za pět minut tři čtvrtě na sedm, ale už vás nebudu potřebovat – na to mi stačí taxi. Byla bych raději, kdybyste stihl toho doktora. Pokud si bude myslet, že by vaší paní svědčil víkend venku, někam ji vezměte, Waltone. Na můj účet.“

Netrpělivým pokývnutím hlavy zarazila šoférovo děkování, vyběhla do schodů, zalovila v kabelce pro klíč od domu, vzpomněla si, že ho u sebe nemá, a bez otálení zazvonila.

Když čekala, až jí sluha otevře, vystoupal za ní do schodů nějaký mladík. Byl ošuntělý a v ruce držel nějaké letáky. Jeden podal Virginii, která si přečetla nadpis: ‚Proč jsem sloužil své zemi?‘ V levé ruce držel kasičku.

„Nemůžu si koupit dvě ty příšerné básně v jednom dni,“ omlouvala se Virginia. „Jednu jsem si koupila už ráno. Vážně, čestné slovo.“

Mladík zaklonil hlavu a zasmál se. Virginia se k němu připojila. Letmo si ho prohlédla a pomyslela si, že je milejší než většina londýnských nezaměstnaných. Líbil se jí jeho snědý obličej a štíhlá pevná postava.

Zašla v myšlenkách tak daleko, že náhle zatoužila mít pro něj práci.

V tom okamžiku se otevřely dveře a Virginia rázem zapomněla na problémy nezaměstnaných, neboť k jejímu údivu v nich stála její vlastní komorná Elise.

„Kde je Chilvers?“ zeptala se příkře, když vešla do haly.

„Odjel společně s ostatními, madam.“

„S kým ještě? A kam?“

„No přece do Datchetu, madam – do letního sídla, jak jste přikázala v telegramu.“

„V telegramu?“ zeptala se naprosto vykořeněná Virginia.

„Copak madam neposlala telegram? Ale vždyť přišel, asi tak před hodinou.“

„Já jsem žádný telegram neposlala. Co v něm bylo?“

„Myslím, že je stále na odkládacím stole l?-bas.“

Elise se vrátila, sebrala telegram a vítězně ho přinesla své paní.

„Voil?, madame!“

Telegram byl adresován Chilversovi a stálo v něm:

„Přemístěte se prosím se vším služebnictvem do letního sídla a připravte se tam na víkendovou společnost. Vlak vám jede v 17.49.“

Na tom nebylo nic neobvyklého, podobné vzkazy posílala často, když si náhle usmyslela uspořádat večírek v bungalovu u řeky. Vždycky brala veškeré služebnictvo, v domě nechávala jen jednu starou paní. Chilversovi na tom telegramu nemohlo připadat nic zvláštního a jako dobrý sluha oddaně uposlechl rozkazu.

„Já jsem tu zůstala,“ vysvětlovala Elise, „protože jsem věděla, že madam si bude přát, abych jí sbalila věci.“

„Jde o nějaký hloupý žert.“ Virginia zlostně odhodila telegram na zem. „Vy víte moc dobře, Elise, že se chystám do Chimneys. Ráno jsem vám to říkala.“

„Myslela jsem, že madam změnila plány. To se někdy stává, ne, madam?“

Virginia jí přiznala pravdu pousmáním. Usilovně přemýšlela o původu tohoto nezvyklého kanadského žertíku. Elise si pospíšila s možným vysvětlením.

„Mon Dieu!“ spráskla ruce. „Aby to tak byli zločinci, zloději! Pošlou falešný telegram, dostanou všechny domestiques z domu a vykradou ho.“

„I tak to mohlo být,“ řekla Virginia s pochybnostmi v hlase.

„Ano, ano, madam, určitě to tak bylo. Takové věci čtete denně v novinách. Madam by měla okamžitě zavolat policii – ale okamžitě – nebo přijdou a podřežou nám hrdla.“

„Nevzrušujte se tolik, Elise. Nepřijdou nám podřezat hrdla v šest hodin odpoledne.“

„Madam, snažně vás prosím, dovolte mi vyběhnout a přivolat strážníka, teď hned.“

„A proč, proboha? Přestaňte trojit, Elise. Jděte nahoru a sbalte mi věci do Chimneys, pokud jste to už neudělala. Ty nové večerní šaty z Cailleaux, pak ty bílé marokénové a – ano, ty černé sametové – černý samet působí velice politicky, ne?“

„Madam byla u vytržení z těch saténových barvy eau de nil,“ navrhla Elise, v níž se znovu probudily profesionální pudy.

„Ne, ty si nevezmu. Jděte rychle nahoru, Elise, buďte tak hodná. Máme velice málo času. Pošlu telegram

Chilversovi do Datchetu, a jakmile vyjdeme ven, požádám pochůzkáře, aby nám dohlédl na dům. A neobracejte zase oči v sloup, Elise – když jste tak vyděšená, ještě než k něčemu došlo, co budete dělat, až z nějakého temného kouta vyskočí chlap a probodne vás?”

Elise pronikavě zaječela a rychle vyběhla do schodů, vrhající těkavé pohledy přes rameno.

Virginia za ní udělala obličej a zamířila do malé pracovny, kde byl telefon. Elisin nápad zavolat policii jí připadal dobrý, a tak se rozhodla bezodkladně jednat.

Otevřela dveře pracovny a došla k telefonu. S rukou na sluchátku se však zarazila. Ve velkém křesle seděl nějaký muž v podivně schoulené poloze. V napětí okamžiku úplně zapomněla na očekávaného návštěvníka. Zřejmě tu při čekání na ni usnul. S mírně škodolibým úsměvem došla ke křeslu. Tam se jí úsměv rychle vytratil. Ten člověk nespál. Byl mrtvý. Poznala to okamžitě. Instinktivně to vytušila ještě dřív, než si všimla lesklé pistole na podlaze, ožehlé dírky nad srdcem uprostřed temné skvrny a strašidelně pokleslé čelisti.

Zůstala tiše stát s rukama přitisknutýma k bokům a v tom tichu slyšela, jak Elise sbíhá ze schodů.

„Madam! Madam!”

„Co se zase děje?”

Rychle se přemístila ke dveřím. Instinkt jí velel utajit, co se stalo – aspoň v té chvíli a před Elise, již by okamžitě stihl hysterický záchvat, jak Virginia dobře věděla; jenže ona teď potřebovala klid a ticho, aby si mohla všechno promyslet.

„Madam, nebylo by lepší, kdybych dala na dveře řetěz? Ti zločinci tu můžou být každou chvíli.”

„Ano, jestli chcete. Dělejte, co uznáte za vhodné.”

Když Virginia uslyšela rachocení řetězu a Elisiny kroky na schodech, dlouze si vydechla úlevou.

Podívala se na muže v křesle a potom na telefon. Bylo jí zcela jasné, co má udělat – musí okamžitě zavolat na policii.

A přesto to neudělala. Jen tiše stála, strnulá hrůzou, a hlavou se jí honily protichůdné myšlenky. Ten falešný telegram! Měl s tím něco společného? Co kdyby tu nezůstala Elise? V tom případě by si musela odemknout dům sama – tedy za předpokladu, že by u sebe měla klíč jako obvykle – a ocitla by se v domě se zavražděným chlapem, a navíc ještě s tím, jemuž dovolila, aby ji vydíral. Pro to přirozeně měla vysvětlení, ale když na něj pomyslela, nebylo jí zrovna lehké. Vzpomněla si, jak upřímně se George divil, když mu to vyprávěla. Neměli by ostatní lidé stejné pocity? Ty dopisy, ano, nepsala je, ale bylo by snadné to dokázat?

Stiskla si hlavu v dlaních.

„Musím myslet,” řekla nahlas. „Prostě musím myslet.”

Kdo pustil toho člověka dovnitř? Rozhodně ne Elise. Kdyby to udělala, okamžitě by se k tomu přiznala.

Celá záležitost jí připadala stále záhadnější. Mohla skutečně udělat jediné – zavolat policii.

Natáhla ruku po telefonu a náhle si vzpomněla na George. Potřebuje někoho rozumného, chladnokrevného, kdo by přisoudil věcem správný rozměr a nasměroval ji.

Pak zavrtěla hlavou. George ne. George by myslel v první řadě na své společenské postavení. S takovouhle záležitostí by byl nerad spojován. George se jí vůbec nehodí.

Pak jí změkly rysy. Bill, no jistě! Bez dalších okolků zavolala Billovi. Řekli jí, že před půlhodinou odjel do Chimneys.

„Sakra!” zvolala Virginia a práskla sluchátkem. Připadalo jí děsivé být zavřená s mrtvolou a nemít si s kým promluvit.

V tom okamžiku se ozval domovní zvonek.

Virginia nadskočila. Po několika minutách zazvonil znovu. Věděla, že když Elise nahoře balí, zvonek neslyší. Virginia vyšla do haly, uvolnila řetěz a odsunula všechny zástrčky, které Elise ve své horlivosti zastrčila. Pak s dlouhým povzdechem otevřela dveře dokořán.

Na prahu stál ten nezaměstnaný mladík. Virginia se k němu vrhla s úlevou zrozenou z předešlého napětí.

„Pojďte dál,” pozvala ho. „Myslím, že bych pro vás mohla mít práci.”

Vzala ho do jídelny, nabídla mu židli, posadila se proti němu a pozorně se na něj zahleděla.

„Promiňte,” řekla, „vy jste – tedy –”

„Absolvent Etonu a Oxfordu,” odvětil mladík. „Na to jste se chtěla zeptat, vidíte?”

„Na něco takového,” řekla Virginia.

„Klesl jsem téměř na dno kvůli své vlastní neschopnosti udržet si pravidelnou práci. Vy mi doufám nenabízíte pravidelnou práci?”

Po jejích rtech přelétl úsměv.

„Velice příležitostnou.”

„Výborně,“ řekl mladík spokojeně.

Virginia si znovu uznale prohlédla jeho osmahlou tvář a dlouhou štíhlou postavu.

„Víte, zůstala jsem tu sama,“ vysvětlovala. „Všichni mí přátelé jsou z vyšších kruhů a mají co ztratit.“

„To není můj případ, takže pokračujte. V čem je potíže?“

„Ve vedleším pokoji je mrtvý chlap,“ řekla Virginia. „Byl zavražděn a já nevím, co s tím mám dělat.“

Vychrlila to ze sebe tak prostě, jako by to řeklo dítě.

Ten mladík v jejích očích závrtně stoupl, když viděla, jak přijal její prohlášení. Anebo podobná tvrzení slýchal dennodenně.

„Výborně,“ řekl se stopou nadšení v hlase. „Vždycky jsem si chtěl zahrát na amatérského detektiva.

Půjdeme se napřed podívat na mrtvolu, nebo mě nejdřív seznámíte s fakty?“

„Myslím, že bych vás nejdřív měla seznámit s fakty.“

Na chvíli se zamyslela, jak celý příběh nejlépe zestručnit, a pak začala klidným hlasem vyprávět:

„Ten člověk sem přišel poprvé včera a chtěl se mnou mluvit. Měl s sebou jisté dopisy – milostné dopisy podepsané svým jménem –“

„Ale které jste vy nepsala,“ přerušil ji mladík tiše.

Virginia se na něj s údivem podívala.

„Jak to víte?“

„Vyvodil jsem si to. Ale pokračujte.“

„Chtěl mě vydírat a já – nevím, jestli to pochopíte – ale já... jsem ho nechala.“

Tázavě se na něj podívala a on konejšivě pokývl hlavou.

„To přirozeně chápu. Chtěla jste vědět, jaké to je.“

„Máte úžasně bystrý odhad. Přesně o to mi šlo.“

„Já jsem bystrý,“ řekl mladík skromně. „Ale pozor, jen málo lidí by takový přístup pochopilo. Většina lidí nemá žádnou představivost.“

„Asi je to tak. Řekla jsem mu, ať přijde znovu dnes v šest hodin odpoledne. Vrátila jsem se domů z Ranelaghu, abych zjistila, že veškeré služebnictvo kromě mé komorné bylo vylákáno z domu falešným telegramem. Pak jsem vešla do pracovny a našla jsem tam toho muže zastřeleného.“

„Kdo ho pustil dovnitř?“

„To nevím. Myslím, že kdyby ho pustila komorná, řekla by mi to.“

„Víš, co se stalo?“

„Nic jsem jí neřekla.“

Mladý muž pokýval hlavou a vstal.

„Tak se půjdeme podívat na mrtvolu,“ řekl věčně. „Jen bych vás chtěl upozornit, že obecně je vždycky nejlepší mluvit pravdu. Jedna lež vyvolá spoustu dalších – a neustálé lhaní je tak jednotvárné...“

„Takže mi radíte, abych zavolala policii?“

„Snad. Ale nejdřív se na něj podíváme.“

Virginia ho vedla z jídelny. Na prahu se zarazila a ohlédla se na něj.

„Mimochodem,“ řekla, „už jste se mi představil?“

„Ne. Jmenuji se Anthony Cade.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Anthony se zbavuje mrtvol

Anthony vyšel za Virginii z jídelny s mírným úsměvem na rtech. Události nabraly nečekaný obrat. Když se však skláněl nad postavou v křesle, znovu zvažněl.

„Je ještě teplý,“ poznamenal. „Byl zabit před necelou půlhodinou.“

„Bezprostředně předtím, než jsem přišla?“

„Přesně tak.“

Napřímil se a sraštil obočí. Pak položil otázku, jejíž smysl Virginii zprvu unikal.

„Vaše komorná v tomhle pokoji samozřejmě nebyla?“

„Ne.“

„Víš o tom, že jste tu byla vy?“

„Ale ano. Stála jsem ve dveřích a mluvila jsem s ní.“

„Poté, co jste našla mrtvolu?“

„Ano.“

„A to jste nic neřekla?“

„Bylo by lepší, kdybych řekla? Myslela jsem, že by dostala hysterický záchvat – je to Francouzka, víte, tak se snadno rozruší – a já si chtěla promyslet, co nejlepšího v té chvíli dělat.“

Anthony přikývl, ale mlčel.

„Zřejmě si myslíte, že to byla chyba.“

„Bylo to poněkud nešťastné, paní Revelová. Kdybyste s komornou objevily to tělo společně, okamžitě po vašem návratu, velice by to případ zjednodušilo. Pak by bylo zcela jisté, že ten muž byl zastřelen před vaším návratem.“

„Zatímco teď si můžou myslet, že byl zastřelen až po – chápu –“

Pozoroval ji, jak tu myšlenku vstřebává, a jen si potvrdil svůj dojem, který si o ní utvořil, když na něj poprvé promluvila venku na schodech. Kromě krásy jí nechyběla ani odvaha a bystrý úsudek.

Virginia byla tak ponořená do úvah o celé té záhadě, že ji ani nenapadlo podivit se, odkud zná ten cizí člověk její jméno.

„Zajímalo by mě, proč ten výstřel neslyšela Elise,“ zamumlala.

Anthony ukázal na otevřené okno, odkud k nim dolehla rána z výfuku projíždějícího auta.

„Tady máte vysvětlení. Londýn není zrovna místo, kde byste zaznamenala výstřel pistole.“

Virginia se trochu zachvěla a obrátila se k mrtvému muži v křesle.

„Vypadá jako Ital,“ poznamenala.

„Je to Ital,“ potvrdil Anthony. „Řekl bych, že pracoval jako číšník. Ve volném čase se pak věnoval vydírání. S největší pravděpodobností se jmenuje Giuseppe.“

„Dobrotivý Bože!“ zvolala Virginia. „Nejste Sherlock Holmes?“

„Ne,“ odpověděl Anthony lítostivě. „Bohužel jde o prostý podvod. Zanedlouho se vám přiznám. Takže říkáte, že ten člověk vám ukázal nějaké dopisy a požadoval po vás peníze. Dala jste mu nějaké?“

„Ano, dala.“

„Kolik?“

„Čtyřicet liber.“

„To je špatné,“ řekl Anthony, ale zjevně ho to nijak neudivilo. „Tak se podíváme na ten telegram.“

Virginia sebrala telegram ze stolu a podala mu ho. Všimla si, jak po jeho prozkoumání zvažněl.

„Co se děje?“

Zdvihl ho a ukázal na místo podání.

„Barnes,“ řekl. „A vy jste byla odpoledne v Ranelaghu. Co vám mohlo zabránit v jeho podání?“

Jeho slova ji fascinovala. Měla pocit, jako by se kolem ní stahovala síť. Nutil ji vidět zcela jasně věci, které jen mlhavě tušila.

Anthony vytáhl kapesník, omotal si ho kolem ruky a zdvihl pistoli.

„My kriminalisté musíme být opatrní,“ omlouval se. „Otisky prstů, chápete.“

Náhle si všimla, jak celý ztuhl. Když promluvil, změnil se mu hlas. Byl odměřený a úsečný.

„Paní Revelová, už jste někdy tu pistoli viděla?“

„Ne,“ řekla Virginia užasle.

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto jistá.“

„Máte vlastní pistoli?“

„Ne.“

„A nikdy jste neměla?“

„Ne, nikdy.“

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto jistá.“

Chvilí na ni upřeně zíral a Virginia mu pohled vracela, stále překvapená změnou jeho tónu.

Anthony si povzdechl a uvolnil se.

„To je zvláštní,“ řekl. „Jak si vysvětlujete tohle?“

Zdvihl pistoli. Byl to malý, roztomilý předmět, téměř hračka – leč schopná usmrtit. A bylo na ní vyryté jméno Virginia.

„To není možné!“ vykřikla Virginia.

Její údiv byl tak přesvědčivý, že Anthonymu nezbylo, než mu věřit.

„Posaďte se,“ řekl tiše. „Tohle je složitější, než se zpočátku zdálo. Především, jaká je naše hypotéza?“

Jsou pouze dvě možnosti. Je tu přirozeně ta Virginia, která psala ty dopisy. Mohla ho nějak najít, zastřelit ho, odhodit pistoli, vzít mu dopisy a zmizet. To je možné, ne?“

„Asi ano,“ připustila neochotně Virginia.

„Ta druhá hypotéza je mnohem zajímavější. Ti, kdo zabili Giuseppeho, chtěli zároveň inkriminovat vás – ve skutečnosti to mohlo být jejich hlavním cílem. Mohli ho snadno dostat kdekoli, ale dali si tu práci, aby ho dostali právě tady, a v každém případě o vás věděli úplně všechno. Věděli o vašem letním sídle v Datchetu, znali běžný chod vaší domácnosti, měli přesné informace, že jste odpoledne v Ranelaghu. Případá mi to jako absurdní otázka, ale máte nějaké nepřátele, paní Revelová?“

„Samozřejmě nemám – aspoň ne takovýchle.“

„Přemýšlím,“ řekl Anthony, „co uděláme teď. Otvírají se před námi dvě možnosti. A: zavoláme policii, svěříme jim celý příběh a budeme důvěřovat vašemu nenapadnutelnému společenskému postavení a vašemu dosud bezúhonnému životu. B: já se pokusím úspěšně zbavit mrtvoly. Soukromě se samozřejmě přikláním k druhé možnosti. Vždycky jsem chtěl vědět, zda bych dokázal zamaskovat zločin za použití nezbytné lstivosti, ale mám nepřekonatelné zábrany prolévat krev. Celkově bych považoval první možnost za přijatelnější. Nepatrně bych ji ovšem upravil. Zavolal bych policii atd“ ale zatajil bych pistoli a vyděračské dopisy, tedy pokud je má stále u sebe.“

Anthony rychle prohledal kapsy mrtvého muže.

„Je naprosto čistý,“ oznámil. „Vůbec nic u sebe nemá. Kvůli těm dopisům bude ještě rušno. Ale, copak je tohle? Díra v podšívce – něco tam uvízlo, někdo se to snažil hrubě vytrhnout a kousek papíru tam zůstal.“

Při řeči vytáhl útržek papíru a přinesl jej na světlo. Virginia se postavila vedle něho.

„Škoda, že nemáme ten zbytek,“ zamumlal. „Chimneys, čtvrtek 23.45 – to vypadá na schůzku.“

„Chimneys?“ zvolala Virginia. „Jak zvláštní!“

„Proč zvláštní? Spíše společensky nepřiměřené pro takového člověka.“

„Já dnes večer do Chimneys odjíždím. Alespoň jsem měla.“

Anthony se k ní otočil. „Cože? Opakujte to.“

„Dnes večer odjíždím do Chimneys,“ vyslyšela ho Virginia.

Anthony se na ni zahleděl.

„Už to začínám chápat. Možná se pletu, ale jen tak mě to napadlo. Co když vám někdo chtěl za každou cenu zabránit v odjezdu do Chimneys?“

„To chtěl můj bratranec George Lomax,“ usmála se Virginia, „jenže George nemohu vážně podezírat z vraždy.“

Anthony se neusmál. Byl ponořen v myšlenkách.

„Když zavoláte policii, můžete se rozloučit s myšlenkou na dnešní odjezd do Chimneys – dokonce i na zítřejší. A já bych byl rád, kdybyste tam jela. Myslím, že to zkříží plány našim neznámým přátelům. Paní Revelová, svěříte se do mých rukou?“

„Takže uskutečnit plán B?“

„Uskutečným plán B. Nejdřív musíme dostat z domu vaši komornou. Můžete to zařídit?“

„Snadno.“

Virginia vyšla na chodbu a zavolala nahoru.

„Elise! Elise!“

„Madam?“

Anthony slyšel rychlý rozhovor a pak otevření a zavření domovních dveří. Virginia se vrátila.

„Už je pryč. Poslala jsem ji pro speciální parfém – řekla jsem jí, že dotyčný obchod má otevřeno do osmi. Samozřejmě nemá. Přijede za mnou dalším vlakem, aniž by se vracela sem.“

„Výborně,“ pochválil ji Anthony. „Nyní můžeme přistoupit k odklizení mrtvoly. Je to stará metoda, ale bohužel se vás musím zeptat, jestli tu někde nemáte lodní kufr.“

„Samozřejmě mám. Sejděte do suterénu a vyberte si.“

V suterénu byly různé kufry. Anthony si vybral solidní exemplář přiměřené velikosti.

„O tuhle fázi se postarám já,“ pronesl taktně. „Vy jděte nahoru a připravte se.“

Virginia poslechla. Svlékla si tenisový úbor, vzala si hnědé cestovní šaty a rozkošný oranžový klobouček a sešla do haly, kde už čekal Anthony s úhledně přepásaným kufrem.

„Rád bych vám vyprávěl svůj životní příběh,“ utrousil, „ale čeká nás poměrně rušný večer. Vy teď uděláte následující: zavoláte si taxi, necháte si do něj naložit zavazadla včetně tohoto kufru, odjedete do Paddingtonu a kufr necháte odnést do úschovny. Já budu čekat na nástupišti. Až mě budete míjet, upustíte lístek z úschovny. Já ho seberu a naoko vám jej vrátím, ale ve skutečnosti si ho ponechám. Vy odjedete do Chimneys a zbytek necháte na mně.“

„To je od vás moc milé,“ řekla Virginia. „Ode mě je naopak příšerné, že takhle zatěžuji úplně cizího člověka mrtvolou.“

„Mně se to líbí,“ odtušil Anthony nenucené. „Kdyby tu byl jeden z mých přátel, Jimmy McGrath, řekl by

vám, že podobné záležitosti mi dokonale sedí.“

Virginia na něj zůstala zírat.

„Jakže se jmenuje? Jimmy McGrath?“

Anthony zpozorněl.

„Ano, proč? Vy jste o něm slyšela?“

„Ano – a poměrně nedávno.“ Nerozhodně se odmlčela a pak pokračovala. „Pane Cade, musím s vámi mluvit. Nemohl byste přijet do Chimneys?“

„Zanedlouho mě uvidíte, paní Revelová, ujišťuji vás. Spiklenec A nyní nepozorovaně vyklouzne zadními dveřmi. Spiklenec B vyjde v plné slávě hlavním vchodem k taxíku.“

Plán probíhal zcela hladce. Anthony, který si vzal druhé taxi, počkal na nástupišti a řádně vrátil upadnuvší lístek. Pak se odebral najít poněkud omšelý Morris Cowley, který si předtím koupil z druhé ruky pro případ, že by ho potřeboval pro své plány.

Vrátil se v něm na Paddingtonské nádraží a dal lístek nosiči zavazadel, který mu přinesl kufr z úschovny a svědomitě jej uložil dozadu do vozu. Potom Anthony odjel.

Jeho cílem teď bylo dostat se z Londýna. Projel Notting Hill, Shepherd's Bush, po Goldhawk Road na Brentford a Hounslow a dostal se na rovný úsek silnice mezi Hounslow a Staines. Byla to rušná silnice, po níž téměř neustále projížděla motorová vozidla. Bylo nepravděpodobné, že by se tu zachovaly nějaké stopy po botách či pneumatikách. V určitém místě Anthony zastavil. Poklekl a zamazal číslo blátem. Pak si počkal, dokud neuslyšel, že odnikud nepřijíždí žádný vůz, vytáhl z kufru Giuseppeho mrtvolu a úhledně ji položil podél silnice, na vnitřní straně zatáčky, aby ji nezachytila světla projíždějících aut.

Poté si znovu nastoupil do vozu a odjel. Celá záležitost mu zabrala přesně půldruhé minuty. Odbočil doprava a do Londýna se vracel přes Burnham Beeches. Cestou znovu zastavil u vzrostlého lesa, kde vyšplhal na obrovský strom. I na Anthonyho to byl slušný výkon. Na jednu z horních větví upevnil hned u kmene malý hnědý balíček.

„Velice chytrý způsob, jak se zbavit pistole,“ pochválil se Anthony. „Všichni ji budou hledat na zemi a v rybnících. V Anglii je jen velice málo lidí, kteří by vylezli na tenhle strom.“

Pak se vrátil do Londýna a opět zajel na Paddingtonské nádraží. Kufr nechal tentokrát v jiné úschovně, u příjezdů. Toužebně při tom myslel na dobré hovězí plátky a šťavnaté kotletky se spoustou smažených brambůrků. Smutně však zavrtěl hlavou a pohlédl na hodinky. Doplnil nádrž morrise a znovu vyrazil na silnici. Tentokrát na sever.

Bylo krátce po půl dvanácté, když zastavil na silnici přilehlé k chimneyskému parku. Vyskočil z vozu, poměrně snadno zdolal zeď a zamířil ke stavení. Trvalo to déle, než si myslel, a tak se dal brzy do běhu. Ze tmy se vynořily šedé zdi starobylého záměčku Chimneys. Hodiny v dálce odbily tři čtvrtě.

23.45 – to byl čas uvedený na tom útržku papíru. Anthony už si z terasy prohlížel budovu. Všude bylo tma a ticho.

„Tihle politické chodí brzy spát,“ zamumlal si pro sebe.

A náhle ho udeřil do uší nějaký zvuk – byl to zvuk výstřelu. Anthony se rychle otočil. Ten zvuk vyšel z domu – tím si byl jist. Chvilí počkal, ale všude bylo stále mrtvolné ticho. Nakonec došel k jednomu francouzskému oknu, odkud se podle jeho odhadu ozval ten výstřel, který ho tak překvapil. Zkusil kliku. Bylo zamčeno. Zkusil několik dalších francouzských oken a neustále ostražitě naslouchal. Ticho však bylo trvalé.

Nakonec si řekl, že musel mít sluchovou halucinaci, nebo že někde v lese vystřelil pytlák. Otočil se a stejnou cestou se vydal přes park zpět. Cítil se nespokojený a nesvůj.

Ohlédl se na dům. V jednom okně v patře se náhle rozsvítilo. Za chvíli světlo zhaslo a záměček se opět ponořil do tmy.

DESÁTÁ KAPITOLA

Chimneys

Inspektor Badgworthy ve své kanceláři. Čas: 8.30. Vysoký statný muž, inspektor Badgworthy, má předpisový krok a sklony supět ve chvílích profesionálního napětí. Přítomen je také strážník Johnson, u policie naprostý nováček ochmýřenému vzhledu lidského kuřete.

Telefon na stole ostře zazvonil a inspektor zdvihl sluchátko s okázale důstojnou činorodostí.

„Ano. Policejní stanice Market Basing. U telefonu inspektor Badgworthy. O co jde?“

Nepatrná změna v inspektorově chování. Jakkoli byl výše postavený než Johnson, i on měl své nadřizené.

„U sebe, lorde. Promiňte, lorde? Přeslechl jsem, co jste říkal.“

V dlouhé odmlce, během níž inspektor naslouchá, se mu v obvykle klidné tváři promítají rozličné výrazy. Po stručném „Okamžitě, lorde“ nakonec pokládá sluchátko.

Viditelně kypící důležitostí se obrací k Johnsonovi.

„Jeho lordstvo – z Chimneys – vražda.“

„Vražda,“ zopakoval ozvěnou přiměřeně ohromený Johnson.

„Ano, vražda,“ děl inspektor spokojeně.

„Ale tady se nikdy nevráždilo – alespoň co jsem slyšel – kromě toho případu, kdy Tom Pearse zastřelil svou milou.“

„A to, abych tak řekl, žádná vražda nebyla, neboť byl ožralý,“ horšil se inspektor.

„Ani ho za to nepověsili,“ přitakal Johnson chmurně. „Ale tohle je opravdová vražda, vidíte, pane?“

„Tak, tak, Johnsone. Jeden z hostů Jeho lordstva, cizinec, byl nalezen zastřelený. Oknem, venku stopy.“

„Je mi líto, že to byl cizinec,“ řekl poněkud smutně Johnson.

Tato skutečnost ubírala vraždě na opravdovosti. Johnson měl pocit, že cizinci jsou náchylní k zastřelení.

„Jeho lordstvo se ocitlo ve výjimečné šlamastyce,“ pokračoval inspektor. „Seženeme doktora Cartwrighta a vezmeme ho tam s sebou. Pevně doufám, že ty stopy nikdo nepoškodí.“

Badgworthy byl v sedmém nebi. Vražda! V Chimneys! A inspektor Badgworthy vede vyšetřování! Policie má stopu. Senzační zatčení. Výše uvedeného inspektora čeká povýšení a sláva.

„Tedy pokud do toho nebude strkat nos Scotland Yard,“ zamrmlal si inspektor Badgworthy pro sebe.

To pomyšlení mu na okamžik zkazilo náladu. Pravděpodobnost vměšování Scotland Yardu byla za stávajících okolností mimořádně vysoká.

Zastavili se u doktora Cartwrighta a tento poměrně mladý lékař projevil horlivý zájem, téměř srovnatelný s Johnsonovým nadšením.

„Pro pána!“ zvolal. „Od dob Torna Pearse jsme tu žádnou vraždu neměli.“

Všichni tři nastoupili do doktorova malého automobilu a vyrazili k Chimneys. Když míjeli místní hostinec U Veselých hráčů kriketu, doktor si všiml muže ve dveřích.

„Cizinec,“ utrousil. „Vypadá docela příjemně. Zajímal by mě, jak dlouho tu je a proč se ubytoval zrovna v tomto hostinci. Ještě jsem ho tu ani nezahlédl. Musel přijet včera večer.“

„Vlakem nepřijel,“ poznamenal Johnson.

Johnsonův bratr dělal na nádraží nosiče zavazadel, a proto byl Johnson dobře informovaný o všech, kdo přijížděli a odjížděli.

„Kdo včera přibyl do Chimneys?“ zeptal se inspektor.

„Lady Eileen přijela vlakem v 15.40 v doprovodu dvou pánů, nějakého Američana a mladého vojáka – žádný z nich s sebou neměl sluhu. Jeho lordstvo přijelo v 17.40 s nějakým cizincem, patrně s tímtež, kterého později zastřelili, a se sluhou onoho cizince. Stejným vlakem přicestoval pan Eversleigh. V 19.25 přijela paní Revelova a další cizinec, holohlavý, se zahnutým nosem. Ve 20.56 je následovala komorná paní Revelové.“

Johnson se zadýchaně odmlčel.

„A k Veselým hráčům nepřijel nikdo?“

Johnson zavrtěl hlavou.

„V tom případě musel přijet vozem,“ usoudil inspektor. „Johnsone, až pojedete zpátky, nezapomeňte se poptat v tom hostinci. Chceme vědět všechno o jakýchkoli cizincích. Tento džentlmen byl značně osmahlý. Pravděpodobně přijel také zdaleka.“

Po této bystré úvaze inspektor pokýval hlavou, přitakáváje své bdělosti, jež za žádných okolností nepřipouštěla možnost přistižení ve slabé chvílce dřímoty.

Automobil projel bránou parku u budovy Chimneys. Popis tohoto historického místa lze najít v každém průvodci. V Anglických historických sídlech za 21 šilinků je zařazen na třetí místo. Vždy ve čtvrtek přijíždějí z Middlinghamu kočáry s turisty, kteří si prohlíží veřejnosti přístupné části sídla. Popisovat zařízení by bylo ve světle této skutečnosti zbytečné.

U vchodu je přivítal bělohavý komorník vybraného chování.

Jako by říkal: „V těchto zdech jsme vraždám neuvykli, leč doba je zlá. Katastrofy jest nám přijímati klidně a do posledního dechu předstírat, že se nestalo nic mimořádného.“

„Jeho lordstvo vás očekává,“ řekl ve skutečnosti. „Račte mě prosím následovat.“

Zavedl je do malého útulného pokoje, kde lord Caterham nacházel útočiště před okázalostí, a ohlásil je.

„Policie, pane, a doktor Cartwright.“

Lord Caterham rozrušeně přecházel po pokoji.

„Ha! Konečně jste zde, inspektore. Jsem vám za to vděčný. Jak se máte, Cartwrighte? Tohle je zatrolená záležitost, pánové. Zatrolená záležitost.“

A lord Caterham si začal vzrušeně prohrabávat vlasy, až mu trčely ve vzpřímených chomáčích, takže vypadal ještě méně aristokraticky než obvykle.

„Kde je mrtvola?“ otázal se doktor se strohou věcností. Lord Caterham se k němu otočil, jako by se mu po té přímé otázce ulevilo.

„V poradní síni, kde byla nalezena. Ani jsem se jí nedotkl. Domníval jsem se, že je to tak správné.“

„Zcela správné, lorde,“ pochválil ho inspektor. Vytáhl poznámkový blok a tužku. „A kdo objevil mrtvolu? Vy osobně?“

„Dobrý bože, ne,“ zděsil se lord Caterham. „Snad si nemyslíte, že obvykle vstávám v tuto nelidskou hodinu? Nikoli, našla ji služebná. Myslím, že zaječela, ale já jsem ji neslyšel. Pak s tím za mnou přišli. Přirozeně jsem vstal a sešel dolů – a tady jsem mrtvolu uviděl.“

„Poznal jste v ní jednoho z vašich hostů?“

„Přesně tak, inspektore.“

„Jménem?“

Tato zcela jednoduchá otázka zřejmě vyvedla lorda Caterhama z míry. Jednou či dvakrát otevřel ústa a znovu je zavřel. Nakonec se mdle zeptal: „Myslíte... myslíte, jak se jmenoval?“

„Ano, lorde.“

Lord Caterham se pomalu rozhlédl po pokoji, jako by hledal inspiraci. „Jmenoval se – alespoň si to myslím – ne, určitě se tak jmenoval – hrabě Stanislav.“

V chování lorda Caterhama bylo něco tak podivného, že si inspektor přestal dělat poznámky a zahleděl se na něj. V této chvíli však došlo ke zvratu, který zmatený šlechtic zjevně uvítal.

Otevřely se dveře a do pokoje vešla nějaká dívka. Byla vysoká, štíhlá a tmavovlasá, měla přitažlivou chlapeckou tvář a chovala se velice rozhodně. Byla to lady Eileen Brentová, známá též jako Bundle, nejstarší dcera lorda Caterhama. Pokývla návštěvníkům a obrátila se přímo na svého otce.

„Chytla jsem ho,“ oznámila mu.

Inspektor na okamžik podlehl dojmů, že mladá žena chytila vraha při činu, ale téměř vzápětí si uvědomil, že to myslela zcela jinak.

Lord Caterham si úlevně vydechl.

„Výborně. Co říkal?“

„Okamžitě sem přijede. Máme ‚zachovat krajní diskrétnost‘.“

Její otec si rozmrzele odfrkl.

„Přesně takové pitomosti George Lomax říká. Nicméně jakmile přijede, umyji si nad celou záležitostí ruce.“

Tato vyhlídka ho zjevně trochu rozveselila.

„Takže ten zavražděný se jmenoval hrabě Stanislav?“ zeptal se doktor.

Otec s dcerou si bleskově vyměnili pohledy a prvně jmenovaný důstojně prohlásil:

„Jistě, před okamžikem jsem to říkal.“

„Ptám se proto, že jste mi co do jména připadal poněkud nejistý,“ vysvětlil Cartwright.

V lordově oku to nepatrně zajiskřilo a vyčítavě se na doktora podíval.

„Odvedu vás do poradní síně,“ prohlásil rázně.

Všichni ho následovali. Poslední šel inspektor, který kolem sebe vrhal pronikavé pohledy, jako by očekával, že objeví stopu v rámu obrazu či za nějakými dveřmi.

Lord Caterham vytáhl z kapsy klíč, odemkl dveře a otevřel je dokořán. Všichni vešli do velké místnosti s dubovým obložením a třemi francouzskými okny vedoucími na terasu. Byl tu dlouhý jídelní stůl, množství dubových truhel a několik krásných starých židlí. Na stěnách visely obrazy zesnulých Caterhamů a dalších šlechticů.

Poblíž stěny po levé ruce, mezi dveřmi a oknem, ležel na zádech nějaký člověk s rozpaženýma rukama.

Doktor Cartwright k mrtvole došel a poklekl. Inspektor přerážoval k oknům a jal se je zkoumat. Střední bylo zavřené, ale ne zajištěné. Na schodech venku byly jedny stopy vedoucí dovnitř, druhé ven.

„To je celkem jasné,“ pokýval inspektor hlavou. „Jenže stopy by měly být i uvnitř. Na těchto parketách by měly být zcela zřetelné.“

„Myslím, že to můžu vysvětlit,“ vyrušila ho v úvahách Bundle. „Služebná ráno polovinu síně vyleštila, než si všimla mrtvoly. Přišla sem ještě za tmy. Šla rovnou k oknům, rozhrnula závěsy a pustila se do podlahy. Toho muže přirozeně neviděla, protože z té strany místnosti jí výhled zakrýval stůl. Uviděla ho, až když se dostala přímo k němu.“

Inspektor přikývl.

„Já vás tady nechám, inspektore,“ řekl lord Caterham, zjevně odhodlaný utéct. „Určitě mě najdete, když budete chtít. Jenže zakrátko přijede z Wyvernského opatství pan George Lomax, který vám toho řekne mnohem víc než já. Tohle je jeho parketa. Co vám nemohu vysvětlit já, určitě vám vysvětlí on.“

Lord Caterham se chystal vyrazit na ústup, aniž by vyčkal odpovědi.

„To od Lomaxe není hezké,“ zamrmlal si pod vousy, „takhle mě v tom nechat. Co se děje, Tredwelle?“ Bělovlasý komorník uctivě připlul k jeho boku.

„Dovolil jsem si posunout vám snídani na dřívější hodinu, lorde. Máte ji připravenou v jídelně.“

„Nepředpokládám, že bych v tuto chvíli dokázal něco pozřít,“ odušil zachmuřeně lord Caterham.

Bundle se do něj zavěsila a společně odešli do jídelny. Na servírovacím stolku byla asi desítka těžkých stříbrných mís, důmyslně vyhřívaných patentovaným zařízením.

„Omeletka,“ zavětlil lord Caterham, nadzdvihávaje první poklici. „Vejce se slaninou, ledvinky, kur na divoko, treska, šunka, bažant. Na nic z toho nemám chuť, Tredwelle. Požádejte kuchaře, ať mi připraví ztracená vejce, prosím.“

„Zajisté, lorde.“

Tredwell odešel.

Lord Caterham si bezmyšlenkovitě naložil talíř ledvinkami a slaninou, nalil si šálek kávy a usedl k dlouhému stolu. Bundle už se zaměstnávala řádnou porcí slaniny s vejci.

„Mám děsný hlad,“ prohlásila s plnými ústy. „To bude tím vzrušením.“

„Tobě nepochybně svědčí,“ hudral její otec. „Vy mladí vzrušení milujete, ale mému zdravotnímu stavu vůbec neprospívá. Vyhýbejte se veškerým vzruchům,“ řekl mi sir Abner Willis, vyhýbejte se veškerým vzruchům. Jak snadno se to říká člověku, který si sedí ve své poradní síni v Harley Street. Jak se mohu vyhnout vzruchům, když mi ten pitomec Lomax hodí na krk takovouhle záležitost? Měl jsem být pevnější. Měl jsem se mu postavit.“

Se smutným vrtěním hlavou vstal a ukrojil si na talíř plát šunky.

„Touhle dobou už bude Treska srovnaný,“ poznamenala Bundle vesele. „Do telefonu mluvil téměř nesouvisle, ale až se tu ukáže, bude všude trousit moudra o diskrétnosti a utajení.“

Lord Caterham při té představě zasténal.

„Byl vůbec vzhůru?“ zeptal se.

„Mně tvrdil, že už od sedmi hodin diktuje dopisy a memoranda,“ odpověděla Bundle.

„Na to on je pyšný,“ řekl její otec. „Tihle veřejně činní lidé jsou neskutečně sebestřední. Nutí své nebohé sekretářky vstávat v ty nejnemožnější hodiny, aby jim mohli diktovat nesmysly. Jakým dobrodiním pro národ by bylo, kdyby jim nějaký zákon přikazoval zdržovat se do jedenácti v posteli! Vůbec by neuškodilo, kdyby si nechali ty své žvásty. Lomax mi neustále vykládá o mém společenském postavení. Jako bych nějaké měl. Kdo chce být dneska šlechticem?“

„Nikdo,“ odpověděla mu Bundle. „Každý si raději pořídí výnosný hostinec.“

V tom okamžiku se tiše objevil Tredwell s dvěma ztracenými vejci ve stříbrné mističce, kterou postavil na stůl před lorda Caterhama.

„Co to je, Tredwelle?“ otázal se majitel panství, pohlížeje s odporem na pokrm. „Ztracená vejce, lorde.“

„Nesnáším ztracená vejce,“ prohlásil lord Caterham nasupeně. „Jsou naprosto bez chuti. Dokonce se na ně i nerad dívám. Odneste je, prosím, Tredwelle?“

„Zajisté, lorde.“

Tredwell i ztracená vejce se vytratili stejně nenápadně, jako se objevili.

„Díky Bohu v tomto domě nikdo nevstává brzy,“ řekl zbožně lord Caterham. „Předpokládám, že bychom jim to museli sdělit.“ Vzdychl.

„Kdo ho tak mohl zavraždit,“ přemýšlela Bundle nahlas. „A proč?“

„To naštěstí není naše věc,“ řekl lord Caterham. „Je na policii, aby to zjistila. Ne že by Badgworthy někdy něco zjistil. Vcelku bych věřil, že za tím stojí ten vlezlý Isaacstein.“

„Takže –“

„Ten jeho výhradně britský syndikát.“

„Proč by ho pan Isaacstein vraždil, když sem přijel proto, aby se s ním setkal?“

„Kvůli velkým penězům,“ řekl lord Caterham neurčitě. „A to mi připomíná – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby byl Isaacstein ranní ptáče. Každou chvíli sem může vtrhnout. To je takový městský zvyk. Bez ohledu na to, jak je kdo bohatý, vždycky chytí vlak v 9.17.“

Otevřeným oknem k nim dolehl zvuk rychle jedoucího vozu.

„Treska!“ vyjekla Bundle.

Otec s dcerou se vyklonili z okna a mávali na majitele vozu, který zastavoval před vchodem.

„Tady, milý příteli, tady!“ zahalekal lord Caterham, když spěšně spolkl velké sousto šunky.

George nejevil úmysl šplhat k oknu. Místo toho zmizel v hlavním vchodu a objevil se v jídelně v doprovodu Tredwella, který vzápětí zmizel.

„Posnídejte s námi,“ vybídl ho lord Caterham, když mu potřásl rukou. „Co takhle ledvinky?“

George zamítl ledvinky netrpělivým mávnutím rukou.

„Tohle je strašlivá pohroma, strašlivá, strašlivá.“

„To skutečně je. Kousek tresky?“

„Ne, ne. Musí se to ututlat – za každou cenu se to musí ututlat.“

Jak věstila Bundle, George začal trousit.

„Chápu vaše pocity,“ chlácholil ho lord Caterham. „Dejte si vejce se šunkou nebo kousek tresky.“

„Naprosto nepředvídaná událost – národní katastrofa – koncese jsou v ohrožení –“

„Dejte si na čas,“ nabádal ho lord Caterham. „A dejte si něco k jídlu. Potřebujete se najíst, to vás postaví na nohy. Nedáte si ztracená vejce? Ještě před chvílí tu byla ztracená vejce.“

„Nemám na jídlo pomyslení,“ řekl George. „Už jsem snídal, ale i kdybych nesnídal, nic bych nechtěl. Musíme si promyslet, co uděláme. Ještě jste to nikomu neřekli?“

„Víme to jen já a Bundle. A místní policie. A Cartwright. A přirozeně veškeré služebnictvo.“

George zavyl.

„Seberte se, drahý příteli,“ řekl lord Caterham laskavě. „Měl byste trochu posnídat. Zřejmě si neuvědomujete, že mrtvolu utajit nelze. Musí se pohřbít a tak. Je to velmi nešťastné, ale je to tak.“

George se znenadání uklidnil.

„Máte pravdu, Caterhame. Říkáte, že jste přivolali místní policii? To nestačí. Musíme zavolat inspektora Battlea ze Scotland Yardu. To je velice diskrétní člověk. Spolupracoval s námi na tom politováníhodném případě stranických financí.“

„O co šlo?“ zeptal se lord Caterham s mírným zájmem.

Jenže Georgeův zrak padl na Bundle, která seděla na okenním parapetu, a na diskretnost si vzpomněl právě včas. Vstal.

„Nesmíme ztrácet čas. Musím okamžitě rozeslat několik telegramů.“

„Když je napíšete, Bundle je telefonicky odešla.“ George vytáhl plnicí pero a neuvěřitelně rychle začal psát. Podal první telegram Bundle, která si ho s velkým zájmem přečetla.

„Bože, to je ale jméno,“ poznamenala. „Baron – jaký prejt?“

„Baron Lolopretjzyl.“

Bundle zamrkala.

„Já už to mám, ale asi bude chvíli trvat, než to převezme pošta.“

George pokračoval v psaní. Pak podal své výtvary Bundle a oslovil pána domu.

„Nejlepší, co můžete udělat, Caterhame –“

„Ano,“ řekl lord Caterham znepokojeně.

„Je nechat všechno na mně.“

„Jistě,“ souhlasil lord Caterham ochotně. „Čtete mi myšlenky. Policii a doktora Cartwrighta najdete v poradní síni. I s tou... mrtvolou. Milý Lomaxi, dávám vám Chimneys bezvýhradně k dispozici. Dělejte si tu, co uznáte za vhodné.“

„Děkuji,“ řekl George. „Kdybych se s vámi chtěl poradit –“

Jenže to už lord Caterham zmizel ve dveřích na vzdálené straně jídelny. Bundle pozorovala jeho úprk se zasmušilým úsměvem.

„Ty telegramy hned pošlu,“ řekla. „Cestu do poradní síně znáte?“

„Děkuji, lady Eileen.“

George rychle vyšel z jídelny.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Inspektor Battle přijíždí

Lord Caterham se natolik obával možné konzultace s Georgem, že strávil celé dopoledne objíždkou svého panství. Jen úporný hlad ho přihnál k domovu. A také měl za to, že nejhorší už dozajista pominulo. Do domu se tiše vkradl malými bočními dveřmi a nenápadně vklouzl do své svatyně. V duchu se chvátil za to, že ho nikdo neviděl, ale v tom se mýlil. Ostražitému Tredwellovi nic neuniklo. Za chvíli stál ve dveřích.

„Kdybyste dovolil, lorde –“

„Copak je, Tredwelle?“

„Pan Lomax, lorde, by se s vámi velice rád sešel v knihovně, hned jak se vrátíte.“

Tím Tredwell jemně naznačil, že se lord Caterham oficiálně vrátí tehdy, až se rozhodne to oznámit. Lord Caterham vzdychl a vstal.

„Soudím, že dříve nebo později k setkání stejně musí dojít. V knihovně, říkáte?“

„Ano, lorde.“

Lord Caterham znovu vzdychl a prošel rozlehlými prostorami domu po předcích ke dveřím knihovny. Byly zamčené. Když zacloumal klikou, v zámku zarachotil klíč, dveře se pootevřely a z nich vyhlédl George Lomax s podezíravým výrazem v obličeji.

Když však uviděl příchozího, jeho výraz se změnil.

„Á, Caterhame, pojdte dál. Právě jsme přemýšleli, co se vám asi stalo.“

Lord Caterham se vplížil dovnitř, mumlaje cosi o povinnostech na panství a nutných opravách požadovaných nájemci.

V místnosti byli další dva lidé: plukovník Melrose, policejní náčelník, a dobře stavěný muž středního věku s obličejem tak prostým jakéhokoli výrazu, až to bylo pozoruhodné.

„Inspektor Battle přijel před půl hodinou,“ vysvětloval George. „Už mluvil s inspektorem Badgworthym a doktorem Cartwrightem. Teď by rád trochu vyzpovídal nás.“

Poté, co se lord Caterham pozdravil s Melrosem a představil se s inspektorem Battlem, se všichni posadili.

„Jistě vám nemusím připomínat, Battle, že tento případ je nejvýše diskrétní.“

Inspektor nedbale přikývl, čímž si získal Caterhamovu přízeň.

„O to se nebojte, pane Lomaxi. Mezi sebou však nic tajit nebudeme. Vyrozuměl jsem, že ten mrtvý džentlmen se jmenoval hrabě Stanislav – tedy pod tímto jménem byl obecně známý. Ale bylo to jeho skutečné jméno?“

„Nebylo.“

„Tak jak se tedy jmenoval?“

„Princ Michael Herzoslovenský.“

Battle nepatrně pootevřel oči, jinak se v jeho obličeji nepohnul ani sval.

„A co, pokud se mohu zeptat, bylo účelem jeho návštěvy Chimneys? Pouze zábava?“

„Bylo tu ještě něco, Battle. To všechno je přirozeně přísně důvěrné.“

„Jistě, jistě, pane Lomaxi.“

„Plukovníku Melrosi?“

„Samozřejmě.“

„Dobře tedy, princ Michael sem přijel s jednoznačným cílem sejít se zde s panem Hermanem Isaacsteinem. Ten mu měl za jistých podmínek poskytnout úvěr.“

„Za jakých?“

„Neznám přesné podrobnosti. Vlastně dosud nebyly sjednány. Ale v případě svého nástupu na trůn se měl princ Michael zavázat, že zaručí povolení k těžbě ropy společností, v nichž měl pan Isaacstein podíl. Britská vláda pak měla podpořit nárok prince Michaela na trůn se zřetelem na jeho proklamované sympatie k Britům.“

„Myslím, že hlouběji do toho pronikat nemusím,“ řekl inspektor Battle. „Princ Michael chtěl peníze, pan Isaacstein chtěl ropu a britská vláda byla připravena vystupovat v roli vlivného otce. Mám už jen jednu otázku. Je tu ještě jiný uchazeč o ta těžební povolení?“

„Tuším, že nějaká úvodní jednání vedla s Jeho Výsostí i skupina amerických finančníků.“

„Ale neuspěli, co?“

George se však nenechal přimět k přímé odpovědi. „Cítění prince Michaela bylo výsostně probritské,“ opakoval jinými slovy své předchozí prohlášení.

Inspektor Battle dále nenaléhal.

„Lorde Caterhame, zjistil jsem, že včera se stalo toto: Sešel jste se ve městě s princem Michaellem a společně jste přicestovali sem. Prince doprovázel jeho komorník, Herzoslovák Boris Ančukov, ale jeho správce královských stájí kapitán Andrassy ve městě zůstal. Po příjezdu princ prohlásil, že je velice unaven, a odebral se do komnat jemu přidělených. Tam mu byla podána i večeře a s ostatními účastníky večírku se nesetkal. Bylo to tak?“

„Ano.“

„Dnes ráno objevila mrtvolu služebná přibližně v 7.45. Doktor Cartwright ji ohledal a zjistil, že příčinou smrti byla kulka vypálená z revolveru. Žádný revolver však nalezen nebyl a nikdo v domě zřejmě neslyšel

výstřel. Na druhé straně se mrtvému muži pádem rozbily hodinky, což stanovuje přesnou hodinu úmrtí na tři čtvrtě na dvanáct. V kolik hodin jste šli včera spát?”

„Šli jsme brzy. Večírek z nějakého důvodu stále nenabíral ten správný směr, jestli víte, co myslím, inspektore. Řekl bych, že jsme šli někdy kolem půl jedenácté.“

„Děkuji. A teď vás požádám, lorde Caterhame, abyste mi popsal všechny, kdo byli v domě ubytováni.“

„Ale promiňte, myslel jsem, že ten, kdo to udělal, přišel zvenčí.“

Inspektor Battle se usmál.

„Troufám si říct, že přišel, ale i tak musím vědět, kdo v domě byl. Rutina, chápete.“

„Takže tu byl princ Michael se svým komorníkem a pan Isaacstein. O těch už víte všechno. Dále tu byl pan Eversleigh –“

„Který pracuje v mém oddělení,“ vstoupil mu George blahosklonně do řeči.

„A který byl obeznámen se skutečným účelem návštěvy prince Michaela?“

„Ne, tak bych to přímo neřekl,“ odpověděl George uvážlivě. „Nepochybně si uvědomoval, že je něco ve vzduchu, ale tím si nezbytně nemusel získat mou plnou důvěru.“

„Chápu. Pokračoval byste, lorde Caterhame?“

„Dobrá. Pak tu byl ještě pan Hiram Fish.“

„Kdo je pan Hiram Fish?“

„Pan Fish je Američan. Měl doporučující dopis od pana Lucia Gotta – slyšeli jste o Luciu Gottovi?“

Inspektor Battle se pousmál. Kdo by neznal multimilionáře Lucia C. Gotta?

„Byl zvláště zvědavý na mou sbírku prvních vydání. Se sbírkou pana Gotta se přirozeně nedá srovnávat, ale mám několik pokladů. Pan Fish je nadšený sběratel. Pan Lomax mě požádal, abych tento víkend pozval jednoho dva lidi navíc, aby všechno vypadalo přirozeněji, a tak jsem využil příležitosti a pozval pana Fische. A to byli všichni pánové. Pokud jde o dámy, je tu pouze paní Revelová – a očekávám, že s sebou má nějakou komornou. Pak je tu má dcera a samozřejmě děti a jejich pečovatelky a guvernantky a veškeré služebnictvo.“

Lord Caterham se odmlčel, aby se nadechl.

„Děkuji vám,“ vysvobodil ho detektiv. „Jde v podstatě jen o rutinní otázky, ale i ty jsou nezbytné.“

„Není předpokládám pochyb o tom, že pachatel vstoupil oknem,“ pronesl George důležitě.

Battle mu odpověděl až za hodnou chvíli.

„Jsou tu stopy vedoucí k oknu a stopy vedoucí od něj. Ve 23.40 zastavil u parku nějaký automobil. O půlnoci přijel k Veselým hráčům vozem nějaký mladík a objednal si pokoj. Za dveřmi nechal boty k vyčištění. Byly mokré a zablácené, jako by v nich chodil dlouhou trávou parku.“

George se k němu dychtivě naklonil.

„Nemohly by se ty boty porovnat s těmi stopami?“

„Stalo se.“

„A?“

„Přesně se shodují.“

„A máme to!“ zvolal George. „A máme vraha. Ten mladík – mimochodem, jak se jmenuje?“

„V hostinci udal jméno Anthony Cade.“

„Ten Anthony Cade musí být okamžitě nalezen a zatčen.“

„Není třeba ho hledat,“ řekl inspektor Battle.

„Jak to?“

„Protože je stále tady.“

„Cože?“

„Podivné, vidíte?“

Plukovník Melrose se na něj pozorně zahleděl.

„Co tím myslíte, Battle? Ven s tím.“

„Pouze říkám, že je to zvláštní, nic víc. Je tu mladík, který by se měl sebrat a utéct, ale on se nesbírá a neutíká. Zůstává tady a poskytuje nám možnost porovnat boty se stopami.“

„Co si o tom tedy myslíte?“

„Já nevím, co si mám myslet. A to je velmi znepokojivé.“

„Domníváte se –“ začal plukovník Melrose, ale zarazil se, když se ozvalo tlumené zaklepání na dveře.

George vstal a šel otevřít. Na prahu důstojně stanul Tredwell, který vnitřně trpěl, že musí takto tiše klepat, a oslovil svého pána.

„Promiňte, lorde, ale je tu nějaký pán, který si přeje s vámi hovořit v naléhavé záležitosti v souvislosti s tou ranní tragédií, jak jsem pochopil.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Battle překotně.

„Jmenuje se Anthony Cade, pane, ale soudil, že to nikomu nic neřekne.“

Zdalo se však, že čtyřem přítomným mužům to něco řeklo. Všichni se napřímili ve svých židlích v různých stupních údivu.

Lord Caterham se rozesmál.

„Já se začínám skutečně bavit. Uvedte ho, Tredwelle. Okamžitě ho uvedte.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Anthony vypráví svůj příběh

„Pan Anthony Cade,“ ohlásil hosta Tredwell.

„Podezřelý cizinec z venkovského hostince,“ dodal Anthony.

S instinktem, který je u cizinců vzácný, zamířil k lordu Caterhamovi. Zároveň si pro sebe následovně zhodnotil tři zbylé muže: První, Scotland Yard. Druhý, místní hodnostář, patrně náčelník policie. Třetí, uštvaný džentlmen na pokraji zhroucení, zřejmě vládní úředník. „Musím se omluvit,“ pokračoval Anthony, stále hovoře k lordu Caterhamovi, „za způsob, jakým jsem se vám vnutil, ale u Veselého psa, nebo jak se ten místní hostinec jmenuje, se povídá, že tu došlo k vraždě, a protože jsem si myslel, že bych do toho mohl vnést trochu světla, zastavil jsem se.“

Chvilí nikdo nepromluvil. Inspektor Battle proto, že byl mužem vyzrálé zkušeným, který ví, že je nesrovnatelně lepší nechat mluvit všechny ostatní, když už jsou ochotni mluvit, plukovník Melrose proto, že byl obvykle málomluvný, George proto, že měl ve zvyku spíše odpovídat na otázky, a lord Caterham proto, že neměl nejmenší představu, co by měl říct. Mlčení ostatních tří a skutečnost, že byl přímo osloven, ho však nakonec promluvit přiměly.

„To se rozumí, to se rozumí,“ pravil nervózně. „Neposadíte se?“

„Děkuji,“ řekl Anthony.

George si okázale odkašlal.

„Když říkáte, že byste do této záležitosti mohl vnést světlo, myslíte tím...?“

„Tím myslím,“ odpověděl Anthony, „že když jsem včera asi čtvrt hodiny před půlnocí neoprávněně vstoupil na pozemek lorda Caterhama (což mi doufám promine), slyšel jsem výstřel. Buď jak buď vám alespoň mohu přiblížit čas zločinu.“

Rozhlédl se po zbylých třech mužích a jeho zrak spočinul na inspektoru Battleovi, jehož nehybná tvář mu zřejmě imponovala.

„Ale mohu si jen stěží myslet, že je to pro vás novinka,“ dodal skromně.

„Co tím myslíte, pane Cade?“ otázal se Battle.

„Jen tohle. Když jsem ráno vstal, obul jsem si polobotky. Když jsem se později dožadoval svých vysokých bot, byly mi odepřeny. Prý si pro ně přišel nějaký příjemný mladý policista. A tak jsem si dal dvě a dvě dohromady a rychle jsem zajel sem, abych se pokud možno očistil.“

„Velice rozumný tah,“ poznamenal Battle vlažně.

Anthony mu trochu zajiskřilo v očích.

„Oceňuji vaši zdrženlivost, inspektore. Jste inspektor, ne?“

Do hovoru se vložil lord Caterham, který začínal k Anthonymu pociťovat náklonnost.

„Inspektor Battle ze Scotland Yardu. Tohle je plukovník Melrose, náš policejní náčelník, a pan Lomax.“

Anthony se pronikavě zahleděl na George.

„Pan George Lomax?“

„Ano.“

„Myslím, pane Lomaxi,“ řekl Anthony, „že jsem měl včera to potěšení dostat od vás dopis.“

George se na něj podíval.

„Myslím, že ne,“ řekl chladně.

Ale přál si tu mít slečnu Oscarovou. Slečna Odvarová mu psala všechny dopisy, a dokonce si pamatovala komu a o čem. Vysoce postavený muž jako George si přece nemohl pamatovat všechny tyhle otravné podrobnosti.

„Myslím, pane Cade, že jste se právě chystal poskytnout nám nějaké... vysvětlení ohledně toho, co jste včera čtvrt hodiny před půlnocí dělal na lordových pozemcích.“

Jeho tón bez obalu říkal: „Ať už to bylo cokoli, nechce se nám tomu moc věřit.“

„Ano, pane Cade, co jste tu dělal?“ zajímal se lord Caterham živě.

„Obávám se,“ řekl Anthony lítostivě, „že je to poměrně dlouhý příběh.“

Vytáhl cigaretové pouzdro.

„Smím?“

Lord Caterham přikývl. Anthony si zapálil cigaretu a připravoval se na to utrpení. Uvědomoval si nebezpečí, jakému byl vystaven. V krátkém časovém úseku čtyřiaadvaceti hodin se zapletl do dvou různých zločinů. Jeho činnost v souvislosti s tím prvním zůstane ještě nějakou chvíli nešetřena. Když se uvážene zbavil jedné mrtvoly, a tak zhatil usilování spravedlnosti, přijel na místo druhého zločinu přesně v okamžiku, kdy byl spáchán. Na mladíka, který rád vyhledává potíže, si sotva mohl vést lépe.

Na tohle prostě nemá ani Jižní Amerika, napadlo Anthonyho.

Už se rozhodl, jak bude postupovat. Řekne pravdu – s jednou nepatrnou obměnou a s jedním významným utajením.

„Začalo to asi před třemi týdny v Bulawayu. Pan Lomax přirozeně ví, kde to je – jde o výspu impéria – ,Co ví o Anglii ten, kdož zná pouze Anglii?’ a podobně. Povídal jsem si se svým přítelem, jistým panem Jamesem McGrathem.“

Pronesl to jméno pomalu a pozorně sledoval George.

Ten nadskočil na židli a jen s velkým úsilím potlačil výkřik.

„Následkem naší konverzace byl můj odjezd do Anglie, abych zde pro pana McGrathe vykonal jistou službičku, jíž nemohl vykonat sám. Protože měl cestu objednanou na své jméno, cestoval jsem jako James McGrath. Nevím, jakého porušení zákona jsem se tím dopustil – třeba mi to řekne tady inspektor a rovnou mě nechá na několik měsíců zavřít, pokud to bude nezbytné.“

„Budeme pokračovat v příběhu, kdybyste byl tak laskav, pane,“ řekl Battle, ale v očích mu nepatrně zablesklo.

„Po příjezdu do Londýna jsem se ubytoval v hotelu Blitz, stále ještě jako James McGrath. V Londýně jsem měl předat jistý rukopis jednomu vydavatelství, ale téměř okamžitě mě navštívily delegace dvou politických stran jednoho cizího království. Metody jedné delegace byly přísně ústavní, metody té druhé nikoli. Podle toho jsem s nimi také jednal. Mým potížením však nebyl konec. Té noci se ke mně vloupal hotelový číšník a pokusil se mě oloupit.“

„To jste tuším na policii nehlásil,“ řekl inspektor Battle.

„Máte pravdu, nehlásil. Nic mi neukradl, víte? Ale hlásil jsem tu událost řediteli hotelu, který vám to může potvrdit a říct vám, že dotyčný číšník zcela náhle zmizel uprostřed noci. Následujícího dne mi volali z onoho nakladatelství a vyzvali mě k odevzdání rukopisu. Souhlasil jsem a rukopis jsem nazítří dopoledne řádně odeslal. Vzhledem k tomu, že už se mi neozvali, předpokládám, že jej v pořádku dostali. Včera jsem, stále ještě jako James McGrath, dostal dopis od pana Lomaxe –“

Anthony se odmlčel. Začínal se bavit. George se znepokojeně nadzdvíhl.

„Už si vzpomínám,“ zamumlal. „Mám té korespondence hodně. Ale vzhledem k tomu, že šlo o jiné jméno, nemohl jste očekávat, že bych si vzpomněl. A mohu říct,“ George trochu zvýšil hlas, ujištěný o své morální pevnosti, „že tohle... tohle vydávání se za někoho jiného považuji za výsostně nepatřičné. Nemám žádné, ale vůbec žádné pochybnosti, že jste vážně porušil několik zákonů.“

„V tomto dopisu,“ pokračoval Anthony klidně, „mi pan Lomax učinil různé návrhy týkající se rukopisu, který jsem měl v držení. Rovněž mi tlumočil pozvání lorda Caterhama na onen víkendový večírek zde.“

„Byl bych vás tu rád viděl, drahý příteli,“ pravil šlechtic. „Lépe pozdě než nikdy, ne?“

George se na něj zamračil.

Inspektor Battle věnoval Anthonymu netečný pohled. „A tím vysvětlujete svou noční přítomnost zde, pane?“ zeptal se.

„Jistěže ne,“ odvětil Anthony vlídně. „Když mě někdo pozve do venkovského sídla, nepřelézám v noci zeď, netoulám se po parku a nezkouším přízemní okna, ale dojezu k hlavnímu vchodu, zazvoním a očistím si boty o rohožku. Ale abych pokračoval. Odpověděl jsem na dopis pana Lomaxe a vysvětlil jsem mu, že rukopis už jsem odevzdal, a proto s lítostí odmítám laskavé pozvání lorda Caterhama. Až když jsem tak učinil, vzpomněl jsem si na něco, co se mi do té doby nevybavilo.“ Odmlčel se. Nadešel čas bruslení na tenkém ledě. „Musím vám říct, že v té potyčce s číšníkem Giuseppem jsem mu vzal kousek papíru, na němž bylo napsáno několik slov. Tehdy mi nic neříkala, ale stejně se mi uložila do paměti a při zmínce o Chimneys se mi vybavila. Vytáhl jsem ten útržek a podíval se na něj. Stálo na něm to, co jsem si myslel. Tady ten papír je, pánové, můžete se osobně přesvědčit. Je na něm napsáno Chimneys, čtvrtek 23.45.“ Battle útržek pozorně prozkoumal.

„Jistě,“ pokračoval Anthony, „slovo Chimneys nemusí mít s tímto domem vůbec nic společného. Ale na druhou stranu může. A ten Giuseppe byl nepochybně zlodějský darebák. Včera večer jsem se rozhodl, že sem zajedu, přesvědčím se, že všechno je, jak má být, ubytuji se v hostinci, ráno navštívím lorda

Caterhama a budu ho varovat pro případ, že by se na víkend chystala nějaká lumpárna.“

„To se rozumí,“ přitakal lord Caterham, „to se rozumí.“

„Přijel jsem sem pozdě – neměl jsem dostatek času. Proto jsem zastavil vůz, přešel zeď a přeběhl přes park. Když jsem dorazil na terasu, dům byl temný a tichý. Cestou zpátky k vozu jsem zaslechl výstřel. Domníval jsem se, že vyšel z domu, a tak jsem se rychle vrátil, přeběhl terasu a zkusil okna. Byla však zajištěná a z domu se neozývaly žádné zvuky. Chvilí jsem čekal, ale všude bylo ticho jako v hrobě, a tak jsem usoudil, že jsem se mýlil a že to, co jsem slyšel, byl patrně výstřel nějakého pytláka – myslím, že za stávajících okolností to bylo zcela přirozené vysvětlení.“

„Zcela přirozené,“ opakoval inspektor Battle bezvýrazně.

„Dojel jsem do hostince, ubytoval jsem se a ráno jsem se doslechl, co se stalo. Samozřejmě jsem si uvědomil, že za daných okolností jsem podezřelý, a tak jsem přijel, abych vypověděl svůj příběh v naději, že nedostanu náramky.“

Po jeho slovech nastala odmlka. Plukovník Melrose letmo pohlédl na inspektora Battlea.

„Myslím, že ten příběh je dostatečně jasný,“ poznamenal.

„Ano,“ přisvědčil Battle. „Myslím, že dnes ráno žádné náramky vytahovat nebudeme.“

„Nějaké otázky, Battle?“

„Jen jedno bych rád věděl. Co to bylo za rukopis?“

Podíval se na George, který mu odpovídal se stopou neochoty v hlase:

„Paměti zesnulého hraběte Stylptiče. Chápete –“

„Víc říkat nemusíte,“ zarazil ho Battle. „Chápu dokonale.“

Obrátil se k Anthonymu.

„Víte, kdo byl ten zastřelený, pane Cade?“

„U Veselého psa padlo jméno hrabě Stanislav nebo tak nějak podobně.“

„Řekněte mu to,“ vybídl Battle úsečně George Lomaxe.

George zjevně váhal, ale byl nucen promluvit.

„Ten pán, který zde pobýval inkognito jako hrabě Stanislav, byla Jeho Výsost princ Michael Herzoslovenský.“

Anthony hvízdal.

„To je zatracená lapálie,“ poznamenal.

Inspektor Battle, který Anthonyho pozorně sledoval, si pro sebe něco spokojeně zabručel a prudce se vztyčil.

„Rád bych ještě panu Cadeovi položil jednu dvě otázky,“ oznámil ostatním. „Odvedu si ho do poradní síně, jestli mohu.“

„Zajisté, zajisté,“ řekl lord Caterham. „Odvedte si ho, kam se vám zlíbí.“

Anthony a detektiv společně vyšli z místnosti.

Mrtvolu už z místa tragédie odstranili. V místě, kde předtím ležela, byla na podlaze tmavá skvrna, ale jinak nic nenasvědčovalo tomu, že tu k nějaké tragédii došlo. Třemi okny sem proudilo sluneční světlo, které zvýrazňovalo teplý odstín starého obložení. Anthony se s uznáním rozhlížel kolem sebe.

„Velice hezké,“ poznamenal. „Není nad starou Anglii, vidíte?“

„Připadalo vám, že ten výstřel vyšel z této místnosti?“ zeptal se inspektor, pominuv Anthonyho chvalozpěv.

„Počkejte.“

Anthony otevřel okno, vyšel na terasu a podíval se na dům.

„Ano, bylo to v téhle místnosti,“ řekl. „Trochu z domu vyčnívá a zabírá celý roh. Kdyby bylo vypáleno kdekoli jinde, slyšel bych to zleva, ale takhle zazněl výstřel za mými zády a spíše vpravo. Proto mě taky napadli pytláci. Místnost je až na samém konci tohoto křídla domu.“

Vrátil se přes práh do poradní síně a znenadání se zeptal, jako by ho to právě napadlo:

„Ale proč se ptáte? Vždyť víte, že byl zastřelen tady, ne?“

„Nikdy toho nevíme tolik, kolik bychom toho rádi věděli,“ odpověděl inspektor. „Ale ano, byl zastřelen tady. Říkal jste něco o tom, že jste zkoušel okna, ne?“

„Ano. Byla zajištěna zevnitř.“

„Kolik jste jich zkusil?“

„Všechna tři.“

„Jste si tím jistý, pane?“

„Mám ve zvyku se o všem ujistit. Proč se ptáte?“

„Je to zvláštní,“ řekl inspektor.

„Co je zvláštní?“

„Když byl ráno objeven zločin, prostřední okno bylo otevřené – tedy nezajištěné, abych to upřesnil.“

„Ohó,“ zvolal Anthony, posadil se na židli u okna a vytáhl cigaretové pouzdro. „To je tedy překvapení. To vrhá na případ zcela nové světlo. Staví nás to před dvě možnosti. Buď byl zabit někým z domu a ten někdo po mém odchodu otevřel okno, aby to vypadalo na pachatele zvenčí – čímž do jeho role mimochodem obsadil mě – nebo, aby se to nepletlo, vám lžu. Troufám si říct, že se přikláníte k té druhé možnosti, ale na mou čest, mýlíte se.“

„Z tohoto domu nikdo neodejde, dokud ho nevyslechnu, tolik vám mohu říct,“ ujistil ho inspektor Battle. Anthony se na něj pozorně zahleděl.

„Kdy vás napadlo, že by to mohl být někdo z domu?“ zeptal se.

Battle se usmál.

„Ten dojem jsem měl od samého začátku. Stopy, které vedly k vám, byly poněkud – křiklavé, jestli to tak smím říct. A když se potvrdilo, že vaše boty odpovídají těm otiskům, začal jsem mít své pochybnosti.“

„Blahopřeji Scotland Yardu,“ rozzářil se Anthony.

Jenže v tom okamžiku, v okamžiku, kdy Battle zjevně přiznal absenci jakékoli jeho spolupráce, Anthony pocítil, že musí být i nadále ve střehu. Inspektor Battle byl velice lstivý policista. V jeho přítomnosti bylo radno vystříhat se jakýchkoli chyb.

„Předpokládám, že k tomu došlo tamhle,“ pokývl Anthony hlavou směrem k tmavé skvrně na podlaze.

„Ano.“

„Z jaké zbraně vyšla ta rána – z revolveru?“

„Ano, ale dokud při pitvě nevytáhnou kulku, nejsme schopni určit značku.“

„Takže nebyl nalezen?“

„Ne, nebyl nalezen.“

„A nějaké stopy?“

„Máme tohle.“

Inspektor Battle vytáhl s gestem kouzelníka půlarch dopisního papíru. A znovu se jal nenápadně, leč pozorně sledovat Anthonyho.

Ten však kresbu vyvedenou na papíru poznal a nedal najevo sebemenší údiv.

„Aha! Opět Soudruzi Rudé ruky. Jestli to hodlají i nadále rozšiřovat, měli by si to nechat vytisknout. Musí to být strašná otrava, psát to pokaždé znovu. Kde jste to našli?“

„Pod mrtvolou. Vy už jste to někdy viděl, pane?“

Anthony mu podrobně vylíčil své setkání s touto společensky angažovanou organizací.

„Zřejmě jste si měli myslet, že ho zavraždili Soudruzi.“

„Myslíte, že je to pravděpodobné, pane?“

„Odpovídalo by to tomu, co hlásají, ale já jsem se vždycky přesvědčil o tom, že ti, co nejvíc mluví o krvi, ji ve skutečnosti nikdy neviděli téct. Osobně bych řekl, že na tohle Soudruzi nemají odvahu. A navíc jsou to velmi pitoreskní lidé. Nedokážu si představit, jak by se někdo z nich mohl vydávat za hosta nějakého venkovského sídla. Nicméně – člověk nikdy neví.“

„Přesně tak, pane Cade. Člověk nikdy neví.“

Anthony se náhle zatvářil pobaveně.

„Teď už je mi to jasné. Otevřené okno, stopy, podezřelý cizinec ve venkovském hostinci. Ale mohu vás ujistit, vážený pane inspektore, že ať jsem, kdo jsem, nejsem místním agentem Rudé ruky.“

Inspektor Battle se pousmál. Pak vynesl svou poslední kartu.

„Měl byste něco proti prohlídce mrtvol?“ vypálil znenadání.

„Vůbec nic,“ odvětil Anthony.

Battle vytáhl z kapsy nějaký klíč a odvedl Anthonyho chodbou k jedné dveřím, které odemkl. Byl to jeden z menších salonků. Tělo leželo na stole, přikryté prostěradlem.

Inspektor Battle počkal, až k němu Anthony dojde, a pak náhle strhl prostěradlo. Po Anthonyho překvapeném výkřiku se mu v očích objevil dychtivý třpyt.

„Takže ho poznáváte, pane Cade?“ zeptal se hlasem, v němž usilovně potlačil vítězný tón.

„Už jsem se s ním setkal, ano,“ pomalu se vzpomínal Anthony. „Ale ne jako s princem Michaellem Obolovičem. Údajně přišel z nakladatelství Balderson a Hodgkins a představil se mi jako pan Holmes.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Americký návštěvník

Inspektor Battle odložil list s lehce schlíplým výrazem člověka, jehož nejlepší argument se minul účinkem. Anthony stál s rukama v kapsách, pohroužen do myšlenek. „Tak tohle myslel starý Lála Preclík, když mluvil o ‚jiném způsobu‘,“ zamumlal nakonec.

„Co jste říkal, pane Cade?“

„Nic, inspektore. Promiňte mi to zamyšlení. Víte, oni mě – nebo spíše mého přítele Jimmyho McGratha – zručně obrali o tisíc liber.“

„Tisíc liber je slušná sumička,“ soudil Battle.

„Nejde ani tak o těch tisíc liber,“ řekl Anthony, „i když s vámi souhlasím, že je to slušná sumička. Mě rozčiluje ten způsob obrání. Předal jsem ten rukopis opatrně jako huňaté jehňátko. To bolí, inspektore, opravdu to bolí.“

Detektiv na to nic neřekl.

„Inu ale,“ zamyslel se Anthony, „lítost je marná a všechno ještě nemusí být ztraceno. Stačí se do příští středy zmocnit vzpomínek starého dobrého Stylptiče a všechno bude v nejlepším pořádku.“

„Nevadilo by vám vrátit se do poradní síně, pane Cade? Rád bych vám ukázal ještě jednu maličkost.“

Ihned po vstupu do poradní síně zamířil detektiv rovnou k prostřednímu oknu.

„Přemýšlel jsem, pane Cade. Tohle okno jde otvírat velice ztuhla, skutečně velice ztuhla. Mohl jste se mýlit, když jste si myslel, že bylo zajištěné. Jsem si jistý – ano, jsem si téměř jistý, že jste se mýlil.“

Anthony se na něj pozorně zahleděl.

„A co kdybych si byl naprosto jistý, že jsem se nemýlil?“

„Nemyslíte, že jste se mohl mýlit?“ upřel na něj pohled Battle.

„Teď vám asi udělám radost, inspektore. Ano, mohl jsem se mýlit.“

Battle se spokojeně usmál.

„Chápete rychle, pane. A nebudete mít žádné námítky, když to prohodíte, jen tak mimochodem, v příhodném okamžiku?“

„Ne, vůbec žádné. Já –“

Zarazil se, protože ho Battle popadl za paži. Inspektor se předklonil a naslouchal.

Když Anthonyho takto umlčel, odkráčel po špičkách ke dveřím a znenadání je prudce otevřel.

Na prahu stál vysoký muž s černými vlasy úhledně rozdělenými pěšinkou uprostřed, modrýma očima mimořádně nevinného výrazu a velkým mírným obličejem.

„Omlouvám se, pánové,“ řekl pomalu se zřetelným zámořským přízvukem. „Je povoleno prohlédnout si místo činu? Předpokládám, že pánové jsou oba ze Scotland Yardu.“

„Já nemám tu čest,“ řekl Anthony, „ale tento pán je inspektor Battle ze Scotland Yardu.“

„Opravdu?“ ujišťoval se Američan se zjevným zájmem. „Rád vás poznávám, pane. Jmenuji se Hiram P. Fish a jsem z New York City.“

„Co jste si přál, pane Fishi?“ zeptal se detektiv.

Američan zlehka vešel do místnosti a se zájmem se zahleděl na temnou skvrnu na podlaze.

„Zajímá mě zločin, pane Battle. Je to jeden z mých koníčků. Do jednoho z našich týdeníků jsem přispěl monografií na téma ‚Úpadek a zločinec‘.“

Při řeči se pozorně rozhlížel a zjevně mu nic neuniklo. Nepatrně déle spočinul zrakem jen na prostředním okně.

„Tělo už bylo odstraněno,“ konstatoval inspektor Battle očividnou skutečností.

„Zajisté,“ odtušil pan Fish a rozhlédl se po dřevem obložených stěnách. „Je tu několik pozoruhodných obrazů, pánové. Jeden Holbein, dva Van Dyckové, a pokud se nemýlím, jeden Velásquez. Zajímají mě obrazy – podobně jako první vydání knih. Lord Caterham mě sem pozval právě kvůli své sbírce prvních vydání.“ Pan Fish povzdychl.

„Myslím, že to už teď nepřichází v úvahu. K hostům bude zřejmě nejohleduplnější, když se budou moci okamžitě vrátit do města.“

„Obávám se, že to není možné, pane,“ řekl inspektor Battle. „Až do konce úředního vyšetřování nesmí nikdo opustit dům.“

„Opravdu? A kdy skončí vyšetřování?“

„Možná zítra, možná až v pondělí. Musíme zařídit pitvu a zajet za koronerem.“

„Chápu,“ přitakal pan Fish. „Je to dáno okolnostmi, i když to bude smutná společnost.“

Battle zamířil ke dveřím. „Radši půjdeme pryč,“ řekl. „A zatím necháme zamčeno.“

Počkal, až ho minou ostatní dva, otočil klíčem a vytáhl ho ze zámku.

„Podle mého názoru budete hledat otisky prstů,“ soudil pan Fish.

„Možná,“ odbyl ho úsečně inspektor.

„Také bych řekl, že v noci, jako byla ta včerejší, musel vetřelec zanechat na dřevěné podlaze nějaké stopy.“

„Uvnitř žádné, venku spoustu.“

„Ty byly moje,“ vysvětlil Anthony bezstarostně.

Pan Fish si ho změřil nevinnýma očima.

„Mladíku,“ řekl, „vy mě překvapujete.“

Zahнули za roh a ocitli se v rozlehlé hale, obložené stejně jako poradní síň starým dubem. Nahoře byl široký ochoz, na jehož vzdáleném konci se objevily dvě postavy.

„Ohó!“ zvolal pan Fish. „Náš duchaplný hostitel.“

Takové hodnocení lorda Caterhama přimělo Anthonyho odvrátit hlavu, aby skryl úsměv.

„A s ním,“ pokračoval Američan, „dáma, jejíž jméno jsem včera večer přeslechl. Ale je bystrá – velice bystrá.“

S lordem Caterhamem byla Virginia Revelová.

Toto setkání Anthony předvídal celou dobu, ale stejně netušil, jak se zachová. Musí to nechat na Virginii. Přestože plně důvěřoval její duchapřítomnosti, neměl nejmenší ponětí, jaký způsob zvolí. Virginia ho příliš dlouho v pochybnostech nenechala.

„Ale to je pan Cade,“ řekla a natáhla k němu ruce. „Takže se vám nakonec přece jen podařilo přijet?“

„Milá paní Revelová, vůbec jsem netušil, že pan Cade je váš přítel,“ podivil se lord Caterham.

„Dávný přítel,“ řekla Virginia a s uličnickým zábleskem v oku se na Anthonyho usmála. „Včera jsem ho náhodou potkala v Londýně a řekla jsem mu, že se sem chystám.“

Anthony okamžitě poznal, kam míří.

„Vysvětlil jsem paní Revelové, že jsem byl nucen odmítnout vaše laskavé pozvání, neboť bylo určeno zcela jinému člověku. A bylo mi proti mysli hrát si tu pod falešnou záminkou na někoho cizího.“

„Nuže, milý příteli,“ řekl lord Caterham, „to už je za námi. Pošlu do hostince pro vaše zavazadlo.“

„To je od vás velice milé, lorde Caterhame, ale –“

„Nesmysl, samozřejmě se musíte ubytovat v Chimneys. Ten hostinec je příšerný – myslím na bydlení.“

„Samozřejmě se musíte přemístit, pane Cade,“ řekla Virginia tiše.

Anthony si uvědomoval změnu chování svého okolí.

Virginia už pro něj udělala dost. Už nebyl záhadným cizincem. Měla zde tak pevné a neotřesitelné postavení, že každý, za koho se zaručila, byl zcela bezvýhradně přijat. Vzpomněl si na pistoli na stromě u Burnham Beeches a v duchu se usmál.

„Pošlu vám pro ty osobní věci. Předpokládám, že za daných okolností si nemůžeme ani zastřílet. Škoda. Ale už je to tak. A taky nevím, co mám u všech rohatých dělat s Isaacsteinem. Je to všechno velmi nešťastné.“

Sklíčený lord zhluboka vzdychl.

„Takže dojednáno,“ řekla Virginia. „A hned můžete začít být užitečný, pane Cade, a odvézt mě k jezeru.“

Je tam nesmírný klid a je to daleko od zločinů a podobných věcí. Není pro ubohého lorda Caterhama strašné, že byla v jeho domě spáchána vražda? Ale to je Georgeova vina. Ten večírek svolal on.“

„Neměl jsem ho poslouchat,“ zalitoval lord Caterham. Tvářil se jako silný muž, zrazený ojedinělou slabostí.

„Když George člověk poslouchat musí,“ vzdychla Virginia. „Vždycky vás drží tak, že nemůžete uniknout. Přemýšlím, že si pořídím odepínací klopy.“

„To byste měla,“ zasmál se její hostitel. „Jsem rád, že se k nám připojíte, Cade. Potřebuji podporu.“

„Velice si vážím vaší laskavosti, lorde Caterhame,“ řekl Anthony. „Zvláště když jsem taková podezřelá existence,“ dodal. „Ale svým pobytem tady to ulehčím Battleovi.“

„V jakém smyslu, pane?“ zeptal se inspektor.

„Nebude pro vás tak obtížné mě sledovat,“ odpověděl mírně Anthony.

A podle nepatrného zachvění inspektorových víček poznal, že jeho rána zasáhla cíl.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Hlavně politické a finanční zájmy

Až na ono bezděčné zachvění víček zůstal inspektor nadále netečný. Pokud ho překvapilo, že Virginia znala Anthonyho, nedal to na sobě znát. Spolu s lordem Caterhamem sledoval, jak ti dva procházejí zahradní brankou. Pozoroval je i pan Fish.

„Příjemný mladík,“ soudil lord Caterham.

„Pro paní Revelovou nepochybně milé setkání se starým přítelem,“ zahuhlal Američan. „Předpokládám, že

už se nějaký čas znají.“

„Vypadá to tak,“ řekl lord Caterham. „I když přede mnou se o něm nikdy nezmínila. Mimochodem, Battle, pan Lomax s vámi chtěl mluvit. Je v modrém obývacím pokoji.“

„Výborně, lorde Caterhame. Hned tam zajdu.“

Modrý pokoj našel Battle bez obtíží; už v zámečku zdomácněl.

„Á, tady jste,“ uvítal ho Lomax, netrpělivě rázuje po koberci. V pokoji byl ještě jeden člověk – velký muž, který seděl na židli u krbu. Měl na sobě předpisový anglický lovecký úbor, který na něm však vypadal podivně. Měl oplácaný žlutý obličej a černé oči, neproniknutelné jako oči kobry. Z hranaté čelisti a křivky velkého nosu vyzařovala síla.

„Pojďte dál, Battle,“ vyzval Lomax popuzeně policistu. „A zavřete za sebou. Tohle je pan Herman Isaacstein.“

Battle uctivě pokývl hlavou.

O Hermanu Isaacsteinovi věděl všechno, a přestože velký finančník seděl klidně a mlčky, zatímco Lomax pochodoval sem a tam a hovořil, inspektor věděl, kde je ukrytá skutečná síla.

„Teď už můžeme mluvit volněji,“ řekl Lomax. „Před lordem Caterhamem a plukovníkem Melrosem jsem se bál moc mluvit. Rozumíte, Battle? Tyhle věci se nesmějí roznést.“

„Bohužel se vždycky roznesou,“ poznamenal Battle. Na tlusté žluté tváři se na okamžik objevil úsměv, který však vzápětí odezněl.

„Co si opravdu myslíte o tom mladíkovi – o tom An-thonym Cadeovi?“ zeptal se George. „Stále ho považujete za nevinného?“

Battle nepatrně pokrčil rameny. „Jeho příběh je logický. Částečně si jej budeme moci ověřit. V každém případě zdůvodňuje jeho včerejší noční přítomnost zde. Přirozeně si v jižní Africe telegraficky ověřím jeho zázemí.“

„Takže ho považujete za zproštěného obvinění z jakékoli spoluviny?“

Battle zdvihl velkou hranatou ruku. „Ne tak rychle, pane. To jsem neřekl.“

„Jak vy vidíte ten zločin, inspektore Battle?“ promluvil poprvé Isaacstein.

Měl hluboký sytý hlas, který zněl přesvědčivě. V mladších letech mu na zasedáních správní rady prokazoval dobrou službu.

„Na nějaké úsudky je příliš brzy, pane Isaacsteine. Sám jsem si položil teprve první otázku.“

„Jakou?“

„Ta je vždycky stejná. Motiv. Kdo má prospěch ze smrti prince Michaela? Na to si musíme odpovědět, než se vůbec někam nasměrujeme.“

„Revoluční strana Herzoslovenska –“ začal George.

Inspektor Battle zapomněl na svou obvyklou uctivost a umlčel ho mávnutím ruky.

„To nebyli Soudruzi Rudé ruky, pane, pokud jste měl na mysli právě je.“

„Ale ten papír s tou červenou rukou?“

„Ten nás měl dovést k jednoznačnému závěru.“

Georgeova vážnost poněkud utrpěla.

„Já opravdu nevím, Battle, jak si můžete být tak jistý.“

„Pane Lomaxi, o Soudruzích Rudé ruky víme všechno. Sledujeme je od chvíle, kdy princ Michael vkročil na anglickou půdu. Takové věci patří k základním povinnostem našeho policejního oddělení. Nikdy jsme nedopustili, aby se k němu přiblížili méně než na míli.“

„Souhlasím s inspektorem Battlem,“ řekl Isaacstein. „Musíme se poohlédnout jinde.“

„Víte, pane,“ řekl Battle povzbuzený jeho podporou, „my o tom případu něco víme. A jestliže nevíme, kdo měl z jeho smrti prospěch, rozhodně víme, kdo na ní tratil.“

„Co tím chcete říct?“ otázal se Isaacstein.

Černé oči upíral na detektiva. Více než kdykoli jindy Battleovi připomínal kobru.

„Vy a pan Lomax, nemluvte o Loajalistické straně Herzoslovenska. Pokud mi prominete ten výraz, pane, jste v bryndě.“

„Skutečně, Battle?“ prohodil naprosto zaskočený George.

„Pokračujte, Battle,“ vybídl ho Isaacstein. „To, že jsme v bryndě, velice dobře charakterizuje naši situaci. Jste inteligentní člověk.“

„Potřebujete krále. Znenadání jste o toho svého přišli. Musíte rychle najít nového, a to není snadné. Ne, já nechci znát podrobnosti vašeho plánu, stačí mi hrubé obrysy, ale předpokládám, že jde o hodně.“

Isaacstein pomalu sklonil hlavu.

„Jde skutečně o hodně.“

„To mě přivádí k druhé otázce. Kdo je dalším následníkem herzoslovenského trůnu?“

Isaacstein se podíval na Lomaxe. Ten po určitém zdráhání a velice váhavě na otázku odpověděl:

„Následníkem by měl být s největší pravděpodobností princ Mikuláš.“

„Ach tak. A kdo je princ Mikuláš?“

„Bratranec prince Michaela.“

„Vida!“ řekl Battle. „Chci o něm vědět všechno, zvlášť to, kde se právě teď nachází.“

„Moc toho o něm nevíme,“ řekl Lomax. „V mládí měl velice zvláštní názory, stýkal se se socialisty a republikány a vzhledem ke svému postavení se choval velice nepatřičně. Kvůli nějaké divoké eskapádě ho tuším vyloučili z Oxfordu. Dva roky nato se proslechlo, že zahynul v Kongu, ale byla to jen fáma. Objevil se před několika měsíci, když se v tisku začalo spekulovat o rojalistech.“

„Opravdu?“ podivil se Battle. „A kde se objevil?“

„V Americe.“

„V Americe!“

Battle se obrátil k Isaacsteinovi a pronesl jediné slovo:

„Ropa?“

Finančník přikývl.

„Představoval si, že pokud si Herzoslováci budou vybírat krále, dají mu přednost před princem Michaellem, protože je nakloněnější moderním osvíceným myšlenkám, a poukázal na své rané demokratické názory a sympatie s republikánskými ideály. Za finanční pomoc byl připraven garantovat koncese jisté skupině amerických finančníků.“

Inspektor Battle zapomněl na svou dosavadní rezervovanost a dlouze hvízdal.

„Tak takhle to je,“ zamumlal. „Prince Michaela naproti tomu podporovali lojalisté, takže to bylo jasné. A došlo k tomuhle!“

„Snad si nemyslíte –“ začal George.

„Šlo o hodně, jak říká pan Isaacstein,“ soudil Battle. „A já tvrdím, že když on říká, že jde o hodně, tak jde skutečně o hodně.“

„Vždycky jsou po ruce bezskrupulózní nástroje,“ pronesl Isaacstein tiše. „Zatím vítězí Wall Street, ale ještě se nevypřádali se mnou. Pokud chcete prokázat službu své zemi, inspektore Battle, tak zjistěte, kdo zabil prince Michaela.“

„Jedna věc mi připadá nanejvýš podezřelá,“ přemýšlel nahlas George. „Proč ten správce královských stájí, kapitán Andrassy, nepřišel včera s princem?“

„To už jsem zjišťoval,“ odpověděl mu Battle. „Je to naprosto jednoduché. Zůstal ve městě, aby princi Michaelovi dohodl na příští víkend schůzku s jistou dámou. Baron takovým věcem není nakloněn, neboť je za současného stavu pokládá za neuvážené, a tak Jeho Výsost musela postupovat poněkud pokoutně. Pokud to mohu říci, měl v mládí dosti... prostopášné sklony.“

„Bohužel ano,“ poznamenal George důležitě. „Bohužel ano.“

„Myslím, že musíme brát v úvahu ještě jednu okolnost,“ ujal se znovu slova Battle a do hlasu se mu vloudil stín váhavosti. „V Anglii má být Král Viktor.“

„Král Viktor?“

Lomax sraštil čelo ve snaze se rozpomenout.

„Nechvalně známý francouzský zlosyn, pane. Dostali jsme varování od pařížské S? reté.“

„Jistě,“ řekl George, „už si vzpomínám. Zloděj klenotů, vidíte? Ale vždyť to je ten člověk –“

Znenadání se zarazil. Isaacstein, který dosud upíral neurčitě podmračený pohled na krb, vzhledl už příliš pozdě, než aby zachytil varovný pohled inspektora Battlea druhému muži, ale protože byl citlivý na vibrace v atmosféře, uvědomoval si jistě napětí.

„Vy už mě tu nechcete, Lomaxi, vidíte?“ zeptal se.

„Ne, děkuji, drahý příteli.“

„Naruší nějak vaše plány, když se vrátím do Londýna, inspektore Battle?“

„Bohužel ano, pane,“ odtušil zdvořile inspektor. „Víte, když odjedete vy, najdou se další, kteří budou chtít odjet také. A to by nebylo dobré.“

„Přesně tak.“

Velký finančník opustil pokoj a zavřel za sebou dveře.

„Báječný chlap, ten Isaacstein,“ prohodil George Lomax lhostejně.

„Velice silná osobnost,“ přitakal inspektor Battle.

George začal znovu přecházet sem a tam.

„To, co říkáte, mě velice znepokojuje,“ začal. „Král Viktor! Myslel jsem, že je ve vězení.“

„Pustili ho před několika měsíci. Francouzská policie se mu chtěla pověsit na paty, ale jemu se okamžitě podařilo jim vyklouznout. Patří k jejich nejprohnanějším klientům. Francouzi si z nějakého důvodu myslí, že je v Anglii, a v tom smyslu nás také uvědomili.“

„Ale co by dělal v Anglii?“

„To už musíte říct vy,“ pronesl Battle významně.

„Myslíte? Vážně? Vy ten příběh zajisté znáte – ano, vidím to na vás. Tou dobou jsem samozřejmě ještě nezastával svůj nynější úřad, ale slyšel jsem to od zesnulého lorda Caterhama. Katastrofa, která nemá obdoby.“

„Koh-i-noor,“ řekl Battle zamyšleně.

„Tiše, Battle!“ George se podezíravě rozhlédl kolem sebe. „Prosím vás, jen žádná jména. Raději ne.

Pokud už o něm musíte mluvit, nazývejte jej K.“

Inspektor znovu nasadil neutrální výraz.

„Nespojujete si s tím zločinem Krále Viktora, že ne, Battle?“

„Je to pouhá možnost, nic víc. Když zapátráte v paměti, pane, vzpomenete si, že byla čtyři místa, kam mohl... jistý královský návštěvník klenot schovat. A jedním z nich bylo Chimneys. Krále Viktora zatkli v Paříži tři dny po tom... zmizení K., jestli to tak mohu nazývat. Vždycky jsme doufali, že nás jednoho dne k diamantu dovede.“

„Ale Chimneys bylo tucetkrát důkladně prohledáno a obráceno naruby.“

„To jistě,“ zatvářil se mazaně inspektor, „jenže hledání není nikdy dost dobré, když nevíte, kde máte hledat. Teď se dá jen předpokládat, že si sem Král Viktor pro ten kámen přijel, byl překvapen princem Michaellem a zastřelil ho.“

„To je možné,“ řekl George. „Bylo by to nejpravděpodobnější vysvětlení toho zločinu.“

„Já bych tak daleko nezacházel. Možné to sice je, ale to je tak všechno.“

„Proč myslíte?“

„Protože o Králi Viktorovi není známo, že by někdy vzal někomu život,“ odpověděl Battle vážně.

„Ano, ale takový člověk, nebezpečný zločinec –“

Battle však nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Zločinci nikdy nevybočují ze svého typu, pane Lomaxi. Je to překvapivé. Ale stejně –“

„Ano?“

„Stejně bych rád vyslechl princova sluhu. Úmyslně jsem si ho nechal na konec. Zavoláme si ho sem, pane, pokud vám to nevadí.“

George dal najevo svůj souhlas. Inspektor zvonkem přivolal Tredwella, který si vyslechl jeho pokyny a vzdálil se.

Zakrátko se vrátil v doprovodu velkého plavovlasého muže s vysoko posazenými lícními kostmi, velice hluboce modrýma očima a netečným výrazem, jímž mohl téměř soupeřit s Battlem.

„Boris Ančukov?“

„Ano.“

„Byl jste komorníkem prince Michaela?“

„Byl jsem komorníkem Jeho Výsosti, ano.“

Anglicky mluvil dobře, byť s výrazným cizím přízvukem.

„Víte, že váš pán byl v noci zavražděn?“

Jedinou mužovou odpovědí bylo hluboké zavrčení, jako zavrčení divokého zvířete. To znepokojilo George, který se obezřetně uchýlil k oknu.

„Kdy jste svého pána viděl naposled?“

„Jeho Výsost se odebrala na lože v půl jedenácté. Já jsem jako vždy spal v předpokoji. Ze svého pokoje musel vyjít druhými dveřmi, těmi, které vedou do chodby. Neslyšel jsem ho – možná proto, že jsem si vzal prášek na spaní. Provinil jsem se proti svým povinnostem sluhy, spal jsem, když se můj pán vzbudil. Jsem prokletý.“

George se na něj zaujatě zahleděl.

„Vy jste měl svého pána rád, vidíte?“ zeptal se Battle, nespouštěje z komorníka oči.

Borisovi se bolestivě stáhly rysy. Dvakrát polkl. Když promluvil, měl hlas zdrsňelý emocemi.

„Něco vám řeknu, anglický policisto, položil bych za něj život! A protože je mrtvý a já ještě žiju, mé oči nepoznají spánek a mé srdce si neodpočine, dokud ho nepomstím. Vyčenichám jeho vraha jako pes, a až ho najdu – Á!“ Rozzářily se mu oči. Znenadání vytáhl zpod saka obrovský nůž a výhružně jím zamával.

„Nezabiju ho najednou – kdepak! Nejdřív mu uříznu nos, pak mu uříznu uši a vydlobnu oči a pak, pak pohroužím tento nůž do jeho černého srdce.“

Hbitě schoval nůž, otočil se a vyšel z pokoje. Vždy trochu vykulené oči Georgi Lomaxovi při pohledu na zavřené dveře málem vypadly z hlavy.

„Čistokrevný Herzoslovák, přirozeně,“ zamumlal. „Naprosto necivilizovaní lidé. Zbojnické plémě.“

Inspektor Battle se ostražitě postavil.

„Buď to ten chlap myslí upřímně,“ poznamenal, „nebo je to skutečný přeborník v blafování. A pokud je to ta první alternativa, Bůh pomáhej vrahovi prince Michaela, až ho tenhle lidský bloodhound vyčenicí.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Francouz

Virginia a Anthony scházeli bok po boku stezkou k jezeru. Několik minut po odchodu z domu nepromluvili ani slovo. Virginia konečně prolomila mlčení smíchem.

„Bože,“ řekla, „není to strašné? Jsem plná toho, co vám chci říct, a tolik bych toho chtěla vědět, že prostě nevím, kde začít. Ale nejdřív – ztišila hlas – „Co jste udělal s tou mrtvolou? To zní příšerně, vidíte? Nikdy se mi ani nesnilo, že mě bude nějaký zločin tak zajímat.“

„Zřejmě je to pro vás něco zcela nového,“ souhlasil Anthony.

„A pro vás ne?“

„No, rozhodně jsem se ještě nezbavoval mrtvol.“

„Vyprávějte mi o tom.“

Anthony jí stručně a přehledně vylíčil, jak postupoval předchozího večera. Virginia pozorně poslouchala.

„Myslím, že jste to udělal velice chytře,“ pochválila ho, když skončil. „Ten kufr si můžu vyzvednout, až přijedu do Paddingtonu. Jediná potíž by mohla vyvstat, kdybyste musel vypovídat, kde jste byl večera večer.“

„Myslím, že nevyvstane. Mrtvolu mohl někdo objevit až v noci – nebo spíš dnes ráno. Jinak už by o tom psali v ranních novinách. A jakkoli mohou být vaše představy ovlivněné čtením detektivek, doktoři nejsou takoví kouzelníci, aby zcela přesně stanovili, jak dlouho je člověk mrtvý. Přesný čas smrti bude velmi přibližný. Mnohem problematičtější je alibi k té noční vraždě.“

„Já vím. Lord Caterham mi o tom všechno řekl. Ale ten člověk ze Scotland Yardu je už víceméně přesvědčený o vaší nevině, ne?“

Anthony neodpověděl ihned.

„Nepůsobí zrovna rafinovaně,“ dodala Virginia.

„Já jsem z něj na rozpacích,“ řekl Anthony rozvázně. „Na mě inspektor Battle působí nečitelně. Zdá se, že je přesvědčený o mé nevině – ale jistý si tím nejsem. V současné době u mě uvízl na zjevné absenci motivu.“

„Zjevné?“ zvolala Virginia. „Jaký jste tak asi mohl mít důvod k zavraždění neznámého cizího hraběte?“

Anthony se na ni pronikavě podíval. „Vy jste kdysi pobývala v Herzoslovensku, ne?“ zeptal se.

„Ano. Byla jsem tam dva roky s manželem na velvyslanectví.“

„A bylo to těsně před zavražděním krále a královny. Setkala jste se někdy s princem Michaellem Obolovičem?“

„S Michaellem? Ale samozřejmě. Příšerný lump! Vzpomínám si, že mi navrhoval, abych s ním uzavřela morganatický sňatek.“

„Opravdu? A jak jste podle něj měla naložit se svým stávajícím manželem?“

„Měl to vymyšlené podobně jako David s Uriášem.“

„A co jste mu řekla na jeho laskavou nabídku?“

„Bohužel jsem byla nucena chovat se diplomaticky,“ odpověděla Virginia, „takže jsem si musela brát servítky. I tak se ublíženě stáhl. Proč ten zájem o Michaela?“

„Něčeho se tápavě dobírám. Předpokládám, že jste se nesetkala s tím zavražděným.“

„Ne. Abych to řekla s knihou, okamžitě po příjezdu se odebral do svých komnat.“

„A mrtvolu jste samozřejmě neviděla.“

Virginia, která ho pozorovala se značným zájmem, zavrtěla hlavou.

„Myslíte, že byste se k ní mohla dostat?“

„Díky známostem na vysokých místech – teď myslím lorda Caterhama – si troufám říct, že mohla. Proč? Mám to brát jako rozkaz?“

„Bože, to ne,“ zděsil se Anthony. „To jsem působil tak autoritativně? Ne, jde prostě o to, že hrabě Stanislav bylo inkognito prince Michaela Herzoslovenského.“

Virginia vykulila oči.

„Aha.“ Vtom se jí tvář roztáhla úchvatným zaujatým úsměvem. „Nechcete doufám naznačit, že Michael odešel k sobě jen proto, aby se vyhnul setkání se mnou?“

„Něco takového,“ připustil Anthony. „Pokud se nemýlím v úvaze, že někdo chtěl zabránit vašemu příjezdu do Chimneys, muselo to souviset s vaší znalostí Herzoslovenska. Uvědomujete si, že jste jediný člověk, který znal prince Michaela od pohledu?“

„Myslíte, že ten muž, kterého zavraždili, byl podvodník?“ vyhrkla Virginia.

„Napadlo mě to. Pokud přemluvíte lorda Caterhama, aby vám ukázal mrtvolu, můžeme v tom mít okamžitě jasno.“

„Byl zastřelen čtvrt hodiny před půlnocí,“ zamyslela se Virginia. „Ten čas byl zmíněný na tom útržku papíru. Celá ta záležitost je úděsně záhadná.“

„To mi připomíná – je tamhleto vaše okno? To druhé od konce nad poradní místností?“

„Ne, můj pokoj je v alžbětinském křídle, na druhé straně. Proč?“

„Jednoduše proto, že když jsem včera v noci odcházel poté, co jsem si myslel, že jsem slyšel výstřel, v tom okně se rozsvítilo.“

„To je zvláštní! Nevím, kdo v tom pokoji bydlí, ale můžu se zeptat Bundle. Třeba ten výstřel slyšeli.“

„Pokud ano, nikomu se s tím nesvěřili. Od Battlea vím, že nikdo v domě výstřel neslyšel. To je jediná stopa, kterou mám, a odvažuji se tvrdit, že pěkně pochybná, ale hodlám po ní jít ze všech sil.“

„Je to rozhodně zvláštní,“ řekla Virginia zamyšleně.

Došli k přístřešku na čluny u jezera a při hovoru se o něj opírali.

„A teď vám celý ten příběh dopovím,“ řekl Anthony. „Pomalu poplujeme po jezeře, bezpečně před všetečnými ušima Scotland Yardu, návštěvníků z Ameriky a zvědavých služek.“

„Něco už jsem zaslechla od lorda Caterhama,“ řekla Virginia, „ale opravdu jen něco málo. Pro začátek, kdo doopravdy jste, Anthony Cade, nebo Jimniy McGrath?“

Už podruhé toho dopoledne Anthony odvyprávěl příběh posledních šesti týdnů svého života – s tím rozdílem, že verze pro Virginii nepotřebovala žádné redakční úpravy. Skončil tím, jak k vlastnímu údivu poznal „pana Holmese“.

„Mimochodem, paní Revelová,“ dodal, „ještě jsem vám nepoděkoval za to, jak jste ohrozila nesmrtelnost své duše tvrzením, že jsem váš starý přítel.“

„Ale jistěže jste můj starý přítel!“ zvolala Virginia. „Snad si nemyslíte, že bych vám hodila na krk mrtvolu a při příštím setkání předstírala, že jste pouhý známý? Ne, to skutečně ne.“

Odmířela se.

„Víte, co mě na tom všem nejvíc trápí?“ pokračovala po chvíli. „Že s těmi pamětmi je spojená nějaká záhada, které jsme zatím nepřišli na kloub.“

„Myslím, že máte pravdu,“ souhlasil Anthony. „Ale jedno byste mi říct mohla.“

„A co?“

„Proč jste vypadala tak překvapeně, když jsem se před vámi včera v Pont Street zmínil o Jimniym McGrathovi. Vy už jste to jméno někdy slyšela?“

„Ano, Sherlocku Holmesi. George – můj bratranec George Lomax, víte? – za mnou onehdy přišel a navrhl mi spoustu strašně hloupých věcí. Chtěl, abych sem jela a byla na toho McGrathe příjemná a nějak z něj ty paměti vymámila. Tak to samozřejmě neřekl. Namluvil spoustu nesmyslů o pravých anglických dámách a podobných věcech, ale o jeho záměrech nebylo ani na okamžik pochyb. Byla to typická ukázka Georgeova prohnatého myšlení. Jenže pak jsem chtěla vědět příliš a on se mě snažil odrazit lžemi, na které by mu skočilo leda dvouleté dítě.“

„Ale stejně mu to vyšlo. Jsem tu já, James McGrath, kterého měl na mysli, a jste tu vy a jste na mě příjemná.“

„Leč naneštěstí pro starého dobrého George tu nejsou žádné paměti. Teď pro vás mám otázku já. Když jsem řekla, že jsem ty dopisy nepsala, řekl jste, že víte, že jsem je nepsala. To jste přece nemohl vědět.“

„Ale mohl,“ usmál se Anthony. „Mám celkem slušné znalosti psychologie.“

„Chcete říct, že vaše víra v můj ryzí charakter je taková, že –“

Anthony však rázně zavrtěl hlavou.

„Ale kdepak. O vašem charakteru nevím vůbec nic. Mohla jste mít milence a mohla jste mu psát, ale nikdy byste se nenechala vydírat. Virginia Revelová z těch dopisů byla k smrti vyděšená. Vy byste bojovala.“

„Přemýšlím, kdo je skutečná Virginia Revelová – myslím tím, kde je. Mám pocit, jako bych někde měla dvojnici.“

Anthony si zapálil cigaretu.

„Víte, že jeden z těch dopisů byl napsán v Chimneys?“ zeptal se.

„Cože?“ Virginia byla nepředstíraně překvapená. „Kdy byl napsán?“

„Nebyl datovaný. Ale je to zvláštní, vidíte?“

„Jsem si naprosto jistá, že žádná jiná Virginia Revelová v Chimneys nikdy nebyla. Kdyby byla, Bundle nebo lord Caterham by se o takové náhodné shodě jmen zmínili.“

„Ano. Je to dost podezřelé. Víte, paní Revelová, já začínám hluboce nevěřit v existenci té druhé Virginie Revelové.“

„Je velmi nepostižitelná,“ souhlasila Virginia.

„Mimořádně nepostižitelná. Začínám si myslet, že ta osoba, která ty dopisy psala, zneužila vaše jméno.“

„Ale proč?“ podivila se Virginia. „Proč by něco takového dělala?“

„To je pouze jedna otázka. Abychom se dozvěděli celou pravdu, musíme si takových otázek položit mnohem víc.“

„Kdo si myslíte, že doopravdy zabil Michaela?“ zeptala se znenadání Virginia. „Soudruzi Rudé ruky?“

„Připouštím, že oni to být mohli,“ odpověděl. „Nesmyslná vražda by pro ně byla poměrně charakteristická.“

„Dejme se do práce,“ řekla Virginia. „Tamhle vidím lorda Caterhama s Bundle. Nejdřív ze všeho musíme s určitostí zjistit, zda je ten mrtvý muž Michael, nebo ne.“

Anthony dopádl ke břehu a za několik okamžiků se připojili k lordu Caterhamovi a jeho dceři.

„Oběd se opozdil,“ děllo jeho lordstvo sklíčeně.

„Předpokládám, že Battle inzultoval kuchaře.“

„Tohle je můj přítel, Bundle,“ řekla Virginia. „Bud' na něj hodná.“

Bundle si Anthonyho chvíli vážně prohlížela a svou následnou poznámku adresovala Virginii, jako by tam nebyl.

„Kde pořád sháníš ty hezké chlapy, Virginie? Jak to děláš?“ řekla závistivě.

„Může být tvůj,“ nabídl jí Virginia velkoryse. „Já chci lorda Caterhama.“

Usmála se na polichoceného šlechtice, zavěsila se do něj a společně odkráčeli.

„Mluvíte?“ zeptala se Bundle, „nebo jste jen silný a mlčenlivý?“

„Jestli mluvím?“ řekl Anthony. „Blábolím, mumlám, huhlám, bublám jako tekoucí potůček. Občas i kladu otázky.“

„Například?“

„Kdo bydlí v druhém pokoji zleva od konce?“

Při řeči ukázal na zmíněné okno.

„Jak mimořádná otázka!“ zvolala Bundle. „To jste mě dostal. Počkejte – ano – to je pokoj mademoiselle Brunové, francouzské guvernantky. Usilovně se snaží vštípit kázeň mým mladším sestrám – Dulcii a Daisy – jako v té písni. Troufám si říct, že další by pojmenovali Dorothy May. Jenže matku už unavilo rodit samé dcery a zemřela. Usoudila, že zajistit dědice už by mohla nějaká jiná.“

„Mademoiselle Brunová,“ řekl Anthony zamyšleně. „Jak dlouho je už u vás zaměstnaná?“

„Dva měsíce. Přišla k nám, když jsme byli ve Skotsku.“

„Ha!“ zvolal Anthony. „Větrím něco nekalého.“

„Já bych ráda zvětřila nějaký oběd,“ řekla Bundle. „Mám k němu přizvat toho pána ze Scotland Yardu, pane Cade? Vy jste světák, jistě se vyznáte v etiketě. Ještě nikdy jsme v domě vraždu neměli. Je to vzrušující, vidíte? Mrzí mě, že vaše postava byla dopoledne naprosto zbavena podezření. Vždycky jsem se chtěla setkat s vrahem a zjistit, jestli je tak geniální a okouzující, jak se o tom píše v nedělních novinách. Bože! Co to je?“

„To‘ bylo zřejmě taxi přijíždějící k domu. Jel v něm vysoký holohlavý muž s černým vousem a nepatrně menší a mladší muž s černou brádkou. Prvního Anthony poznal a usoudil, že udivený výkřik jeho společnice vyvolal spíš on než vůz, jenž ho obsahoval.“

„Pokud se příliš nepletu,“ poznamenal, „je to můj starý přítel, baron Lála Preclík.“

„Baron jak?“

„Z pohodlnosti mu říkám Lála Preclík. Výslovnost jeho vlastního jména by mohla způsobit kornatění tepen.“

„Dnes ráno málem zničila telefon,“ dodala Bundle. „Tak tohle je tedy baron? Tuším, že dopoledne se o mě začne zajímat – na celé dopoledne mám Isaacsteina. Nechme George jeho špinavé práci a k čertu s politikou. Promiňte, že vás opouštím, pane Cade, ale musím stát při mém ubohém starém otci.“

Bundle rychle zmizela v domě.

Anthony se za ní chvíli zamyšleně díval a pak si zapálil cigaretu. Vtom jeho ucho zachytilo jakýsi plíživý zvuk. Stál u přístřešku na čluny a zdroj zvuku byl patrně za rohem. Bezděčně si představil člověka marně

potlačujícího nutkavé kýchnutí.

„To by mě zajímalo – velice by mě zajímalo, kdo je za tím přístřeškem,“ zahuhlal si Anthony pro sebe.

„Radši se na to podívám.“

A jak řekl, tak učinil. Odhodil zápalku, již právě uhasil, a nehlučně oběhl roh přístřešku.

Narazil na muže, který klečel na zemi a pokoušel se vstát. Byl vysoký, měl na sobě světlý kabát, a jinak měl už jen krátkou špičatou černou bradku a vyhlížel velmi upraveně. Mohlo mu být mezi třiceti a čtyřiceti lety.

„Co tady děláte?“ zeptal se Anthony.

Byl si celkem jistý, že muž nepatří k hostům lorda Caterhama.

„Prosím za prominutí,“ řekl cizinec s výrazným cizím přízvukem a pokusil se o podmanivý úsměv. „Rád bych se vrátil k Veselým hráčům, ale zabloudil jsem. Byl by monsieur tak hodný a nasměroval mě?“

„Zajisté,“ řekl Anthony. „Ale po vodě se tam nedostanete, víte?“

„É?“ otázal se cizinec rozpačitě.

„Řekl jsem,“ opakoval Anthony s významným pohledem na přístřešek na čluny, „že po vodě se tam nedostanete. Dá se tam dojít přes park – je to kousek odsud – ale tady jste všude na soukromém pozemku, na který jste vnikl neoprávněně.“

„To mě velice mrzí,“ řekl cizinec. „Dočista jsem zabloudil. Napadlo mě, že dojdu sem a zeptám se.“

Anthony se zdržel poznámky, že vznášet dotazy na cestu vkleče za přístřeškem na čluny je poněkud zvláštní. Vzal cizince jemně za paži.

„Jděte tudy,“ řekl. „Obejděte jezero a dejte se rovně – tu cestu nemůžete minout. Až se na ni dostanete, zahrňte doleva a ona vás dovede do vesnice. Předpokládám, že bydlíte u Veselých hráčů.“

„Ano, monsieur. Od dnešního rána. Mnohokrát děkuji, že jste mě laskavě nasměroval.“

„To nestojí za řeč. Doufám, že jste se nenachladil,“ řekl Anthony.

„É?“

„Myslím od klečení na té vlhké zemi,“ vysvětlil mu Anthony. „Zdálo se mi, že vás slyším kýchat.“

„Možná jsem jednou kýchnul,“ přiznal cizinec.

„No vidíte,“ řekl Anthony. „Ale kýchání byste neměl potlačovat. Nedávno o tom zrovna mluvil jeden význačný doktor. Je to strašně nebezpečné. Nevzpomenu si přesně, co to s vámi udělá – jestli vám to něco zablokuje, nebo po tom kornatí tepny, ale rozhodně to nedělejte. Přeji hezký den.“

„I já vám, a děkuji, monsieur, že jste mi ukázal správnou cestu.“

To je už druhý podezřelý cizinec z venkovského hostince, pomyslel si Anthony, pozoruje vzdalujícího se muže. A také si ho nedokážu zařadit. Vypadá jako francouzský obchodní cestující. Nepřipadá mi příliš jako soudruh Rudé ruky. Není snad představitelem třetí strany těžce zkoušeného herzoslovenského státu? Francouzská guvernantka má druhé okno od konce. Záhadný Francouz je přistižen, jak se tu plíží po okolí a naslouchá rozhovorům, které nejsou určeny jeho uším. Vsadím svůj klobouk, že za tím něco vězí.

Takto přemítaje, došel Anthony až k domu. Na terase potkal lorda Caterhama, který vypadal přiměřeně sklíčeně, a dva nové hosty. Při pohledu na Anthonyho se lordovi nepatrně rozjasnila tvář.

„Á, tady jste,“ uvítal ho. „Dovolte, abych vás představil baronu – é – é – a kapitánu Andrásšymu. Pan Anthony Cade.“

Baron zíral na Anthonyho se vzrůstajícím podezřením.

„Pan Cade?“ řekl škrobeně. „Myslím, že ne.“

„Promluvme si chvilku o samotě, barone,“ řekl Anthony. „Všechno vám vysvětlím.“

Baron se uklonil a oba muži se společně odebrali na konec terasy.

„Barone,“ řekl Anthony, „musím se vydat na pospas vašemu milosrdenství. Zpronevěřil jsem se cti anglického džentlmena, když jsem přicestoval do této země pod cizím jménem. Představil jsem se vám jako James McGrath – ale sám musíte uznat, že se jedná pouze o nepatrný podvod. Jste nepochybně obeznámen se Shakespearovým dílem a s jeho poznámkami o bezvýznamnosti názvosloví růží. Tohle je podobný případ. Vy jste chtěl vidět člověka, který má v držení ty paměti. A to jsem byl já. Jak však moc dobře víte, už je nevlastním. Působivý trik, barone, velmi působivý trik. Kdo ho vymyslel? Vy, nebo váš duchovní vůdce?“

„Jeho Výsosti nápad vlastní to byl. A uskutečnit ho nikomu kromě něj dovoleno nebylo.“

„Provedl to skutečně výborně,“ řekl Anthony uznale. „Ani na okamžik jsem ho nepovažoval za nikoho jiného než za Angličana.“

„Výchovu anglického džentlmena princ obdržel,“ vysvětlil baron. „Zvyk herzoslovenský to je.“

„Žádný profesionál by ty papíry neštípl lépe,“ rozplýval se Anthony. „Mohu se diskrétně zeptat, co se s

nimi stalo?“

„Mezi džentlmeny...“ začal baron.

„Jste velice laskav, barone,“ zahuhlal Anthony. „Nikdy jsem nebyl nazýván džentlmenem tak často jako v posledních osmačtyřiceti hodinách.“

„Tohle řeknu vám já – myslím, že spáleny byly.“

„Myslíte si to, ale jistě to nevíte, co? Je to tak?“

„Jeho Výsost ve vlastním držení je ponechala. Přechází je a zničit ohněm cílem jeho bylo.“

„Chápu,“ řekl Anthony, „nicméně to není ten typ literatury, který zběžně přečtete za půl hodiny.“

„V majetku mého mučednický pána zesnulého nalezeny nebyly. Je proto jasné, že spáleny byly.“

„Hm!“ řekl Anthony. „To je otázka.“

Po chvíli mlčení pokračoval.

„Položil jsem vám ty otázky, barone, protože jak jste možná slyšel, jsem byl do toho zločinu bezděčně zapleten. Musím se očistit tak, aby na mě nepadal ani stín podezření.“

„Nepochybně,“ řekl baron. „Čest vaše si to žádá.“

„Přesně tak,“ přitakal Anthony. „Vyjadřujete se velice precizně. Já tuhle obratnost postrádám. Ale abych dokončil myšlenku, mohu se očistit pouze tak, že najdu skutečného vraha, a k tomu potřebuji znát veškerá fakta. Problém paměti je velice důležitý. Připadá mi možné, že motivem zločinu mohlo být jejich získání. Řekněte mi, barone, je to tak za vlasů přitažená myšlenka?“

Baron na okamžik zaváhal.

„Vy sám paměti čtli jste?“ zeptal se obezřetně.

„Myslím, že jste mi odpověděl,“ usmál se Anthony. „Zbývá ještě jedna věc, barone. Rád bych vás vážně varoval, že mám stále v úmyslu doručit příští středu, to jest třináctého října, ten rukopis vydavatelům.“

Baron se na něj zahleděl.

„Ale nemáte ho už.“

„Řekl jsem příští středu. Dnes je pátek. Takže mám pět dní, abych jej znovu získal.“

„Ale co když spálený je?“

„Nemyslím, že by byl spálený. Mám dobrý důvod tomu nevěřit.“

Za řeči zahnuli za roh terasy. Proti nim kráčela mohutná postava. Anthony, který velkého Hermana Isaacsteina dosud neviděl, ho pozoroval se značným zájmem.

„Á, barone,“ zamával Isaacstein zapáleným obrovským černým doutníkem, „tohle je zpropadená záležitost, zatraceně zpropadená záležitost.“

„Pane Isaacsteine, drahý příteli můj, to vskutku je,“ zvolal baron. „Celá naše vznosná konstrukce v troskách leží.“

Anthony taktně ponechal oba džentlmeny jejich lamentacím a vracel se po terase zpátky.

Náhle se zastavil. Přímě ze středu jednoho tisí stoupala vzhůru tenká spirálka kouře.

Musí být uvnitř dutý, napadlo Anthonyho. O takových věcech už jsem slyšel.

Hbitě se rozhlédl na obě strany. Na vzdálenějším konci terasy stál lord Caterham s kapitánem Andrássem. Byli k němu obrácení zády. Anthony se sehnul a jal se prodírat mohutným tisem. Zjistil, že se ve svém předpokladu nemýlil. Jednalo se vlastně nikoli o jeden, ale o dva tisíce, rozdělené úzkou uličkou. Vcházel se do ní ze strany od domu. Nebylo na tom nic záhadného, ale při pohledu na keř z druhé strany by to nikoho nenapadlo.

Anthony pohlédl do úzké uličky. Asi v její polovině se v proutěném křesílku rozvaloval nějaký člověk. V ruce spočívající na opěrci křesílka držel nedokouřený doutník a patrně spal.

„Hm!“ zahuhlal si Anthony pro sebe. „Pan Hiram Fish dává zřejmě přednost odpočinku ve stínu.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Čaj v učebně

Anthony se vrátil na terasu s neodbytným pocitem, že nejbezpečnějším místem pro soukromé rozhovory je prostředek jezera.

Z domu se ozval rozechvělý úder gongu a v postranních dveřích se majestátně zjevil Tredwell.

„Podává se oběd, pane.“

„Á!“ ožil lord Caterham. „Oběd!“

V tom okamžiku se z domu vyřítily dvě děti. Byly to čilé mladé ženy ve věku dvanácti a deseti let, a přestože se jmenovaly Dulcie a Daisy, jak už prozradila Bundle, známější byly zřejmě pod přezdívkami Guggle a Winkle. Předvedly jakýsi válečný tanec, proložený pronikavými výkřiky, až musela vyjít Bundle a

uklidnit je.

„Kde je mademoiselle?“ zeptala se.

„Má migrénu, migrénu, migrénu!“ skandovala Winkle.

„Hurá!“ zhodnotila situaci Guggle.

Lord Caterham úspěšně zahnal většinu hostů do domu a uchopil Anthonyho za paži.

„Pojďme do mé pracovny,“ vydechl. „Mám tam něco dost zvláštního.“

Plíživě provedl Anthonyho halou, spíše jako zloděj než jako pán domu, a uvedl ho do své svatyně. Zde otevřel příborník a vytáhl různé lahve.

„Při konverzaci s cizinci mi vždy příšerně vyschne v krku,“ vysvětloval omluvně. „Nevím, proč tomu tak je.“ Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nahlédla Virginia.

„Máte pro mě speciální koktejl?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odvětil lord Caterham pohostinně. „Pojďte dál.“

Následujících několik minut zabraly rituály.

„To jsem potřeboval,“ vydechl lord Caterham, když odložil svou sklenici na stůl. „Jak už jsem říkal, hovory s cizinci považuji za obzvláště únavné. Zřejmě to bude tím, že jsou tak zdvořilí. Pojďte se mnou, naobědváme se.“

Vedl je do jídelny. Virginia se zavěsila do Anthonyho a trochu si ho přidržela.

„Vykonal jsem svůj dnešní dobrý skutek,“ zašeptala. „Přiměla jsem lorda Caterhama, aby mi ukázal mrtvolu.“

„A?“ zeptal se Anthony dychtivě.

Jedna jeho teorie teď měla být potvrzena či vyvrácena.

Virginia zavrtěla hlavou.

„Mýlil jste se,“ zašeptala Virginia. „Je to skutečně princ Michael.“

„Á!“ vydechl Anthony hlubokým zklamáním.

„A mademoiselle měla migrénu,“ dodal nahlas rozhořčeným tónem.

„Co to s tím má společného?“

„Petrně nic, ale chtěl jsem se s ní sejít. Víte, zjistil jsem, že mademoiselle bydlí v předposledním pokoji na konci křídla – v tom, v němž jsem včera v noci viděl to světlo.“

„To je zajímavé.“

„Nejspíš to nic neznamená. Nicméně stejně bych se s mademoiselle ještě dnes rád sešel.“

Oběd byl tak trochu utrpení. Ani veselá nestrannost Bundle nedokázala stmelit různorodou společnost.

Baron s Andrássem byli korektní, formální, přísně dodržovali etiku, a vůbec působili, že se zašli najíst do mauzolea. Lord Caterham byl letargický a sklíčený. Bill Eversleigh toužebně zíral na Virginii. George u vědomí svého namáhavého poslání vážně hovořil s baronem a panem Isaacsteinem. Guggle a Winkle, zcela bez sebe radostí nad vraždou v domě, musely být neustále kontrolovány a napomínány, zatímco pan Hiram Fish pomalu zpracovával pokrm a pronášel suché poznámky ve vlastním neuspěchaném nářečí. Inspektor Battle se uvážlivě vytratil a nikdo netušil, co s ním je.

„Díky Bohu už je to za námi,“ řekla Bundle Antho-nymu, když odcházeli od stolu. „A George odpoledne odvede cizí kontingent na opatství, aby tam probrali státní tajemství.“

„To by mohlo docela uvolnit atmosféru,“ poznamenal Anthony.

„Ten Američan mi tolik nevadí,“ pokračovala Bundle. „Ten si s otcem může někde v ústraní šťastně žvatlat o prvních vydáních. Pane Fishi“ – oslovila blížící se námět jejich rozhovoru – „chystám vám poklidné odpoledne.“

Američan se uklonil.

„To je od vás velice laskavé, lady Eileen.“

„Pan Fish,“ řekl Anthony, „měl vcelku poklidné dopoledne.“

Pan Fish mu věnoval rychlý pohled.

„Takže jste mě spatřil v mé odlehle skryši? Jsou chvíle, pane, kdy se člověk tichých zálib rád uchýlí daleko od hlučícího davu.“

Bundle se vzdálila, a tak byli Američan a Anthony ponecháni sami sobě. První z nich trochu ztišil hlas.

„Domnívám se, že za tím vzruchem zde bude něco víc.“

„Mnohem víc,“ řekl Anthony.

„Ten holohlavý muž byl zřejmě napojený na rodinu.“

„Tak nějak.“

„Tyhle středoevropské národy jsou šikovní,“ prohlásil pan Fish. „Proslýchá se, že ten zesnulý džentlmen byl z královského rodu. Víte o tom něco?“

„Pobýval zde jako hrabě Stanislav,“ odpověděl Anthony vyhýbavě.

To neponechávalo panu Fishovi jinou možnost odpovědi než poněkud tajemné zvolání:

„Božíčku!“

Načež se na několik okamžiků pohroužil do mlčení.

„Ten váš policejní kapitán,“ řekl po chvíli, „Battle, nebo jak se jmenuje, je skutečně tak dobrý?“

„Scotland Yard si to myslí,“ odpověděl Anthony suše.

„Mně připadá poněkud úzkoprsý,“ poznamenal pan Fish. „Nechci do něj rýpat, ale ten jeho ohromný nápad nepustit nikoho z domu, co tím sleduje?“

Ostřížím zrakem se zahleděl na Anthonyho.

„Zítra ráno se všichni musí zúčastnit vyšetřování.“

„O to mu tedy jde? Není za tím nic jiného? Třeba že by podezíral některého z hostů lorda Caterhama?“

„Ale pane Fishi!“

„Jako cizinec jsem se začínal cítit drobet nesvůj. Ale přirozeně to udělal někdo zvenčí – už si vzpomínám. Okno našli nezajištěné, vidíte?“

„Ano,“ řekl Anthony s pohledem upřeným přímo před sebe.

Pan Fish vzdychl. Po chvíli zamyšleně řekl: „Víte, jak dostávají vodu z dolu?“

„Jak?“

„Pumpováním – ale je to ohromně těžká práce! Vidím, že můj vlídný hostitel se tamhle vzdaluje od té skupiny. Musím se k němu připojit.“

Pan Fish zlehka odkráčel a k Anthonymu se vrátila Bundle.

„Je zvláštní, vidíte?“ poznamenala.

„To je.“

„Ale pro Virginii není dostatečně hezký.“

„Já taky ne.“

„Ale ano. Já nevím, jak to dělá. Není to v tom, co říká, nevěřím dokonce ani tomu, že by za tím stál její vzhled. Ale krucinál, vždycky to dokáže. V každém případě — teď má povinnosti jinde. Řekla mi, abych na vás byla milá, tak na vás budu milá – i násilím, pokud to bude nutné.“

„Nebude,“ ujistil ji Anthony. „Ale jestli je vám to jedno, dal bych přednost tomu, kdybyste na mě byla milá na vodě, ve člunu.“

„To není špatný nápad,“ usoudila Bundle.

Společně sešli k jezeru.

„Než přejdeme ke skutečně zajímavým tématům, rád bych vám položil jedinou otázku,“ řekl Anthony, pomalu pádluje od břehu. „Nejdřív práce, potom zábava.“

„Či ložnice vás zajímá tentokrát?“ zeptala se Bundle s unavenou trpělivostí.

„Prozatím ničí, ale rád bych věděl, odkud máte tu francouzskou guvernantku.“

„Otec je okouzlen, sehnala jsem ji přes agenturu, platím jí sto liber ročně a jmenuje se Genevi? ve. Zajímá vás ještě něco?“

„Zůstaňme u té agentury,“ řekl Anthony. „Co její doporučení?“

„Fantastická! Deset let byla u jisté hraběnky.“

„U které?“

„U komtesy de Breteuil, Château de Breteuil, Dinard.“

„Ale osobně jste tu komtesu neviděla. To doporučení bylo písemné.“

„Přesně tak.“

„Hm!“ řekl Anthony.

„Vy mě matete,“ řekla Bundle. „Vy mě velice matete. Je v tom láska nebo zločin?“

„Zřejmě jen čirá hloupost z mé strany. Zapomeňme na to.“

„Zapomeňme na to,“ říká lhostejně, když z ní vytahal veškeré informace. Pane Cade, koho podezíráte vy? Já bych jako nejméně pravděpodobnou osobu podezírala Virginii. Nebo možná Billa.“

„Myslíte, že vy nejste podezřelá?“

„Příslušnice aristokratické rodiny tajně vstupuje k Soudruhům Rudé ruky. Tak to by byla skutečná senzace.“

Anthony se zasmál. Bundle se mu líbila, i když se trochu bál pronikavého pohledu jejích bystrých šedých očí.

„Na tohle všechno musíte být hrdá,“ řekl znenadání, ukazuje na velký dům v dálce.

Bundle se tam podívala a sklonila hlavu ke straně.

„Ano, asi to něco znamená. Ale člověk je na to až příliš zvyklý. V každém případě se tady moc

nezdržujeme – je to tu smrtelně nudné. V létě se z města přesouváme do Cowes Deauville a pak do Skotska. Nábytek v Chimneys je tak pět měsíců z roku zahalen plachtami proti prachu. Jednou týdně je sejmou. To přijedou kočáry plné turistů, kteří zírají na Tredwella a naslouchají mu. ‚Vpravo vidíte portrét čtvrté markýzy z Caterhamu, namalovaný sirem Joshuou Reynoldsem,‘ a tak dále, a Ed nebo Bert, šprýmař celé party, šťouchne do své dívky a řekne: ‚É, Gladys, pár mazanic tu mají, to jo.‘ A pak jdou dál a prohlížejí si další obrazy a zívají a šoupají nohama a přejí si, aby už byl konec a mohli jet domů.“

„Přesto se tu podle všeho jednou nebo dvakrát psala historie.“

„Tohle vám namluvil George,“ řekla Bundle příkře. „Takové věci on říká pořád.“

Ale Anthony se opřel o loket a zahleděl se na břeh.

„Je to třetí podezřelý cizinec, který se zdrceně opírá o ten přístřešek pro čluny, nebo je to někdo z domu?“ Bundle zdvihla hlavu ze šarlatového polštáře.

„To je Bill,“ řekla.

„Zdá se, že něco hledá.“

„Nejspíš hledá mě,“ odtušila Bundle bez nadšení.

„Mám rychle odpádlout opačným směrem?“

„Vaše reakce je zcela správná, ale mohla by vyznít trochu nadšeněji.“

„Po vaší výtce budu pádlout dvakrát usilovněji.“

„To nepůjde,“ řekla Bundle. „Mám svou hrdost. Odvezte mě tam, kde čeká ten mladý trouba. Myslím, že na něj někdo musí dohlédnout. Virginia ho zřejmě nechala uniknout. Jakkoli mi to připadá nepředstavitelné, jednou si možná budu chtít vzít George, takže můžu klidně začít nacvičovat roli ‚jedné z našich dobře známých politických hostitelek‘.“

Anthony poslušně zamířil ke břehu.

„A co já? To bych tedy rád věděl,“ stěžoval si. „Odmítám roli nechtěného třetího. Jsou to děti, které vidím v dálce?“

„Ano. Buďte opatrný, nebo vás lapí do pastí.“

„Já mám děti docela rád,“ řekl Anthony. „Mohl bych je naučit nějakou hezkou tichou intelektuální hru.“

„Ale potom neříkejte, že jsem vás nevarovala.“

Když opustil Bundle, aby se postarala o rozháraného Billa, odebral se Anthony do míst, kde poklid odpoledne rušily různé pronikavé výkřiky. Přijetí bylo nadšené.

„Jste dobrý ve hře na Indiány?“ zeptala se přísně Gug-gle.

„Celkem ano,“ odpověděl Anthony. „Měla bys slyšet, jak umím ječet, když mě skalpují. Takhle.“ A předvedl to.

„To není tak špatné,“ přiznala zdráhavě Winkle. „A teď jak řve ten, kdo skalpuje.“

Anthony jí vyhověl řevem, při němž tuhla krev v žilách. Za chvíli už byla hra na Indiány v plném proudu. Asi po hodině si Anthony setřel pot z čela a odvážně se zeptal na guvernantčinu migrénu. S potěšením se dozvěděl, že ta dáma už se zcela zotavila. Získal takovou oblibu, že byl naléhavě pozván na čaj v učebně.

„A pak nám můžete vyprávět, jak jste našel toho oběsence,“ naléhala Guggle.

„Říkal jste, že ještě máte kus té oprátky?“ zeptala se Winkle.

„Mám ji v kufru,“ řekl Anthony vážně. „Můžu vám každé dát kousek.“

Winkle okamžitě vydala divoký indiánský výkřik, který vyjadřoval uspokojení.

„Asi bychom se měly jít umýt,“ zasmušila se Guggle. „Přijdete na ten čaj, vidíte? Nezapomenete?“

Anthony slavnostně odpřisáhl, že ho od dodržení závazku nic neodradí. Dívky spokojeně zamířily k domu. Anthony se za nimi chvíli díval a při tom zpozoroval muže, který se vynořil na vzdálenější straně malého hájku a utíkal přes park. Byl si téměř jistý, že je to tentýž černovousý cizinec, s nímž se setkal ráno. Zatímco se rozmýšlel, jestli se za ním má rozběhnout nebo ne, rozevřely se stromy bezprostředně před ním a z nich vyšel do volného prostoru pan Hiram Fish. Když uviděl Anthony ho, trochu se uvolnil.

„Užíváte si poklidného odpoledne, pane Fishi?“

„Děkuji vám, ano.“

Nicméně pan Fish nevypadal tak klidně jako obvykle. Byl rudý ve tváři a ztěžka oddychoval, jako by předtím běžel. Vytáhl kapesní hodinky a podíval se na ně.

„Domnívám se,“ řekl tiše, „že podle vašich britských zvyklostí je čas na odpolední čaj.“

Sklapl hodinky a loudavě se vydal k domu. Anthony stál v ponurém zahloubání a náhle překvapeně zjistil, že vedle něj stojí inspektor Battle. Jeho příchod neohlásil sebetišší zvuk, jako by se zničehonic zhmotnil v prostoru.

„Kde jste se tu vzal?“ zeptal se Anthony popuzeně. Battle nepatrným trhnutím hlavy ukázal na hájek za nimi.

„Dnes odpoledne je to zřejmě oblíbené místo vycházek,“ poznamenal Anthony.

„Byl jste zcela ponořený v myšlenkách, pane Cade.“

„To jsem skutečně byl. Víte, co jsem dělal, Battle? Snažil jsem se dát si dohromady dvě a jednu a pět a tři, aby to dalo čtyři. A to je nemožné, Battle, to prostě nejde.“

„Jsou s tím jisté potíže,“ souhlasil detektiv.

„Ale zrovna vás jsem toužil vidět. Battle, chtěl bych odjet. Je to možné?“

Věren svému krédu nedal inspektor Battle najevo ani žádný pocit, ani překvapení. Odpověděl prostě a věcně.

„To záleží na tom, pane, kam chcete jít.“

„To vám řeknu zcela přesně, Battle. Vyložím karty na stůl. Rád bych se podíval do Dinardu, na zámek Madame la Comtesse de Breteuil. Je to možné?“

„Kdy chcete jet, pane Cade?“

„Řekneme zítra po skončení vyšetřování. Do nedělního večera bych mohl být zpátky.“

„Chápu,“ řekl inspektor obdivuhodně vyrovnaně.

„Tak co o tom soudíte?“

„Nemám námitek, za předpokladu, že pojedete tam, kam říkáte, že pojedete, a vrátíte se rovnou sem.“

„Vy jste vzácný člověk, Battle. Buď ke mně chováte mimořádnou náklonnost, nebo jste mimořádně hluboce zamyšlený. Co z toho je pravda?“

Inspektor Battle se pousmál, ale neodpověděl.

„No,“ řekl Anthony, „předpokládám, že si mě nějak pojistíte. Diskrétní přísluhovači zákona budou sledovat mé podezřelé šlépěje. Ať je po vašem. Ale vážně bych chtěl vědět, o co tu šlo.“

„Teď vám nerozumím, pane Cade.“

„Ty paměti – proč všechen ten povyk kolem? Nebo máte ještě něco v rukávu?“

Battle se znovu usmál.

„Berte to takhle. Prokazují vám laskavost, protože jste na mě učinil příznivý dojem, pane Cade. Byl bych rád, kdybyste se mnou na tom případu spolupracoval. Amatér s profesionálem – to jde dobře dohromady. Jeden má jisté soukromí, ten druhý zkušenosti.“

„No,“ řekl Anthony rozvážně, „musím přiznat, že jsem si vždycky chtěl zkusit objasnit záhadnou vraždu.“

„Napadá vás něco v souvislosti s tím případem, pane Cade?“

„Napadá mě toho mnoho,“ řekl Anthony, „ale jsou to většinou otázky.“

„Například?“

„Kdo nastoupí na trůn za zavražděného Michaela? Připadá mi to důležité.“

Inspektorovou tvář se mihl poněkud znechucený úsměv.

„Napadlo mě, že vás to napadne, pane. Příštím následníkem je princ Mikuláš Obolovič – bratranec tohoto džentlmena.“

„A kde se nachází v současné době?“ zeptal se Anthony a odvrátil se, aby si zapálil cigaretu. „Neříkejte mi, že to nevíte, Battle, protože vám to neuvěřím.“

„Důvodně se domníváme, že je ve Spojených státech. Alespoň tam byl donedávna, přes všechny ty události. Sbíral peníze, aby posílil svá očekávání.“

Anthony dal průchod překvapenému hvizdu.

„Já vám rozumím,“ řekl. „Michaela podporovala Anglie, Mikuláše Amerika. V obou zemích jsou skupiny finančníků, které se snaží získat ropné koncese. Loajalistická strana si vybrala za svého kandidáta Michaela – teď se bude muset poohlédnout jinde. Isaacstein a spol. a pan George Lomax skřípou zuby. Na Wall Street se radují. Mám pravdu?“

„Nejste od ní daleko,“ řekl inspektor Battle.

„Málem si troufám přísahat, že vím, co jste dělal v tom hájku.“

Detektiv se usmál, ale zdržel se odpovědi.

„Mezinárodní politika je fascinující,“ prohlásil Anthony, „ale teď vás bohužel musím opustit. Mám schůzku v učebně.“

Svižně zamířil k domu. Přepтал se důstojného Tredwella, který mu vysvětlil cestu do učebny. Zaklepal na dveře a vstoupil, pozdravován radostnými výkřiky.

Guggle a Winkle se k němu okamžitě rozběhly a vítězoslavně ho představily mademoiselle.

Anthony poprvé znejistěl. Mademoiselle Brunová byla malá žena středního věku s nažloutlým obličejem, prokvetlými vlasy a rašícím knírem!

Naprosto neodpovídala jeho představě proslulé dobrodružky.

Nejspíš tu ze sebe dělám naprostého blázna, pomyslel si Anthony. Nevadí, teď už to musím přetřpět.

Byl k mademoiselle mimořádně příjemný a ona byla zjevně potěšena, že k ní do učebny zavítal takový švihák. Podávané pochutiny se setkaly s obrovským úspěchem.

Ale když Anthony večer osaměl ve své ložnici, již mu přidělili, několikrát zavrtěl hlavou.

„Pletu se,“ řekl si pro sebe. „Už podruhé se mýlím. Nějak se tomu nemůžu dostat na kloub.“

Přestal přecházet po místnosti.

„Co to k čertu –“ začal Anthony.

Dveře se tiše otvíraly. Za chvíli vklouzl do ložnice nějaký muž a nesměle zůstal stát u dveří.

Byl to velký dobře stavěný blondýn s vysokými slovanskými lícními kostmi a zasněženými fanatickýma očima.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se Anthony, nespouštěje z něj oči.

Muž odpověděl dokonalou angličtinou.

„Jsem Boris Ančukov.“

„Sluha prince Michaela, co?“

„Přesně tak. Sloužil jsem svému pánovi. Je mrtvý. Teď sloužím vám.“

„To je od vás velice hezké,“ řekl Anthony, „ale já náhodou komorníka nepotřebuju.“

„Teď jste můj pán. Budu vám věrně sloužit.“

„Ano – ale – víte – já – já komorníka nepotřebuju. Nemůžu si ho dovolit.“

Boris Ančukov se na něj zahleděl s mírným opovržením.

„Já nežádám peníze. Sloužil jsem svému pánovi a stejně budu sloužit vám – až do smrti!“

Udělal rychlý krok vpřed, sklesl najedno koleno, chopil se Anthonyho ruky a přiložil si ji na čelo. Pak se prudce vztyčil a odešel z místnosti stejně rychle, jako přišel.

Anthony za ním udiveně zíral.

„To je zatraceně podivné,“ řekl si pro sebe. „Věrný pes. Zvláštní, jaké mají instinkty.“

Vstal a znovu se jal rázovat po ložnici.

„Ale stejně,“ mumlal si, „je to nepříjemné, zatraceně nepříjemné – zrovna teď.“

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Půlnoční dobrodružství

K vyšetřování došlo následujícího dopoledne. Bylo naprosto odlišné od vyšetřování popsaných v literatuře. Nesmlouvavým utajováním všech zajímavých podrobností uspokojilo i George Lomaxe. Inspektor Battle s koronerem podporovali policejního náčelníka a společně se jim podařilo učinit z průběhu vyšetřování tu nejpuštější nudu.

Anthony se okamžitě po jeho skončení zcela neokázale vzdálil.

Jeho odjezd byl pro Billa Eversleighe jediným světlým bodem dne. George Lomax, posedlý strachem, že by z jeho oddělení mohlo uniknout něco zkázonosného, se neobyčejně snažil. Slečna Oscarová s Billem byli v neustálé pohotovosti. Všechno prospěšné a zajímavé dělala slečna Oscarová. Billovým úkolem bylo běhat sem a tam s bezpočetnými vzkazy, dešifrovat telegramy a hodinu co hodinu poslouchat, jak se George opakuje.

V sobotu večer uléhal do postele naprosto vyčerpaný mladý muž. Kvůli Georgeovým neustálým požadavkům neměl téměř celý den příležitost promluvit si s Virginíí a cítil se ukřivděný a zneužitý. Ještě že odjel ten kolonista. Stejně si příliš osoboval Virginíinu společnost. Samozřejmě, že když z něj bude George Lomax nadále dělat poskoka... Jeho mysl zaplavila zášť a Bill usnul. Ve snech se dostavila útěcha. Zdálo se mu totiž o Virginii.

Byl to hrdinský sen, sen o hořících trámech, v němž hrál roli rytířského zachránce. Snesl Virginii v náručí z nejvyššího poschodí. Byla v bezvědomí. Položil ji na trávu. Pak odešel hledat balíček sendvičů. Bylo nejvyšší důležité, aby ten balíček sendvičů našel. Měl ho George, ale místo aby ho postoupil Billovi, jal se mu diktovat telegramy. Čekali teď v sakristii nějakého kostela a každou chvíli měla přijet Virginia, aby si ho vzala. Hrůza! Byl v pyžamu. Musí se okamžitě dostat domů a najít vhodné šaty. Vyběhl k autu. Nestartovalo. V nádrži nebyl benzin! Začínal propadat zoufalství. A pak přijel velký autobus a z něj

vystoupila Virginia zavěšená do plešatého barona. Byla úžasně krásná a oděná v elegantní šedi. Přišla k němu a laškovně mu zatřásla rameny. „Bille,“ řekla, „ach Bille.“ Zatřásla jím silněji. „Bille,“ opakovala.

„Probud' se. No tak probud' se!“

Bill se omámeně probral. Byl ve své ložnici v Chimneys, ale částečně stále prodlíval ve snu. Virginia se nad ním skláněla a v různých variacích opakovala stále stejná slova.

„Probud' se, Bille. No tak se probud'! Bille.“

„Ahoj!“ řekl Bill a posadil se v posteli. „Co se děje?“

Virginia si úlevně oddychla.

„Díky Bohu. Myslela jsem, že už se nikdy neprobereš. Třásla jsem sebou a třásla a třásla. Už jsi dostatečně probuzený?“

„Snad ano,“ odpověděl Bill nepřesvědčivě. „Jsi kus chlapa,“ vydechla Virginia. „Tys mi dal! Bolí mě z tebe ruce.“

„Takové invektivy jsou nežádoucí,“ řekl Bill důstojně. „Dovol, abych ti sdělil, Virginie, že tvé chování považuji za nanejvýš nevhodné. Rozhodně nevhodné pro počestnou mladou vdovu.“

„Nebud' pitomec, Bille. Tady se dějí věci.“

„Jaké věci?“

„Prazvláštní věci. V poradní síni. Zdálo se mi, že jsem někde zaslechla bouchnutí dveří, a tak jsem sešla dolů.“

A uviděla jsem světlo v poradní síni. Doplížila jsem se tam chodbou a nahlédla dovnitř pootevřenými dveřmi. Moc jsem toho neviděla, ale to, co jsem viděla, bylo tak mimořádné, že jsem zatoužila vidět víc. A pak mě najednou napadlo, že bych u sebe ráda měla příjemného velkého silného chlapa. A tys byl ten nejpříjemnější a největší a nejsilnější chlap, na kterého jsem si vzpomněla, a tak jsem přišla sem a pokusila jsem se tě tiše vzbudit. Ale trvalo mi to celou věčnost.“

„Rozumím,“ řekl Bill. „A co teď ode mě chceš? Mám vstát a vyřídit ty zloděje?“

Virginia svažila obočí.

„Nejsem si jistá, že to jsou zloději. Bille, je to velice podivné. Ale neztrácejme čas mluvením. Vstávej.“

Bill poslušně vyklouzl z postele.

„Počkej, až si obuju boty – ty vysoké s hřeby. I když jsem velký a silný, nehodlám vykopat ty zloděje bosýma nohama.“

„Líbí se mi tvé pyžamo, Bille,“ řekla Virginia obdivně. „Pestré, ale ne křiklavé.“

„Když už jsme u toho,“ sáhl Bill pro druhou botu, „mně se zase líbí to, co máš na sobě ty. Je to nádherný odstín zeleně. Jak se tomu říká? To není župan, vid’?“

„To je negližé,“ vysvětlila Virginia. „Jsem ráda, že vedeš tak ctnostný život, Bille.“

„Nevedu,“ řekl Bill vzpurně.

„Teď ses prozradil. Jsi moc milý, Bille, a já tě mám docela ráda. A troufám si říct, že zítra ráno – řekněme kolem desáté, což je bezpečná hodina pro přílišné nezjitření emocí – tě možná dokonce políbím.“

„Podle mě je nejlepší skutečnovat tyhle věci bezodkladně.“

„Ted máme jinou práci,“ řekla Virginia. „Pokud si nehodláš nasazovat plynovou masku a drátěnou košili, mohli bychom vyrazit?“

„Jsem připravený,“ prohlásil Bill.

Nasoukal se do žlutohnědého hedvábného županu a vzal si pohrabáč.

„Klasická zbraň,“ poznamenal.

„Tak už pojď,“ řekla Virginia, „a nedělej hluk.“

Vykradli se z pokoje a sešli po širokém dvojitém schodišti. Na jeho úpatí se Virginia zachmuřila. „Ty tvoje boty nejsou zrovna nejtišší, Bille.“

„Hřeby jsou hřeby,“ řekl Bill. „Dělám, co můžu.“

„Budeš si je muset zout,“ řekla Virginia neústupně. Bill zaúpěl.

„Můžeš si je nést v ruce. Chci vidět, jestli dokážeš zjistit, co se děje v poradní síni. Bille, je to strašně záhadné. Proč by zloději rozebírali rytíře v brnění na kusy?“

„Asi ho dost dobře nemůžou odnést vcelku. Rozloží ho a úhledně zabalí.“

Virginia nespokojeně zavrtěla hlavou.

„K čemu by jim bylo zvětšelé brnění? V Chimneys je mnoho pokladů, které se dají odnést snadněji.“

„Kolik jich tam je?“ zeptal se Bill a pevněji sevřel pohrabáč.

„Pořádně jsem tam neviděla. A měli jen baterku.“

„Očekávám, že už jsou pryč,“ řekl Bill s nadějí v hlase. Sedl si na spodní schod a zul si boty. Potom si je vzal do ruky a vydal se chodbou k poradní síni. Virginia mu byla v patách. Zastavili se před masivními dubovými dveřmi. Uvnitř bylo ticho, ale Virginia mu náhle stiskla ruku a on přikývl. V klíčové dírcce se objevilo jasné světlo.

Bill poklekl a přiložil k otvoru oko. To, co viděl, bylo mimořádně matoucí. Drama inscenované uvnitř se zřejmě odehrávalo vlevo, mimo jeho zorný úhel. Občas se ozvalo tlumené cinknutí, které prozrazovalo, že vetřelci se stále vypořádávají s postavou v brnění. Bill si vzpomněl, že takové tam byly dvě. Stály bok po boku pod Holbeinovým portrétem. Zloději si na své konání zjevně svítili baterkou, takže zbytek místnosti

se téměř topil ve tmě. Jednou se v Billově zorném poli mihla nějaká postava, ale v nedostatečném osvětlení se nedalo poznat víc. Mohl to být muž i žena. Za chvíli se postava mihla znovu a bylo slyšet tlumené cinknutí. Téměř současně se ozval nový zvuk, slabounké ťukání, jako bubnování klouby na dřevo.

Bill náhle z kleku sklesl na paty.

„Co je?“ zašeptala Virginia.

„Nic. Takhle to dál nejde. Nic nevidíme a nedokážeme ani odhadnout, co tam dělají. Musím tam vtrhnout a pustit se do nich.“

Obul se a vstal.

„Ted mě dobře poslouvej, Virginie. Co nejdříve otevřeme dveře. Víš, kde je vypínač?“

„Ano, hned vedle dveří.“

„Myslím, že jich tam není víc než dva. Možná jenom jeden. Vklouznu tam, a až řeknu ‚Ted‘, tak rozsvítíš. Rozumíš tomu?“

„Dokonale.“

„A nevykřikuj, neomdlívej, nic takového. Nedopustím, aby ti někdo ublížil.“

„Ty můj hrdino,“ špitla Virginia.

Bill se na ni ve tmě podezíravě podíval. Uslyšel tichý zvuk – buď vzlyk, nebo uchechtnutí. Pevně sevřel pohrabáč. Cítil, že je plný síly.

Velice tiše stiskl kliku. Dveře se lehce otevřely dovnitř. Ucítil Virginii po svém boku. Společně neslyšně vešli do místnosti.

Na protější straně poskakovalo světlo baterky po Hol-beinově obrazu. V něm se rýsovala postava stojící na židli a jemně poklepávající na obložení. Byla k nim samozřejmě zády a vypadala jako obrovitý stín. Těžko říct, co by viděli potom, protože v tom okamžiku zaskřípěly na parketách hřeby Billových bot. Ten člověk se otočil, namířil na ně silnou baterku a téměř je oslepil.

Bill nezaváhal.

„Ted!“ zařval na Virginii a vrhl se k vetřelci, zatímco ona poslušně otočila vypínačem.

Velký lustr se měl rozzářit, ale ozvalo se pouze cvaknutí vypínače. Poradní síň zůstala temná.

Virginia slyšela, jak Bill nevázaně zaklel. Následující chvíle vyplnilo supění a zvuky rvačky. Baterka upadla na podlahu a zhasla. Ve tmě probíhal lítý boj, ale Virginia neměla tušení, kdo si v něm vede lépe, a dokonce ani kdo spolu zápolí. Byl tu ještě někdo kromě toho člověka, který klepal na obložení? Mohl být. Viděli jen velmi krátce.

Virginia si připadala ochromená. Nevěděla, co má dělat. Zasáhnout do rvačky se neodvážila, protože by Billovi spíš překážela, než mu pomohla. Napadlo ji jen stát ve dveřích, aby nikdo nemohl uniknout. Navíc neuposlechla Billových výslovných pokynů a hlasitě a opakovaně volala o pomoc.

Slyšela, jak se v patře otvírají dveře. V chodbě a nad schodištěm se náhle rozsvítilo. Kdyby ho tak Bill dokázal zadržet, než přijde pomoc.

V těch okamžicích však šarvátka vrcholila. Museli narazit do jedné postavy v brnění, protože ta s ohlušujícím rachotem spadla na zem. Virginia matně zahlédla, jak se někdo řítí k francouzskému oknu, a zároveň slyšela klít Billa, který se vyprošťoval z trosek brnění.

Poprvé opustila své stanoviště a rozběhla se za prchajícím. Jenže okno už bylo otevřené. Vetřelec se nemusel zastavovat a zdržovat nějakým tápáním po klice. Vyběhl ven a utíkal po terase za roh domu.

Virginia ho pronásledovala. Byla mladá a vysportovaná, takže na roh doběhla jen několik vteřin za kořistí. Vřítela se však přímo do náruče muže, který vycházel z malých postranních dveří. Byl to pan Hiram P.

Fish.

„Jéje, to je dáma!“ zvolal. „Promiňte, paní Revelová, spletl jsem si vás s jedním z těch zločinců prchajících před spravedlností.“

„Ten tudy právě proběhl,“ lapala Virginia po dechu. „Nemohli bychom ho chytit?“

Ale už když to říkala, věděla, že je pozdě. Uprchlík už musel být v parku, a navíc byla temná, bezměsíčná noc. S panem Fishem po boku se vrátila do poradní síně a cestou naslouchala uklidňujícímu projevu o zvycích lupičů, s nimiž měl zjevně rozsáhlé zkušenosti.

Ve dveřích poradní síně stál lord Caterham, Bundle a několik vyděšených sloužících.

„Co se to tu probíhá děje?“ zeptala se Bundle. „Byli tu lupiči? A co tu děláš ty a pan Fish, Virginie? Jste na půlnoční procházce?“

Virginia jí vylíčila večerní události.

„Jak děsivě vzrušující,“ poznamenala Bundle. „Do jednoho víkendu se obvykle nevtěsná vražda i vloupání. A proč tu nesvítí světlo? Všude jinde svítí.“

Tato záhada se brzy vysvětlila. Někdo prostě vyšrouboval žárovky a naskládal je do řady ke zdi. Důstojný Tredwell přinesl štafle a jal se obnovovat osvětlení postižené místnosti. Byl důstojný i v nedbalkách.

„Pokud se nemýlím,“ řekl lord Caterham smutně poté, co se rozhlédl kolem sebe, „v této místnosti došlo zcela nedávno k nějakému násilí.“

Jeho poznámka nepostrádala jistého oprávnění. Všechno, co se dalo porazit, bylo poraženo. Podlaha byla posetá roztržitými židlemi, střepy porcelánu a částmi brnění.

„Kolik jich tu bylo?“ zeptala se Bundle. „Zjevně tu došlo k strašlivému boji.“

„Myslím, že jen jeden,“ odpověděla Virginia, ale už při řeči trochu zaváhala. Oknem prchl jediný člověk – muž. Když se za ním však rozběhla, zaslechla někde poblíž jakési zašustění. Pokud tomu tak bylo, dveřmi mohl uniknout ještě další člověk. Jenže ono zašustění mohlo být stejně dobře produktem její vlastní představivosti.

Náhle se v okně objevil Bill. Lapal po dechu a supěl.

„Zatracený chlap!“ zvolal rozlíceně. „Utekl. Hledal jsem ho úplně všude. Není po něm ani památka.“

„Hlavu vzhůru, Bille,“ konejšila ho Virginia, „příště snad budeš mít víc štěstí.“

„Tak co si myslíte, že bychom teď měli dělat?“ obrátil se na přítomné lord Caterham. „Vrátit se do postele? V tuhle noční dobu nemůžu volat Badgworthyho. Tredwelle, vy víte, co je zapotřebí. Dohlédněte na to, ano?“

„Zajisté, můj pane.“

Lord Caterham úlevně vydechl a chystal se zmizet.

„Ten chlap, Isaacstein, ten má ale spaní,“ poznamenal se stopou závlsti v hlase. „Člověk by předpokládal, že ho takový povyk zburcuje.“ Podíval se na pana Fishe. „Vidím, že jste si našel čas se obléct,“ dodal.

„Naházel jsem na sebe pár kousků oblečení, pravda,“ připustil Američan.

„To od vás bylo velice rozumné,“ pochovalil ho lord Caterham. „V pyžamu by vám byla zatracená zima.“ Lord zívá a společnost se v pokleslé náladě vrátila do postelí.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Druhé půlnoční dobrodružství

Prvním člověkem, kterého Anthony uviděl, když následujícího odpoledne vystoupil z vlaku, byl inspektor Battle. Tvář se mu rozzářila úsměvem.

„Vrátil jsem se v souladu s dohodou,“ oznámil mu. „Přišel jste se sem o tom ujistit?“

Battle zavrtěl hlavou.

„Tohle mě netrápilo, pane Cade. Náhodou jedu do Londýna, to je vše.“

„Máte důvěřivou povahu, Battle.“

„Myslíte, pane?“

„Ne. Myslím, že jste složitý člověk. Velice složitý. Tichá voda, znáte to. Takže vy jedete do Londýna?“

„Ano, pane Cade.“

„Zajímalo by mě proč.“

Detektiv neodpověděl.

„Jste velice hovorný,“ poznamenal Anthony. „To se mi na vás líbí.“

Někde hluboko v Battleových očích blýsklo.

„A co ta vaše záležitost, pane Cade?“ zeptal se. „Jak to šlo?“

„Vyšel jsem naprázdno, Battle. Už podruhé jsem se beznadějně mýlil. Pokořující, vidíte?“

„A o co vám šlo, pane, jestli se smím ptát?“

„Podezíral jsem tu francouzskou guvernantku, Battle. Zaprvé z toho důvodu, že se mi podle zákonů té nejlepší literatury jevila jako nejméně pravděpodobná osoba, zadruhé se u ní v noc oné tragédie svítilo.“

„To nebyl příliš pevný základ.“

„Máte pravdu, nebyl. Ale zjistil jsem, že tu byla jen krátce, a taky jsem zjistil, že tu slídil podezřelý Francouz. Předpokládám, že o něm víte.“

„Myslíte toho muže, který si říká monsieur Chelles? Jak bydlí u Veselých hráčů? Turista v hedvábí.“

„Zvláštní, vidíte. Co o něm víte? Co si o něm myslí Scotland Yard?“

„Chová se podezřele,“ řekl inspektor Battle bezvýrazně.

„Já bych řekl velice podezřele. Zkusme si dát dvě a dvě dohromady. Francouzská guvernantka v domě, jakýsi záhadný Francouz poblíž. Usoudil jsem, že jsou ve spojení, a tak jsem spěšně odjel vyslechnout tu dámu, u níž mademoiselle Brunová byla posledních deset let. Byl jsem zcela připraven na sdělení, že o žádné mademoiselle Brunové v životě neslyšela, ale mýlil jsem se, Battle. Mademoiselle je skutečná.“

Battle přikývl.

„Musím přiznat,“ řekl Anthony, „že hned jak jsem s ní promluvil, zmocnil se mě neblahý pocit, že štěkám u špatného stromu. Její guvernantsví mi připadalo zcela nezpochybnitelné.“

Battle znovu přikývl.

„Nícméně, pane Cade, zdání někdy klame. Zvláště ženy dokážou mnohé líčením. Viděl jsem poměrně hezkou dívku, již s obarvenými vlasy, žlutě nalíčenou pleť, lehce načervenenými víčky, a co bylo nejúčinnější, v ošuntělých šatech nepoznalo devět lidí z deseti, kteří ji viděli v původní podobě. Platí to i pro muže. Ledacos si můžete udělat s obočím, a vzhled vám přirozeně dokážou změnit i falešné zuby. Ale stále tu zůstávají uši – uši jsou mimořádně charakteristické, pane Cade.“

„Tak si moc neprohlížejte ty moje, Battle. Znervózňuje mě to.“

„Nemluvím o falešných vousech a další pestré škále líčidel,“ pokračoval inspektor. „Ty se hodí leda tak do knih. Ne, jen pár lidí dokáže úspěšně uniknout identifikaci. Ve skutečnosti znám jediného člověka, který má na tohle dokonalý talent. Krále Viktora. Už jste slyšel o Králi Viktorovi, pane Cade?“

Na způsobu položení té otázky bylo něco tak břitkého a nenadálého, že Anthony zbrzdil slova, která se mu drala na rty.

„Král Viktor?“ řekl jen přemítavě. „Zdá se mi, že to jméno už jsem někde zaslechl.“

„Je to jeden z nejslavnějších zlodějů klenotů na světě. Otec Ir, matka Francouzka. Mluví nejméně pěti jazyky. Někdy čas seděl, ale před několika měsíci ho pustili.“

„Opravdu? A kde má být teď?“

„To bychom taky rádi věděli, pane Cade.“

„Zápletka nám houstne,“ prohodil Anthony. „Tady asi není, vidíte. Předpokládám, že politické paměti ho nezajímají – jen klenoty.“

„Těžko říct,“ soudil inspektor Battle. „Co my víme? Klidně už tu může být.“

„Převlečený za druhého lokaje? Výborně. Poznáte ho podle uší a budete tonout ve slávě.“

„Vy se celkem bavíte vlastními vtípkami, vidíte, pane Cade? Mimochodem, co si myslíte o té podivné události ve Staines?“

„Ve Staines?“ podivil se Anthony. „Co se dělo ve Staines?“

„Bylo to v sobotních novinách. Myslel jsem, že jste to mohl číst. U silnice našli zastřeleného člověka.“

Cizince. Dnes o tom přirozeně psali znovu.“

„Něco jsem zahlédl,“ utrousil Anthony. „Zřejmě nešlo o sebevraždu.“

„Ne. Zbraň tam nebyla. Dosud toho muže neidentifikovali.“

„Zřejmě vás to velice zajímá,“ řekl Anthony s úsměvem. „Ale nemá to souvislost se smrtí prince Michaela, vidíte?“

Ruce se mu celkem nechvěly, neuhnul pohledem. Zdálo se mu to, že ho inspektor Battle nezvykle upřeně pozoruje?

„Tyhle věci jsou poměrně epidemické,“ řekl Battle, „ale trůfám si říct, že tu žádná souvislost není.“

Otočil se a pokynul nosiči, neboť do nádraží se řítíl londýnský vlak. Anthony si nenápadně vydechl úlevou. Park přešel v nezvykle zamyšleném rozpoložení. Záměrně si zvolil stejnou cestu k domu, jakou přišel oné osudné čtvrtední noci, a když se přiblížil, vzhlédl k oknům, aby se znovu ujistil, v kterém z nich viděl světlo. Bylo to skutečně to druhé od konce?

A při tom učinil objev. Na rohu domu byl výklenek s oknem. Z Anthonyho pohledu to bylo první okno, a okno nad poradní síní až druhé, jenže když jste popošli několik yardů doprava, výklenek už jste neviděli a okno nad poradní síní se vám jevilo jako první. Skutečně první okno nebylo vidět a dvě okna pokojů nad poradní síní vám připadala jako první a druhé od konce. Kde přesně stál, když se to světlo rozsvítilo?

To byla pro Anthonyho těžká otázka. Tady záleželo na každém yardu. Jedno však bylo naprosto jasné. Rozsvítit se mohlo jak ve druhém, tak ve třetím pokoji od konce. A kdo bydlel ve třetím pokoji? Anthony se rozhodl, že to co nejdříve zjistí. Štěstěna mu byla nakloněna. V hale Tredwell právě postavil masivní stříbrnou konvici na čajový podnos. Nikdo další tam nebyl.

„Zdravím vás, Tredwelle,“ řekl Anthony. „Chtěl jsem se vás na něco zeptat. Kdo bydlí v západním křídle ve třetím pokoji od konce? Myslím nad poradní síní.“

Tredwell se na okamžik zamyslel.

„To by měl být pokoj toho amerického džentlmena, pane. Pana Fishe.“

„Skutečně? Děkuji.“

„Není zač, pane.“

Tredwell už se chystal k odchodu, ale zarazil se. Touha sdělovat novinky jako první polidšťuje i ty nejsvětější komorníky.

„Možná jste zaslechl, pane, k čemu v noci došlo.“

„Ani slovo,“ řekl Anthony. „K čemu tu v noci došlo?“

„K pokusu o loupež, pane!“

„Ale ne! Opravdu? Ztratilo se něco?“

„Nikoli, pane. Zloději byli přistiženi a donuceni k útěku, právě když v poradní síni rozebírali brnění. Bohužel se jim podařilo prchnout.“

„To je velice zvláštní,“ řekl Anthony. „Znovu poradní síň. Kudy tam vnikli?“

„Předpokládá se, pane, že se tam vlámali oknem.“

Uspokojen zájmem, jaký jeho informace vyvolala, vykročil Tredwell znovu k odchodu, ale opět se zarazil a důstojně se omluvil.

„Velice se omlouvám, pane, ale neslyšel jsem vás přicházet a netušil jsem, že stojíte přímo za mnou.“

Pan Isaacstein, který se stal obětí srážky, jen přátelsky mávl rukou.

„Nic se nestalo, příteli. Ujišťuji vás, že se vůbec nic nestalo.“

Tredwell se s lehce opovrhlivým výrazem ve tváři vytratil a Isaacstein popošel a usadil se do lenošky.

„Buďte pozdraven, Cade, tak vy už jste zpátky! Asi už jste slyšel o tom malém nočním překvapení.“

„Ano,“ odpověděl Anthony. „Poněkud vzrušující víkend, vidíte?“

„Já bych řekl, že ta včerejší noc byla dílem místních chasníků,“ řekl Isaacstein. „Soudím tak podle neobratného, amatérského provedení.“

„Je tu v okolí někdo, kdo sbírá brnění?“ zeptal se Anthony. „Vybrat si je jako předmět loupeže mi připadá zvláštní.“

„Velice zvláštní,“ souhlasil pan Isaacstein. Na chvíli se odmlčel a pak zamyšleně dodal: „Vůbec mi to tu připadá velice nešťastné.“

V jeho tónu bylo něco téměř zlověstného.

„Teď vám dost dobře nerozumím,“ řekl Anthony.

„Proč nás tu takhle drží? Vyšetřování skončilo už včera. Princovu mrtvolu odvezli do Londýna, kde se zjistilo, že zemřel na selhání srdce. A přesto nikdo nesmí opustit dům. Pan Lomax neví o nic víc než já. Odkázal mě na inspektora Battlea.“

„Inspektor Battle má něco v rukávu,“ řekl Anthony zadumaně. „A základem jeho plánu patrně je, aby nikdo neodešel.“

„Ale promiňte, pane Cade, vy jste byl pryč.“

„Uvázaný provazem za nohu. Nepochybuji o tom, že jsem byl celou dobu sledován, abych neměl možnost zbavit se revolveru nebo něčeho podobného.“

„Á, ten revolver,“ řekl Isaacstein přemítavě. „Zatím se tuším nenašel.“

„Zatím ne.“

„Zřejmě leží někde na dně jezera.“

„S největší pravděpodobností.“

„A kde je inspektor Battle? Dnes odpoledne jsem ho ještě neviděl.“

„Odjel do Londýna. Potkal jsem ho na nádraží.“

„Odjel do Londýna? Vážně? Říkal, kdy se vrátí?“

„Vyrozuměl jsem, že zítra po ránu.“

V tom okamžiku vešla Virginia s lordem Caterhamem a panem Fishem. Pozdravila Anthonyho úsměvem.

„Tak už jste se nám vrátil, pane Cade. Slyšel jste o našem nočním dobrodružství?“

„Skutečně, pane Cade,“ přidal se Hiram Fish. „Byla to nesmírně vzrušující noc. Slyšel jste, že jsem si spletl paní Revelovou se zlodějem?“

„A zloděj zatím –?“

„Uprchl,“ dořekl pan Fish smutně.

„Nalijte čaj, prosím,“ obrátil se lord Caterham k Virginii. „Nevím, kam zmizela Bundle.“

Virginia obsloužila přítomné a pak se posadila vedle Anthonyho. „Přijďte po čaji k přístřešku na čluny,“ řekla mu tiše. „Máme pro vás s Billem spoustu novinek.“

A nenápadně se zapojila do společenské konverzace.

U přístřešku se sešli v určený čas.

Virginia s Billem překypovali novinkami. Shodli se však na tom, že jediným bezpečným místem pro důvěrný rozhovor bude prostředek jezera. Tam si také Anthony vyslechl celé vyprávění o nočním dobrodružství. Bill se tvářil trochu rozmrzele. Tohohle chlapíka z kolonií do toho Virginia neměla zatahovat.

„Je to velice podivné,“ poznamenal Anthony, když příběh skončil. „Co z toho vyvozujete?“ zeptal se

Virginie.

„Myslím, že něco hledali,“ odpověděla bez váhání. „Připadá mi absurdní, že by to byli lupiči.“

„A mysleli si, že to, co hledají, by mohlo být uschováno v brnění, to je jasné. Ale proč poklepávali na to obložení? To zase spíš vypadá, že hledali nějaké tajné schodiště nebo něco podobného.“

„Pokud vím, v Chimneys je i úkryt pro pronásledované kněze,“ řekla Virginie, „a myslím si, že tajné schodiště je tu také, ale to se všechno dozvíme od lorda Caterhama. Teď by mě zajímalo, co tu mohli hledat.“

„Paměti to být nemohly,“ soudil Anthony, „to je příliš velký balík. Muselo to být něco malého.“

„Předpokládám, že George to ví,“ řekla Virginie. „Snad bych to z něj dokázala dostat. Celou dobu mám pocit, že za tím vším něco je.“

„Říkáte, že šlo o jediného člověka,“ pokračoval v úvahách Anthony, „ale mohl tam být ještě druhý, když se vám zdálo, že jste cestou k oknu něco zaslechla.“

„Byl to velice tichý zvuk,“ řekla Virginie. „Mohlo se mí to skutečně jen zdát.“

„To je dost dobře možné, ale pokud se vám to nezdálo, ten druhý člověk musel být hostem domu. Trochu mě udivuje –“

„Co vás udivuje?“

„Důkladnost pana Hirma Fishe, který zdola uslyšel výkřiky o pomoc a ještě se oblékl.“

„Na tom něco je,“ souhlasila Virginie. „A pak je tu Isaacstein, který to celé prospal. To je taky podezřelý. To se prospat nedalo.“

„A pak je tu ten Boris,“ přidal se Bill. „Na první pohled násilník a rváč. Michaelův sluha.“

„V Chimneys je plno podezřelých,“ řekla Virginie. „Troufám si říct, že ostatní stejně podezřívají nás.“

Inspektor Battle neměl odjíždět do Londýna. Podle mě to od něj bylo dost hloupé. Mimochodem, pane Cade, jednou nebo dvakrát jsem v parku zahlédla slídit toho zvláštně vyhlížejícího Francouze.“

„Je to zmatené,“ připustil Anthony. „Vydal jsem se za falešnou stopou. Udělal jsem ze sebe naprostého pitomce. Nicméně si myslím, že z toho všeho tady vyplývá jediná otázka: našli ti lidé v noci to, co hledali?“

„A co když ne?“ zeptala se Virginie. „Já bych si byla celkem jistá, že nenašli.“

„Přesně tak, a proto si myslím, že se sem vrátí. Vědí – nebo brzy zjistí –, že Battle odjel do Londýna. Podstoupí to riziko a dnes v noci se vrátí.“

„Vážně si to myslíte?“

„Možné to je. My tři bychom měli utvořit takové malé sdružení. Eversleigh a já se za nezbytných bezpečnostních opatření ukryjeme v poradní síni –“

„A co já?“ přerušila Anthonyho Virginie. „Nemyslete si, že mě z toho vynecháte.“

„Poslouchej mě, Virginie,“ řekl Bill. „Tohle je práce pro chlapy –“

„Nechovej se jako pitomec, Bille. V tomhle jedu s vámi, o tom vůbec nepochybuji. Naše sdružení bude dnes v noci držet hlídku.“

V tom se shodli a vypracovali podrobnosti plánu. Když se společnost rozešla do postelí, členové sdružení jeden po druhém sešli dolů. Všichni byli vybaveni baterkami a Anthony měl v kapse saka revolver.

Anthony prohlásil, že podle jeho názoru dojde k druhému pokusu o nalezení záhadného předmětu.

Neočekával však, že se o to pokusí někdo zvenčí. Měl za to, že Virginii se včerejší noci nic nezdálo a že kolem ní ve tmě skutečně někdo prošel, takže ze stínu staré dubové skříně neupíral oči k oknu, ale ke dveřím. Virginie se krčila za jedním brněním u protější zdi a Bill střežil okno.

Čas se nekonečně pomalu vlekl. Odbila jedna hodina, pak půl druhé, pak dvě, pak půl třetí. Anthony byl celý ztuhlý a měl křeče. Pomalu docházel k závěru, že se mýlil. Tu noc už k žádnému pokusu nedojde.

A pak náhle strnul a smysly se mu naplno probudily. Venku na terase uslyšel kroky. Poté nastalo ticho, ale brzy se ozvalo tiché škrábání na francouzské okno. Zanedlouho se okno otevřelo. Práh místnosti překročil nějaký člověk. Chvilí nehybně stál, rozhlížel se a naslouchal. Výsledek ho zřejmě uspokojil, protože rozsvítil baterku a rychle si posvítil kolem celé síně. Zjevně neviděl nic nezvyklého. Všichni tři pozorovatelé zadržovali dech.

Vetřelec došel ke stejné části obložení, již zkoumal už včerejší noci.

A pak si Bill s hrůzou uvědomil, že se mu chce kýchnout! Při včerejší divoké honičce rosnatou trávou parku zřejmě prochladi. Občasné kýchání ho pronásledovalo celý den. A teď na něj šlo znovu a on věděl, že nic na světě ho nedokáže zastavit. Vyzkoušel veškerá protiopatření, na která si vzpomněl. Stiskl si horní ret, naprázdno polkl, zaklonil hlavu a zahleděl se na strop. V posledním pokusu si sevřel nos. Nepomohlo to. Kýchl.

Bylo to potlačované, kontrolované, okleštěné kýchnutí, ale v hrobovém tichu poradní síně zaznělo velmi překvapivě.

Vetřelec se prudce otočil a současně začal jednat Anthony. Rozsvítil svou baterku a vrhl se na něj.

Vzápětí se oba váleli po zemi.

„Rozsviťte!“ zařval Anthony.

Virginia už byla připravená u vypínače. Lustr se tentokrát naplno rozzářil. Anthony si držel muže pod sebou. Bill se nad nimi skláněl, připraven pomoci.

„A teď,“ řekl Anthony, „se podíváme, s kým máme tu čest, milý příteli.“

Obrátil svou oběť. Byl to onen černovousý cizinec od Veselých hráčů.

„Velice hezky,“ řekl uznale jakýsi hlas.

Všichni vzhlédli. V otevřených dveřích stála podsaditá postava inspektora Battlea.

„Myslel jsem, že jste v Londýně, inspektore Battle,“ řekl Anthony.

Battleovi zajiskřilo v očích.

„Opravdu, pane? Nějak mě napadlo, že by bylo dobré, kdybyste si mysleli, že jsem odjel.“

„A bylo,“ souhlasil Anthony a podíval se dolů na svého padlého nepřítele.

K jeho překvapení se sok usmíval.

„Mohu vstát, pánové?“ požádal. „Jste v trojnásobné přesile.“

Anthony mu úslužně pomohl na nohy. Cizinec si urovnal sako, povytáhl límeček a zahleděl se na Battlea.

„Velice se omlouvám,“ řekl, „ale vyrozuměl jsem správně, že jste představitelem Scotland Yardu?“

„Jistě,“ odtušil Battle.

„V tom případě vám předám své pověřovací listiny.“ Trochu žalostně se usmál. „Měl jsem být moudřejší a učinit to již dříve.“

Vytáhl z kapsy nějaké papíry a podal je detektivovi Scotland Yardu. Současně obrátil klopou a ukázal mu něco, co měl přišpendlené na spodní straně.

Battle udiveně vykřikl. Prohlédl si papíry a s nepatrnou úklonou je muži vrátil.

„Omlouvám se za to hrubé zacházení, pane,“ řekl, „ale přivodil jste si je sám.“

Když si všiml udivených výrazů ostatních, usmál se.

„Tohle je kolega, kterého už nějakou chvíli očekáváme,“ řekl. „Monsieur Lemoine z pařížské S? reté.“

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Tajemný příběh

Všichni zírali na francouzského detektiva, který se na ně usmíval.

„Skutečně,“ řekl. „Je to pravda.“

V nastalé odmlce všichni přehodnocovali své myšlenky. Potom se Virginia obrátila na Battlea.

„Víte, co si myslím, inspektore Battle?“

„Co si myslíte, paní Revelová?“

„Myslím, že nastal čas, abyste nás trochu zasvětil.“

„Zasvětil? Teď vám zcela nerozumím, paní Revelová.“

„Rozumíte mi dokonale, inspektore Battle. Troufám si říct, že si vás pan Lomax pojistil příslibem utajení – George to nepochybně udělal, ale bude rozhodně lepší, když nám to řeknete, než když nás necháte tápat po tom tajemství na vlastní pěst a zřejmě při tom i páchat nevýslovné škody. Pane Lemoine, souhlasíte se mnou?“

„Madam, naprosto s vámi souhlasím.“

„Nelze to tajit donekonečna,“ uznal Battle, „já jsem to panu Lomaxovi říkal. Pan Eversleigh je tajemníkem pana Lomaxe, takže nemůže být námitka, aby věděl, co je zapotřebí. Pokud jde o pana Cadea, byl do celé záležitosti vtažen nechtěně a já považuji za správné, aby věděl, na čem je. Ale –“

„Já vím,“ řekla Virginia. „Ženy jsou tak indiskrétní! Tohle jsem od George slyšela mnohokrát.“

Lemoine se na Virginii pozorně zahleděl a pak se obrátil k muži ze Scotland Yardu.

„Neoslovil jste před chvílí zde přítomnou dámu jménem Revelová?“

„Tak se jmenuji,“ řekla Virginia.

„Váš manžel byl v diplomatických službách, vidte? A vy jste s ním byla těsně před zavražděním krále a královny v Herzoslovensku.“

„Ano.“

Lemoine se znovu obrátil k Battleovi. „Myslím, že madam má právo slyšet ten příběh. Nepřímo se jí týká. A navíc – v očích mu trochu zajiskřilo – „v diplomatických kruzích má madam pověst velice diskrétní dámy.“

„Jsem ráda, že si mě tak cení,“ zasmála se Virginia. „A taky jsem ráda, že mě z toho nevynecháte.“

„A co občerstvení?“ chtěl vědět Anthony. „Kde tu konferenci uspořádáme? Tady?“

„Pokud vám to nevadí, pane,“ řekl Battle, „nerad bych se až do rána z poradní síně vzdaloval. Až uslyšíte ten příběh, pochopíte proč.“

„V tom případě pro zásoby dojdou,“ usoudil Anthony.

Bill šel s ním a vrátili se s podnosem sklenic, sifonových lahví a dalších životních potřeb.

Rozšířené sdružení se pohodlně usadilo u dlouhého dubového stolu v koutě u okna.

„Rozumí se samo sebou, že vše, co tu bude řečeno, podléhá přísnému utajení. Nic nesmí uniknout.

Zanedlouho to stejně vyjde najevo. Pánové jako pan Lomax, kteří chtějí všechno uspěchat, riskují více, než si myslí. Začátek těchto událostí můžeme hledat v době před více než sedmi lety. Tehdy docházelo k mnoha změnám, zvláště na Blízkém východě. I v Anglii se děly utajené změny, v jejichž zákulisí tahal za nitky starý hrabě Stylptič. Zainteresované byly všechny balkánské státy a v Anglii se to hemžilo královskými osobnostmi. Nebudu zacházet do podrobností, ale něco zmizelo – a zmizelo to způsobem, který byl zdánlivě neuvěřitelný, pokud jste nepřipustili dvě věci – že zloděj byl královského původu a že to zároveň byla práce špičkového profesionála. Pan Lemoine vám teď řekne, jak to klidně mohlo být.“

Francouz se zdvořile uklonil a ujal se vyprávění.

„Je možné, že vy v Anglii jste ani neslyšeli o našem slavném a úžasném Králi Viktorovi. Nikdo neví, jak se doopravdy jmenuje, ale je to člověk jedinečné odvahy a smělosti, jenž hovoří pěti jazyky a je nedostižitelným mistrem převleků. Přestože jeho otec byl podle všeho Angličan nebo Ir, Král Viktor pracuje převážně v Paříži. A právě tam téměř před osmi lety uskutečnil odvážnou sérii vloupání. Tehdy tam žil pod jménem kapitán O'Neill.“

Virginii unikl slabý výkřik. Pan Lemoine se na ni příkře podíval.

„Myslím, že chápu, co dāmu rozrušuje. Za chvíli to pochopíte i vy. My ze S? reté máme podezření, že ten kapitán O'Neill nebyl nikdo jiný než Král Viktor, ale nedokázali jsme získat nezbytný důkaz. Ve Folies Berg? res tehdy vystupovala chytrá mladá herečka Angele Moryová. Nějaký čas jsme ji podezírali ze spolupráce s Králem Viktorem, ale opět jsme neměli po ruce žádný důkaz.

V té době se Paříž připravovala na návštěvu mladého herzoslovenského krále Mikuláše IV. V S? reté jsme dostali instrukce týkající se zajištění bezpečnosti Jeho Veličenstva. Zvláště nás upozornili, abychom sledovali činnost jisté revoluční organizace, která si říkala Soudruzi Rudé ruky. Teď už je celkem jisté, že Soudruzi vešli ve styk s Angele Moryovou a za pomoc při uskutečnění svých plánů jí nabídli obrovskou částku peněz. Měla pobláznit mladého krále a odlákat ho na nějaké předem dohodnuté místo.

Jenže ta mladá dáma byla chytřejší a ctižádostivější, než si její zaměstnavatelé mysleli. Podařilo se jí uchvátit krále, který se do ní zoufale zamiloval a zahrnoval ji klenoty. A ona právě tehdy pojala myšlenku stát se nikoli královou milenkou, ale královnou! Jak každý ví, dosáhla svého. Herzoslovensku byla představena jako hraběnka Varaga Popolevská z rodu příbuzného Romanovcům a nakonec se stala herzoslovenskou královnou Varagou. Na bezvýznamnou pařížskou herečku dost slušný výkon. A prý svou roli hrála mimořádně dobře. Jenže její triumf neměl dlouhého trvání. Soudruzi Rudé ruky, rozběsnění její zradou, se ji dvakrát pokusili zavraždit. Nakonec uvrhli zemi do takového zmatku, že vypukla revoluce, v níž královský pár zahynul. Jejich příšerně zohavená a stěží rozpoznatelná těla svědčila o vztahu lidu k neurozené královně.

Přes to všechno se zdá jisté, že královna Varaga byla stále zadobře se svým spojencem Králem Viktorem. Není dokonce vyloučené, že celý ten smělý plán vymyslel on. Je známo, že si s ním od herzoslovenského dvora nadále vyměňovala zašifrované dopisy. Ty dopisy byly psány v angličtině a podepsány jménem jedné dámy z velvyslanectví. Kdyby po tom někdo pátral a dotyčná dáma popřela svůj podpis, je možné, že by jí nikdo nevěřil, neboť se jednalo o dopisy provinilé ženy milenci. A jméno, jež k tomu bylo použito, bylo vaše, paní Revelová.“

„Já vím,“ řekla Virginia, která střídavě ztrácela a nabývala barvu. „Tak taková je pravda o těch dopisech! A já si s nimi tolik nalámala hlavu.“

„Jaký ničemný trik!“ zvolal Bill zaníceně.

„Ty dopisy byly adresovány kapitánu O'Neilovi do jeho pařížského bytu a jejich pravý účel mohla ozřejmit zvláštní skutečnost, která vyšla najevo později. Po zavraždění krále a královny padly mnohé korunovační klenoty přirozeně do rukou lůzy. Našly si cestu do Paříže a bylo zjištěno, že v devíti případech z deseti byly kameny nahrazeny padělkami. A zdůraznil bych, že mezi herzoslovenskými drahokamy byly velmi slavné kameny. A že královna, Angele Moryová, stále provozovala svou někdejší činnost.

Tak vidíte, kam jsme se dostali. Mikuláš IV. a královna Varaga přijeli do Anglie, kde byli hosty zesnulého markýze z Caterhamu, tehdejšího ministra zahraničních věcí. Herzoslovensko je sice malá země, ale pomínout se nedá. Královna Varaga musela být přijata. A tak tu máme královskou osobnost a zároveň

zkušeného zloděje. Není pochyb o tom, že náhražku, která by byla tak úžasná, aby dokázala přesvědčit každého kromě odborníka, mohl instalovat pouze Král Viktor, a skutečně, celý plán ve své smělosti ukazuje na jeho autorství.“

„Co bylo pak?“ zeptala se Virginia.

„Ututlali jsme to,“ odtušil inspektor Battle. „Až do dnešního dne to nebylo zveřejněno. Dělali jsme, co jsme mohli, aby to neprasklo – a mimochodem, nedokážete si představit, jaké nás to stálo úsilí. Máme ovšem své metody, které by vás překvapily. Ten kámen neopustil Anglii s herzoslovenskou královnou – tolik vám říct můžu. Nikoli, Její Veličenstvo jej někde ukrylo – někde, kde jsme ho nedokázali najít. Ale nedivil bych se“ – inspektor Battle se rozhlédl kolem – „kdyby byl někde v téhle síni.“

Anthony vyskočil.

„Cože? Ještě po tolika letech?“ vykřikl nevěřicně. „To není možné.“

„Vy neznáte ty zvláštní okolnosti, monsieur,“ upozornil ho Francouz. „Už za čtrnáct dní vypukla v Herzoslovensku revoluce a král s královnou byli zavražděni. Kapitána O’Neilla v Paříži zatkli a odsoudili za nějaký drobný delikt. Doufali jsme, že v jeho domě najdeme ten balíček zašifovaných dopisů, ale zřejmě ho ukradl nějaký herzoslovenský prostředník. Ten člověk se bezprostředně před revolucí zastavil v Herzoslovensku a pak úplně zmizel.“

„Pravděpodobně odjel do zahraničí,“ řekl Anthony zamyšleně. „Zřejmě do Afriky. A to si pište, že si ten balíček hlídal. Představoval pro něj zlatý důl. Tomu chlápku tam podle všeho říkali Holanďan Pedro nebo nějak podobně.“

Zachytil bezvýrazný pohled inspektora Battlea a zlehka se usmál.

„To skutečně není žádná jasnozřivost, Battle,“ řekl, „i když vám to tak může připadat. Brzy vám to vysvětlím.“

„Ještě něco jste tu neozřejmili,“ řekla Virginia. „Jak to souvisí s těmi paměťmi? Musí tu být nějaká souvislost, ne?“

„Madam je velmi bystrá,“ pochválil ji Lemoine. „Ano, je tu souvislost. Hrabě Stylptič tou dobou také pobýval v Chimneys.“

„Takže o tom mohl vědět?“

„Parfaitement.“

„A přirozeně,“ řekl Battle, „jestli to vybreptal v těch svých vzácných pamětech, bude oheň na střeše. Zvlášť potom, jakým způsobem to bylo ututláno.“

Anthony si zapálil cigaretu.

„A není možné, že by v pamětech byla nějaká nárážka na to, kde je ten kámen ukrytý?“ zeptal se.

„To je velice nepravděpodobné,“ řekl Battle rozhodně. „S královnou nikdy nebyl zadobře – proti tomu manželství se ostře stavěl. Určitě by si ho nevybrala za důvěrníka.“

„To mě ani ve snu nenapadlo,“ řekl Anthony. „Jenže podle všeho to byl mazaný starý lišák. Aniž o tom věděla, mohl tu skrýš najít. Co by v takovém případě udělal, co myslíte?“

„Vyčkával by,“ usoudil Battle po chvilce přemýšlení.

„Souhlasím,“ přidal se k němu Francouz. „Byla to choulostivá situace. Kdyby ten kámen anonymně vrátil, vyvstaly by velké potíže. Navíc by mu znalost úkrytu dávala obrovskou moc – a ten podivný stařík moc miloval. Nejenže měl královnou v hrsti, ale měl mocnou zbraň k vyjednávání, kdy se mu zamane. Nebylo to jediné tajemství, které vlastnil – kdepak! – sbíral tajemství jako někteří lidé vzácný porcelán. Říká se, že před smrtí se jednou nebo dvakrát vychloubal lidem věcmi, které by mohl zveřejnit, kdyby se mu zachtělo. A nejméně jednou prohlásil, že ve svých pamětech zamýšlí uvést překvapivá odhalení. Z toho plyne“ – Francouz se pousmál – „obecná touha se jich zmocnit. Pokoušela se o to i naše vlastní tajná policie, ale hrabě je před svou smrtí preventivně ukryl.“

„Přesto není žádný opodstatněný důvod k víře, že znal zrovna tohle tajemství,“ doplnil Battle.

„Promiňte,“ vmísil se Anthony tiše, „ale vždyť to sám řekl.“

„Co?“

Oba detektivové na něj zírali, jako by nemohli uvěřit vlastním uším.

„Když mi pan McGrath dával rukopis, abych jej odvezl do Anglie, vyprávěl mi o okolnostech svého setkání s hrabětem Stylptičem. Bylo to v Paříži a pan McGrath značně riskoval. Zachránil totiž hraběte před bandou pouličních rváčů. Jak jsem pochopil, hrabě měl trochu – pokud se tak mohu vyjádřit – pod čepicí. A v tomto stavu učinil dvě poměrně zajímavé poznámky. Jednak prohlásil, že ví, kde je Koh-i-noor, čemuž můj přítel téměř nevěnoval pozornost, a jednak tvrdil, že ta banda byli lidé Krále Viktora. Obě poznámky vyřčené v tak bezprostřední souvislosti jsou velice podstatné.“

„Pane na nebi!“ zvolal inspektor Battle. „To bych řekl, že jsou! I vražda prince Michaela se jeví v jiném

světlo.“

„Král Viktor nikdy nikoho nezabil,“ připomněl mu Francouz.

„A co když ho někdo překvapil při hledání toho klenotu?“

„Je tedy v Anglii?“ zeptal se Anthony. „Říkal jste, že ho před několika měsíci propustili. „Copak jste ho nesledovali?“

Na Francouzově tváři se objevil smutný úsměv.

„Snažili jsme se, pane, ale ten člověk je ďábel. Okamžitě nám zmizel – okamžitě. Přirozeně jsme si mysleli, že zamířil rovnou do Anglie, ale ne. Odjel – kam myslíte?“

„Kam?“

Anthony upíral pohled na Francouze a bezmyšlenkovitě si pohrával s krabičkou zápalek.

„Do Ameriky. Do Spojených států.“

„Cože?“

Z Anthonyho hlasu číšel čirý údiv.

„Ano, a jak si myslíte, že si tam říkal? Jakou si myslíte, že tam hrál roli? Roli herzoslovenského prince Mikuláše.“

Anthony mu vypadla krabička z ruky, ale jeho údiv byl stejný jako Battleův.

„To je nemožné.“

„Ne tak docela, příteli. I vy se to ráno dozvíte. Šlo o kolosální podvod. Jak víte, říkalo se, že princ Mikuláš zemřel před lety v Kongu. A toho se chopil náš přítel Král Viktor – je těžké takovou smrt prokázat. Vzkřísil prince Mikuláše a hrál ho s úmyslem uniknout s obrovským lupem amerických dolarů za předpokládané ropné koncese. Jenže pouhou náhodou byl odhalen a musel narychlo odjet ze země. Tentokrát skutečně zamířil do Anglie. A proto jsem tady. Dříve nebo později přijede do Chimneys. Pokud tu ovšem už není!“

„Myslíte...“

„Myslím, že tu byl tu noc, kdy zemřel princ Michael, a včera v noci znovu.“

„Další pokus, co?“ řekl Battle.

„Další pokus.“

„Mě trápilo pomyšlení,“ pokračoval Battle, „co bylo tady s panem Lemoinem. Z Paříže mi oznámili, že je na cestě a že se mnou bude spolupracovat, a já jsem nemohl Přijít na to, proč se ještě neukázal.“

„Musím se skutečně omluvit,“ řekl Lemoine. „Víte, přijel jsem ráno po vraždě. Okamžitě mě napadlo, že by nebylo od věci sledovat vše jaksi zvenčí, neprohlášovat se oficiálně za vašeho kolegu. Představoval jsem si, že mi to poskytne nezměrné možnosti. Byl jsem si přirozeně vědom toho, že na mě padne podezření, ale to mělo jen nahrávat mému plánu, protože lidé, po kterých jdu, by nebyli tolik ve střehu. Mohu vás ujistit, že v posledních dvou dnech jsem viděl mnoho zajímavého.“

„Ale co se tu tedy vlastně dělo v noci?“ zeptal se Bill.

„Obávám se,“ řekl pan Lemoine, „že jsem vám uchystal dost dramatické cvičení.“

„Tak to jste byl vy, koho jsem pronásledoval?“

„Ano. Ale od začátku. Sešel jsem sem dolů, abych pozoroval, co se bude dít, protože jsem byl přesvědčený, že to tajemství má co do činění s poradní síní, když tu zabili prince. Stál jsem venku na terase. Za chvíli jsem si začal uvědomovat, že se uvnitř někdo hýbá. Tu a tam jsem zahlédl záblesk baterky. Zkusil jsem prostřední francouzské okno a zjistil jsem, že je nezajištěné. Jestli tudy ten člověk přišel už dřív, nebo jestli si ho nechal nezajištěné jako pojistku pro případ, že by ho někdo vyrušil, to skutečně nevím. Velice opatrně jsem je otevřel a vklouzl do místnosti. Krok za krokem jsem dotápal na místo, kde bych mohl pozorovat dění, aniž bych byl sám objeven. Ten člověk mě nemohl vidět. Byl ke mně přirozeně zády a ve světle baterky se rýsovala jen jeho silueta, ale jeho konání mě překvapovalo. Rozebral nejdřív jedno a pak i druhé brnění a kousek po kousku je prohlédl. Když se ujistil, že to, co hledá, tam není, začal poklepávat na obložení stěny pod obrazem. Co by dělal dál, to už nevím, protože přišlo vyrušení. Dovnitř jste se vřít vy –“ podíval se na Billa.

„Náš dobře míněný zásah byl skutečnou chybou,“ řekla Virginia zamyšleně.

„Svým způsobem ano, madam. Ten člověk zhasl baterku a já, který jsem ani v nejmenším netoužil po odhalení své totožnosti, jsem se vrhl k oknu. Ve tmě jsem se srazil s dalšími dvěma lidmi a upadl jsem. Vzápětí jsem však vyskočil a vyběhl ven francouzským oknem. Pan Eversleigh, který mě považoval za útočníka, běžel za mnou.“

„První jsem běžela já,“ řekla Virginia. „Bill běžel až za mnou.“

„A ten člověk měl tolik soudnosti, že chvíli setrval v klidu a pak se vykradl dveřmi. Zajímalo by mě, jestli se nepotkal s davem záchranářů.“

„Z toho mohl lehce vybruslit,“ řekl Lemoine. „Stačilo hrát si na zachránce, který měl náskok před

ostatními.“

„Vy si opravdu myslíte, že ten náš Ars? ne Lupin je mezi hosty domu?“ zajiskřilo Billovi v očích.

„Proč ne?“ řekl Lemoine. „Mohl sem snadno proniknout jako sloužící. Co my víme? Třeba je to Boris Ančukov, spolehlivý služebník zesnulého prince Michaela.“

„To je hodně zvláštní chlap,“ souhlasil Bill.

Leč Anthony se usmíval.

„Tohle vás není hodno, pane Lemoine,“ řekl mírně.

Francouz se také usmál.

„Vy jste si ho vzal za svého komorníka, vidíte, pane Cade?“ zeptal se inspektor Battle.

„Battle, smekám před vámi klobouk. Vy víte všechno. Cistě pro přesnost, on si vzal mě za svého pána.“

„Ale proč, pane Cade?“

„To nevím,“ přiznal Anthony. „Buď má zvláštní vkus, nebo se mu líbil můj obličej. Nebo si myslel, že jsem mu zavraždil pána, takže chce zaujmout výhodné postavení, aby na mně mohl vykonat pomstu.“

Vstal, došel k oknům a roztáhl závěsy.

„Už svítá,“ řekl a lehce zívá. „Teď už nás žádné překvapení nečeká.“

Lemoine také vstal.

„Já vás opustím,“ řekl. „Zřejmě se ještě uvidíme během dne.“

S elegantní úklonou Virginii vyšel francouzským oknem.

„Postel,“ zívla Virginia. „Bylo to všechno velice vzrušující. No tak, Bille, jdi do postýlky jako způsobný chlapeček. Obávám se, že snídaňová tabule nás neuvidí.“

Anthony zůstal u okna a pozoroval vzdalující se postavu pana Lemoinea.

„Asi by vás to nenapadlo,“ promluvil Battle za jeho zády, „ale je pokládán za nejlepšího francouzského detektiva.“

„Neřekl bych, že nenapadlo,“ zamyslel se Anthony. „Spíš bych řekl, že napadlo.“

„No,“ řekl Battle, „vzrušení dnešní noci už je asi opravdu za námi. Mimochodem, vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že u Staines našli zastřeleného člověka?“

„Ano, proč?“

„Ale nic. Jen že zjistili totožnost, to je všechno. Zřejmě se jmenoval Giuseppe Manelli. Byl číšníkem v londýnském Blitzu. Zvláštní, vidíte?“

DVACÁTÁ KAPITOLA

Battle a Anthony se radí

Anthony neodpověděl, jen dál zíral z okna. Inspektor Battle chvíli pozoroval jeho nehybná záda.

„Tak dobrou noc, pane,“ řekl nakonec a vykročil ke dveřím.

Anthony se pohnul.

„Okamžik, Battle.“

Inspektor se poslušně zastavil. Anthony odešel od okna. Vytáhl z pouzdra cigaretu a zapálil si. Pak, mezi dvěma výdechy kouře, řekl:

„Vás ten případ ve Staines zřejmě velice zajímá, vidíte?“

„Až tolik zase ne, pane. Je jen nezvyklý, nic víc.“

„Myslíte si, že byl zastřelen tam, kde ho našli, nebo byl zabit někde jinde a mrtvola pak převezena na tohle místo?“

„Myslím, že ho zabili někde jinde a mrtvolu tam pak převeзли autem.“

„To si myslím také,“ řekl Anthony.

Něco v jeho hlase přimělo detektiva vzhlednout.

„Napadá vás něco, pane? Víte snad, kdo ho tam přivezl?“

„Ano,“ řekl Anthony. „Já.“

Poněkud ho znechutil naprostý a nezčeřený klid, který si zachoval druhý muž.

„Musím říct, že tyhle šoky zvládáte velice dobře, Battle,“ poznamenal.

„Nikdy neprojevuj emoce.“ Tohle pravidlo jsem si kdysi osvojil a shledal jsem je velice užitečným.“

„Rozhodně se jím řídíte,“ řekl Anthony. „Nemohu říct, že bych vás kdy viděl vyvedeného z míry. Chcete si poslechnout celý ten příběh?“

„Prosím, račte, pane Cade.“

Anthony přitáhl dvě židle, oba muži se posadili a Anthony se jal líčit události čtvrtého večera.

Battle bez hnutí poslouchal. Když Anthony skončil, někde hluboko v inspektorových očích se blýsklo.

„Víte, pane,“ řekl, „vy se jednou dostanete do maléru.“

„Takže vy mě už podruhé nezatknete?“

„My vždycky dáváme člověku dostatečně dlouhý provaz,“ řekl inspektor Battle.

„Velice jemně řečeno,“ pochválil ho Anthony. „Bez přílišného poukazování na možnou druhou část souvěti.“

„Nemůžu přijít na to, pane,“ řekl Battle, „proč jste se rozhodl svěřit se mi s tím až teď.“

„To se těžko vysvětluje. Víte, Battle, utvořil jsem si skutečně vysoké mínění o vašich schopnostech. Ve správnou chvíli jste vždycky na správném místě. Vezměme jen dnešní noc. A tak mě napadlo, že zadržováním toho, co vím, vážně narušuji vaši práci. Vy si zasloužíte mít přístup ke všem faktům. Já jsem dělal, co jsem mohl, a do této chvíle jsem jen působil zmatek. Až do dnešní noci jsem nemohl promluvit ve prospěch paní Revelové. Ale teď, když se s konečnou platností prokázalo, že ty dopisy s ní nemají nic společného, je myšlenka na její spoluvinu absurdní. Možná jsem jí v první řadě špatně poradil, ale divil bych se, kdyby někdo uvěřil tomu, že tomu člověku zaplatila, aby ty dopisy utajil, jen z pouhého rozmaru.“

„Porota rozhodně ne,“ souhlasil Battle. „Porotci nemají špetku představivosti.“

„A vy jste tomu uvěřil snadno?“ zahleděl se na něj udiveně Anthony.

„Víte, pane Cade, já mezi těmi lidmi trávím většinu pracovního času. Myslím tím mezi lidmi z vyšších vrstev. Mnoho lidí neustále přemýšlí o tom, co tomu řeknou sousedé. Nikoli však tuláci a aristokraté – ti udělají první, co je napadne, a nelámou si hlavu tím, co si o nich kdo pomyslí. A nemám na mysli jen zahálčivé boháče, kteří neustále pořádají velké večírky a podobně. Myslím i ty, kteří mají vrozené a po generace vštěpované vědomí, že záleží pouze na jejich názoru. Lidé z vyšších tříd mi vždycky připadají úplně stejní – odvázní, pravdiví a někdy mimořádně pošetilí.“

„To je velmi zajímavá přednáška, Battle. Předpokládám, že jednou napíšete paměti. Taky by musely stát za přečtení.“

Detektiv ocenil ten návrh úsměvem, ale nic neřekl.

„Rád bych vám položil jednu otázku,“ pokračoval Anthony. „Spojoval jste mě vůbec s tím staineským případem? Podle vašeho chování se mi zdálo, že ano.“

„Zcela správně. Něco jsem tušil, ale nebylo to nic, čeho bych se mohl chytit. Choval jste se velice dobře, pokud to tak mohu říct, pane Cade. Svou bezstarostnost jste nikdy nepřeháněl.“

„To rád slyším,“ řekl Anthony. „Od chvíle, co jsem vás poznal, jsem měl pocit, že kolem mě stále kladete pasti. Vcelku se mi dařilo se jim vyhýbat, ale to napětí bylo všudypřítomné.“

Battle se zasmušile usmál.

„Tím zločince nakonec vždycky dostanete, pane. Musíte ho bez ustání honit sem a tam, obracet se a nečekaně měnit směr. Dříve nebo později mu povolí nervy a máte ho.“

„Vy jste veselá kopa, Battle. Napadá mě, kdy dostanete mě?“

„Máte dostatečně dlouhý provaz,“ citoval inspektor sám sebe, „skutečně dostatečně dlouhý.“

„Takže zatím zůstávám vaším amatérským pomocníkem?“ zeptal se Anthony.

„Jistě, pane Cade.“

„Vlastně vaším Watsonem?“

„Detektivní příběhy jsou většinou humbuk,“ prohlásil Battle bez pohnutí jediného svalů. „Ale lidé se jimi baví,“ dodal, jako by ho to právě napadlo. „A občas jsou i prospěšné.“

„V jakém slova smyslu?“ vyzvídal Anthony.

„Udržují obecný názor, že policisté jsou hloupí. Když dostaneme amatérský zločin, třeba vraždu, tohle se nám velice hodí.“

Anthony na něj chvíli tiše hleděl. Battle poklidně seděl, občas mrkl a v jeho nevzrušeném hranatém obličej se neobjevil žádný výraz. Zanedlouho vstal.

„Teď už se snad ani nevyplatí jít do postele,“ poznamenal. „Rád bych prohodil pár slov s Jeho lordstvem, hned jak se probudí. Kdo chce opustit dům, může. Zároveň však bych byl Jeho lordstvu velice zavázán, kdyby neformálně pozvalo své hosty k dalšímu pobytu. Vy to pozvání jistě přijmete, pane, a paní Revelová také.“

„Našel jste ten revolver?“ zeptal se Anthony zničehonic.

„Myslíte ten, kterým byl zastřelen princ Michael? Ne, nenašel. Dosud musí být v domě nebo v jeho okolí. Dám na vaši narážku, pane Cade, a rozesadím tu na čekanou několik chlapců. Kdybych se dostal k tomu revolveru, mohli bychom se pohnout trochu kupředu. A k tomu balíčku dopisů. Říkáte, že mezi nimi byl i dopis s hlavičkou Chimneys? Záleží na tom, jestli to byl ten poslední. Ten obsahuje zašifrované pokyny k nalezení diamantu.“

„Jakou máte teorii k vraždě Giuseppeho?“ zeptal se Anthony.

„Řekl bych, že to byl řadový zloděj a že ho zaměstnával buď Král Viktor, nebo Soudruzi Rudé ruky. A vůbec bych se nedivil, kdyby Král Viktor a Soudruzi Rudé ruky spolupracovali. Ta organizace má spoustu peněz a velkou moc, ale rozumem příliš neoplývá. Giuseppe měl ukrást ty paměti – nemohli vědět, že jste ty dopisy měl vy – ostatně je velice zvláštní souhra okolností, že jste je měl.“

„Já vím,“ řekl Anthony. „Je to až neuvěřitelné, když o tom tak přemýšlíte.“

„Giuseppe se místo pamětí zmocní dopisů. Nejdřív je hluboce zklamán. Pak uvidí ten novinový výstřižek a dostane skvělý nápad, jak jich využít k vlastnímu obohacení vydíráním té dámy. Nemá přirozeně ani tušení o jejich skutečném významu. Soudruzi zjistí, co dělá, uvěří tomu, že je podvádí, a rozhodnou o jeho smrti. Nesmírně rádi popravují zrádce. Má to v sobě cosi pitoreskního, co je oslovuje. Zatím však nedokážu pochopit, jakou roli v tom hraje ten revolver s vyrytým jménem ‚Virginia‘. To mi na Soudruhy připadá trochu moc rafinované. Zpravidla za sebou zanechávají jen znamení Rudé ruky – aby zastrašili případné další zrádce. Ne, v tomhle má podle mě prsty Král Viktor. I když neznám jeho motiv. Vypadá to na velice dobře promyšlený pokus hodit vraždu na paní Revelovou, ale zcela prvoplánově v tom žádný účel nevidím.“

„Já jsem jednu teorii měl,“ řekl Anthony, „ale nevyšla mi podle plánu.“

Řekl Battleovi o tom, jak Virginia poznala Michaela. Battle pokýval hlavou.

„Ano, o jeho totožnosti není pochyb. Mimochodem, ten starý baron o vás má velice vysoké mínění. Mluví o vás těmi nejnadšenějšími slovy.“

„To je od něj velice laskavé,“ řekl Anthony. „Zvlášť když jsem ho vážně varoval, že hodlám učinit vše, co bude v mých silách, abych se do příští středy zmocnil nezvěstných pamětí.“

„To budete mít dost honičku,“ mnil Battle.

„Myslíte? Předpokládám, že ty dopisy má Král Viktor a spol.“

Battle přikývl.

„Vzali je Giuseppemu tehdy na Pont Street. To byla hezky naplánovaná práce. Ano, mají je, rozšifrovali je a vědí, kde mají hledat.“

Oba muži už vycházeli z poradní síně.

„Tady?“ ohlédl se prudce Anthony.

„Přesně tak, tady. Ale ještě nezjistili jejich cenu a hodně by riskovali, kdyby si sem pro ně chtěli dojít.“

„Asi ano,“ připustil Anthony. „A vy už jste v té své vychytralé hlavě ukul nějaký plán, vidíte?“

Battle neodpověděl. Tvářil se obzvláště netečně a tupě. Po chvíli velice pomalu mrkl.

„Chcete pomoci?“ nabídl se Anthony.

„Ano. A nejen od vás.“

„Od koho ještě?“

„Od paní Revelové. Možná jste si toho všiml, pane Cade, že ta dáma v sobě má něco obzvláště okouzujícího.“

„Jistěže jsem si toho všiml,“ přikývl Anthony.

Podíval se na hodinky.

„Pokud jde o tu postel, jsem náchylný s vámi souhlasit, Battle. Koupel v jezeře a pořádná snídaně bude mnohem lepší.“

Lehce vyběhl do svého pokoje. Za pohvizdování si odložil večerní oblek a vzal si župan a osušku. Vzápětí strnul před toaletním stolem, zíraje na předmět, který plaše spočíval pod zrcadlem.

Na okamžik nemohl uvěřit vlastním očím. Vzal ho do ruky a pečlivě prohlédl. Ano, nebylo žádných pochybností.

Šlo o balíček dopisů podepsaných Virginia Revelová. Byly nedotčené. Žádný nechyběl.

Anthony s balíčkem v ruce sklesl do židle.

„Mně se snad rozskočí mozek,“ zamumlal. „Nerozumím ani čtvrtině toho, co se v tomhle domě děje.“

Jakým kouzelnickým trikem se tu ty dopisy objevily? Kdo je položil na můj toaletní stůl? A proč?“

Na žádnou z těchto velice vtíravých otázek nedokázal najít uspokojivou odpověď.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Kufr pana Isaacsteina

V deset hodin ráno lord Caterham se svou dcerou snídali. Bundle vyhlížela velmi zadumaně.

„Otče,“ řekla po dlouhém mlčení.

Lord Caterham, zahloubaný do Timesů, neodpověděl.

„Otče,“ opakovala Bundle důrazněji.

Lord Caterham, vytržený ze zaujatého čtení o nadcházejících prodeích vzácných tisků, nepřítomně vzhlédl.

„É?“ pravil. „Říkala jsi něco?“

„Ano. Kdo už snídal?“

Přikývla směrem k místu, kde zjevně donedávna někdo seděl. Ostatní židle stále čekaly.

„Á, jak se jmenuje.“

„Tlustý lky?“

Bundle s otcem si natolik rozuměli, že chápali i své poněkud zavádějící poznámky.

„To je on.“

„Neviděla jsem tě před snídaní hovořit s tím detektivem?“

Lord Caterham vzdychl.

„Ano, držel mě v šachu v hale. Já si skutečně myslím, že doba před snídaní by měla být posvátná. Budu muset odjet do ciziny. To nervové vypětí –“

Bundle ho bez dlouhých okolků přerušila.

„Co říkal?“

„Říkal, že kdo chce, může odjet.“

„To je v pořádku,“ soudila Bundle. „Přesně to jsi chtěl.“

„Já vím. Ale při tom nezůstalo. Pak ještě dodal, že po mně nicméně chce, abych všechny požádal o setrvání.“

„To nechápu,“ nakrčila nos Bundle.

„Je to zmatené a zcela si to odporuje,“ stěžoval si lord Caterham. „A ještě k tomu před snídaní.“

„A co jsi mu na to řekl?“

„Přirozeně jsem souhlasil. Přít se s těmihle lidmi nikdy nedělá dobrotu. Zvláště před snídaní,“ dodal lord Caterham, uchyluje se opět k prvotní křivdě.

„Koho jsi zatím požádal?“

„Cadea. Byl velice brzy vzhůru. Zdrží se, ale to mi nevadí. Příliš ho nechápu, ale líbí se mi – velice se mi líbí.“

„Stejně jako Virginii,“ poznamenala Bundle a něco si kreslila vidličkou na stůl.

„É?“

„A mně taky. Ale to je zřejmě nepodstatné.“

„Taky jsem se ptal Isaacsteina,“ pokračoval lord Caterham.

„A?“

„Naštěstí se musí vrátit do města. Mimochodem, nezapomeň mu na 10.50 objednat vůz.“

„Dobře.“

„Teď ještě kdybych se dokázal zbavit Fishe,“ pokračoval lord Caterham ve stále se zlepšující náladě.

„Myslela jsem, že se s ním rád bavíš o těch svých zatuchlých starých knihách.“

„Bavím, bavím. Tedy spíše bavil jsem se. Jenže je to poměrně jednotvárné, když člověk zjistí, že veškerý hovor obstarává sám. Fishe to velice zajímá, ale sám od sebe nic neřekne.“

„Je to lepší, než obstarávat veškeré poslouchání,“ řekla Bundle. „Jako s Georgem Lomaxem.“

Lord Caterham se při té připomínce zachvěl.

„George je na řečnické tribuně jako doma,“ pokračovala Bundle. „Až mu sama musím tleskat, i když vím, že plácá nesmysly. A já jsem stejně socialistka –“

„Já vím, má drahá, já vím,“ vpadl jí do řeči lord Caterham.

„Neboj se,“ uklidnila ho Bundle. „Nebudu tahat domů politiku. To dělá George – veřejně řeční v soukromém životě. To by měl parlament zakázat.“

„Přesně tak,“ přitakal lord Caterham.

„A co Virginia?“ zeptala se Bundle. „Požádáš ji, aby se zdržela?“

„Battle řekl, ať požádám všechny.“

„A požádal jsi ji, aby se stala mou macechou?“

„Myslím, že by mi to nepomohlo,“ řekl lord Caterham zasmušile. „I když včera večer mě jednou oslovila ‚miláčku‘. Jenže to je u těchhle hezkých mladých žen se sklony k něžnosti to nejhorší. Řeknou cokoli, ale naprosto nic tím nemyslí.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Bundle. „Mnohem nadějnější by bylo, kdyby po tobě hodila botu nebo tě pokousala.“

„Vy moderní mladí lidé máte o milování velice zvláštní představy,“ poznamenal lord Caterham chmurně.

„To je z četby Šejka,“ mínila Bundle. „Pouštní láska. Odhod’ ji, atd.“

„Co je Šejk?“ otázal se lord Caterham prostoduše. „Je to báseň?“

Bundle se na něj účastně podívala. Pak vstala a políbila ho na temeno hlavy.

„Milý staroušku,“ řekla a křepce vyšla ven francouzským oknem.

Lord Caterham se vrátil do společenských místností.

Nadskočil, když ho znenadání oslovil pan Hiram Fish, který dle svého zvyku neslyšně vešel.

„Dobré jitro, lorde Caterhame.“

„Á, dobré jitro,“ odpověděl lord Caterham. „Dobré jitro. Máme krásný den.“

„Nádherné počasí,“ souhlasil pan Fish.

Nalil si kávu a k jídlu si vzal suchou topinku.

„Slyšel jsem správně, že zákaz byl zrušen?“ zeptal se po chvíli. „Že můžeme všichni odjet?“

„Ano – é – ano,“ řekl lord Caterham. „I když jsem doufal, chci říct, že by mě potěšilo – pocit viny ho hnál dál – velice potěšilo, kdybyste se ještě chvíli zdržel.“

„Ale lorde Caterhame –“

„Byl to příšerný pobyt, já vím,“ přerušil ho lord Caterham. „Děsný. Nemůžu vám mít za zlé, že chcete prchnout.“

„Mýlíte se ve mně, lorde Caterhame. Společnost poněkud utrpěla, to nemůže nikdo popřít, ale život na anglickém venkově, na panském sídle, pro mě má mocnou přitažlivost. Rád se zabývám studiem takových podmínek. Tohle nám v Americe naprosto chybí. S potěšením přijmu vaše laskavé pozvání a zdržím se.“

„No vidíte,“ řekl lord Caterham. „Udělal jste mi velikou radost, milý příteli, velikou radost.“

Nuť se do falešné bodrosti, zamumlal lord Caterham cosi o tom, že musí jít za svým správcem, a prchl z místnosti.

V hale spatřil Virginii sestupující po schodišti.

„Mohu vás doprovodit na snídani?“ zeptal se lord Caterham něžně.

„Posnídala jsem v posteli, děkuji, byla jsem dnes ráno příšerně ospalá.“

Zívla.

„Měla jste špatnou noc?“

„Ne tak docela špatnou. Z jistého hlediska určitě dobrou. Ach, lorde Caterhame“ – vsunula mu ruku do podpaží a štípala ho – „já si to tu vážně užívám. Jste takový miláček, že jste mě pozval.“

„Takže se ještě chvíli zdržíte, vidíte? Battle zrušil ten – ten zákaz a já bych si přál, abyste se zvláště vy zdržela. I Bundle si to přeje.“

„Samozřejmě zůstanu. Je to od vás velice milé.“

Lord Caterham vzdychl.

„Máte nějaký tajný žal?“ zeptala se Virginia. „Nepokousal vás někdo?“

„To je přesně ono,“ řekl lord Caterham zachmuřeně.

Virginia se zatvářila zmateně.

„Nemáte náhodou pocit, že po mně chcete hodit botu? Ne, vidím, že nemáte. Ale to není důležité.“

Lord Caterham se smutně vzdálil a Virginia vyšla bočními dveřmi do zahrady.

Chvíli stála a dýchala ostrý říjnový vzduch, který byl pro někoho v jejím mírně otupělém stavu neobyčejně osvěžující.

Trochu sebou trhla, když zjistila, že jí po boku stojí inspektor Battle. Ten člověk měl zřejmě mimořádnou schopnost kdekoli se zhmotnit bez nejmenšího varování.

„Dobré jitro, paní Revelová. Doufám, že nejste příliš unavená.“

Virginia zavrtěla hlavou.

„Byla to skutečně vzrušující noc,“ řekla. „Stála za tu chvilku spánku, o kterou jsme přišli. Jen se po ní cítím trošičku otupělá.“

„Tamhle pod tím cedrem je nádherný stín,“ ukázal inspektor. „Nemám vám tam odnést křesílko?“

„Pokud si myslíte, že mi to skutečně prospěje...“

„Jste velice bystrá, paní Revelová. Ano, je to pravda, chtěl bych si s vámi promluvit.“

Vzal proutěné křesílko a odnesl je na trávník. Virginia ho následovala s polštářkem pod paží.

„Ta terasa je velice nebezpečná,“ poznamenal detektiv. „Tedy pokud si chcete soukromě pohovořit.“

„Jsem opět celá napjatá, inspektore Battle.“

„Á, není to nic důležitého.“ Vytáhl velké kapesní hodinky a podíval se na ně. „Půl jedenácté. Za deset minut vyrážím na Wyvernské opatství, abych podal zprávu panu Lomaxovi. Máme spoustu času. Chtěl jsem jen vědět, jestli byste mi mohla říct trochu víc o panu Cadeovi.“

„O panu Cadeovi?“

Virginii ta otázka zaskočila.

„Ano, kde jste se s ním poprvé setkala, jak dlouho ho znáte a tak dále.“

Battle se choval celkem příjemně a nenucené. Zdržel se dokonce pohledů na ni, z čehož byla poněkud nespokojená.

„Je to těžší, než si myslíte,“ řekla po chvíli. „Jednou mi prokázal velkou službu –“

Battle ji přerušil.

„Než budete pokračovat, paní Revelová, rád bych něco řekl. Když jste s panem Eversleighem odešli spát, pan Cade mi řekl o těch dopisech i o tom muži zavražděném ve vašem domě.“

„Vážně?“

„Ano, a bylo to od něj velice moudré. Předešlo to mnoha nedorozuměním. Jedinou věc mi neřekl – jak dlouho vás zná. Já si o tom tak trochu myslím své. Jen mi řekněte, jestli mám pravdu, nebo se mýlím. Myslím si, že ten den, kdy přišel do vašeho domu v Pont Street, jste ho viděla poprvé v životě. Á! Vidím, že mám pravdu. Bylo tomu tak.“

Virginia nic neříkala. Poprvé měla pocit, že se toho flegmatického muže s nehybným obličejem bojí.

Pochopila, co Anthony myslel, když řekl, že inspektor Battle není žádný hlupák.

„Vyprávěl vám někdy o svém životě?“ pokračoval detektiv. „Myslím než odjel do jižní Afriky. O Kanadě? Nebo ještě před tím, o Súdánu? Nebo o svém dětství?“

Virginia jen zavrtěla hlavou.

„A přesto bych se vsadil, že má o čem vyprávět. Nemůžete se zmýlit v obličeji muže, který vedl dobrodružný život. Kdyby chtěl, mohl by vám vyprávět velice zajímavé příběhy.“

„Pokud toužíte vědět něco o jeho minulosti, proč nezatelegrafujete tomu jeho příteli, panu McGrathovi?“ zeptala se Virginia.

„Už se stalo, ale zdá se, že je někde ve vnitrozemí. Přesto není pochyb, že pan Cade byl v Bulawayu v době, kdy tvrdil, že tam byl. Ale mě napadlo, co dělal, než přijel do jižní Afriky. Toho průvodce dělal jen asi měsíc.“ Inspektor znovu vytáhl hodinky. „Musím jít. Vůz už bude čekat.“

Virginia pozorovala, jak mizí v domě, ale zůstala sedět. Doufala, že za ní přijde Anthony. Místo něj se však objevil zívající Bill Eversleigh.

„Díky bohu, že mám konečně příležitost si s tebou promluvit, Virginie,“ řekl.

„Ale mluv na mě velice laskavě, milý Bille, nebo se rozpláču.“

„Byl na tebe někdo hrubý?“

„Ne přímo hrubý. Jen mi vnikl do myšlenek a úplně mi je zpřeházel. Mám pocit, že mi vlezl do hlavy slon.“

„Ne Battle?“

„Ano, Battle. Je to skutečně strašný člověk.“

„Z Battlea si nic nedělej. Virginie, já tě tak strašně miluju –“

„Dneska ne, Bille. Na to nemám sílu. Vždycky jsem ti říkala, že ti nejlepší lidé nezapřádají vážné rozhovory před obědem.“

„Dobrý bože,“ řekl Bill. „A já tě málem požádal o ruku už před snídaní.“

Virginia se zachvěla.

„Bille, buď chvíli rozumný a přemýšlej. Chci tě požádat o radu.“

„Kdyby ses nad tím někdy zamyslela a přijala mou nabídku k sňatku, cítila by ses určitě mnohem lépe. Byla bys šťastnější a klidnější.“

„Poslouchej mě, Bille. Nabízet mi sňatek je tvá idee fixe. Všichni muži nabízejí sňatek, když se nudí a nevědí, co říct. Nezapomeň na můj věk a můj vdovský stav. Zamiluj se do nějaké čisté dívky.“

„Drahá Virginie – A sakra! Blíží se k nám ten francouzský pitomec.“

Byl to skutečně pan Lemoine s černou bradkou a jako vždy vybranými způsoby.

„Dobré jitro, madam. Doufám, že jste unavená?“

„Ani v nejmenším.“

„To je výborné. Dobré jitro, pane Eversleighi. Co kdybychom se my tři trochu prošli?“ navrhl Francouz.

„Co říkáš, Bille?“ zeptala se Virginia.

„No tak dobře,“ podvolil se neochotně mladý džentlmen po jejím boku.

Zdvihl se z trávy a všichni tři zvolna vykročili. Virginia šla uprostřed mezi oběma muži.

Vycítila náhlé Francouzovo vzrušení, i když neměla zdání, co je způsobilo.

Brzy ho však se svou obvyklou dovedností uklidnila, když mu kladla otázky, naslouchala jeho odpovědím a postupně ho rozpovíдалa. Za chvíli už jim vyprávěl anekdoty o slavném Králi Viktorovi. Mluvil plynule, třebaže při různých zmínkách o tom, jak je zločinec přelstil, se mu do hlasu vkrádal zahořklý tón.

Navzdory Lemoineovu skutečnému zaujetí vlastním vyprávěním však měla Virginia celou dobu pocit, že

mu jde o něco jiného. Navíc si myslela, že Lemoine je pod pláštěm svých příběhů záměrně vede přes park. Oni se jen tak nazdařbůh neprocházeli. Francouz je úmyslně vedl určitým směrem.

Náhle přerušil vyprávění a rozhlédl se. Stáli v místě, kde příjezdová cesta protínala park, než se prudce stočila kolem hájku. Lemoine zíral na vozidlo, které se k nim blížilo od domu.

Virginia sledovala jeho pohled. „To je nádražní zavazadlový vůz,“ řekla, „odváží k vlaku Isaacsteinovy kufry a jeho komorníka.“

„Opravdu?“ řekl Lemoine. Podíval se na hodinky a trhl sebou. „Tisícere omluvy. Zdržel jsem se déle, než jsem měl v úmyslu – to je tou okouzující společností. Myslíte si, že by mě mohli vzít do vesnice?“

Vstoupil do příjezdové cesty a zamával. Nádražní vůz zastavil a po několika slovech vysvětlení si Lemoine nastoupil dozadu. Zdvořilým pozdvižením klobouku se rozloučil s Virginii a odjel.

Virginia s Billem zmateně hleděli za odjíždějícím vozem. Když mizel v zatáčce, vypadl na příjezdovou cestu kufr. Vůz jel dál.

„Pojď,“ vybídla Virginia Billa. „Uvidíme něco zajímavého. To zavazadlo nevypadlo náhodně.“

„Já myslím, že si toho nikdo nevšiml,“ mínil Bill. Rozběhli se k vypadlému kufru. Když k němu dobíhali, objevil se v zatáčce Lemoine. Byl zadýchaný rychlou chůzí.

„Musel jsem vystoupit,“ řekl přívětivě. „Zjistil jsem, že jsem tu něco zapomněl.“

„Tohle?“ ukázal Bill na zavazadlo. Byl to elegantní kufr ze silné vepřovice s vyraženým monogramem H. I.

„Ale to je směla,“ poznamenal Lemoine. „Ten kufřík musel vypadnout. Neměli bychom ho odnést z cesty?“ Aniž vyčkal odpovědi, zdvihl kufr a odnesl jej mezi stromy. Sklonil se nad něj. Něco se mu zalesklo v ruce a zámký odskočily.

Když promluvil, jeho hlas se úplně změnil – byl úsečný a panovačný.

„Každou chvíli tu bude auto,“ řekl. „Není v dohledu?“

Virginia se rozhlédla.

„Ne.“

„Výborně.“

Lemoine začal hbitými prsty vyhazovat věci z kufru. Láhev se zlatým uzávěrem, hedvábné pyžamo, několikero ponožky. Náhle Francouz úplně strnul. Popadl něco, co vypadalo jako zchumlané hedvábné spodní prádlo, a rychle to rozbálil.

Billovi unikl slabý výkřik. Uprostřed balíčku byl těžký revolver.

„Slyším klakson,“ řekla Virginia.

Lemoine bleskově kufr sbalil. Revolver zabalil do vlastního hedvábného kapesníku a strčil si ho do kapsy. Zaklapl zámký kufru a rychle se obrátil k Billovi.

„Vezměte ho. Madam bude s vámi. Zastavte je a vysvětlete jim, že ten kufr vypadl z nádražního vozidla. O mně se nezmiňujte.“

Bill se postavil na příjezdovou cestu a vzápětí se objevila velká limuzína Lanchester s Isaacsteinem na zadním sedadle. Šofér zpomalil a Bill na něj zamával kufrem.

„Vypadl z nádražního zavazadlového vozu,“ vysvětlil. „Náhodou jsme to viděli.“

Zachytil letmý pohled finančnickova překvapeného žlutého obličeje a vůz se znovu rozjel.

Vrátili se k Lemoineovi. Stál tam s revolverem v ruce a škodolibým uspokojením ve tváři.

„To bylo s chlupem,“ řekl. „Skutečně o fous. Ale vyšlo to.“

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Červené znamení

Inspektor Battle stál v knihovně Wyvernského opatství. George Lomax seděl za stolem přetékačím papíry a zlověstně se chmuřil.

Inspektor Battle zahájil jednání stručným a věcným hlášením. Další konverzaci však už téměř výhradně obstarával George a Battle se omezil na stručné a obvykle jednoslabičné odpovědi na jeho otázky.

Na stole před Georgem ležel balíček dopisů, které našel Anthony na svém toaletním stolku.

„Vůbec tomu nerozumím,“ vztekal se George, zdvihaje balíček.

„Říkáte, že jsou zašifrované?“

„Právě tak, pane Lomaxi.“

„A kde že je našel – na svém toaletním stolku?“

Battle mu slovo za slovem zopakoval Anthonyho vysvětlení, jak se opětovně dostal k vlastnictví dopisů.

„A okamžitě je přinesl vám? To dobře udělal – dobře udělal. Ale kdo je mohl dát do jeho pokoje?“

Battle zavrtěl hlavou.

„Takovou věc byste měl vědět,“ hartusil George. „Mně to připadá velice podezřelé – skutečně velice podezřelé. Co vlastně víme o tom Cadeovi? Objevil se nanejdůvěryhodně – za velice podezřelých okolností – a my o něm vůbec nic nevíme. Sám za sebe mohu říct, že mě osobně vůbec nezajímá, ale vy jste se na něj zřejmě ptal, ne?“

Inspektor Battle si dovilil trpělivý úsměv.

„Telegrafovali jsme do jižní Afriky a jeho výpověď se ve všech bodech potvrdila. V udanou dobu byl v Bulawayu s panem McGrathem. Před tímto setkáním byl zaměstnán u cestovní agentury Castle.“

„Přesně jak jsem měl očekávat,“ řekl George. „Má ten typ levné pojistky, který je typický pro určitá zaměstnání. Ale pokud se týče těch dopisů, okamžitě musíme učinit opatření – okamžitě.“

Velký muž dlouze vydechl a důležitě se nadul. Inspektor Battle otevřel ústa, ale George ho předešel.

„Nesmí dojít k žádnému zdržení. Ty dopisy musí být bezodkladně dešifrovány. Tak kohopak tu na to máme? Byl by tu jeden člověk – spojený s Britským muzeem. Ví o šifrách všechno potřebné. Za války u nás vedl příslušné oddělení. Kde je slečna Oscarová? Ta o něm bude vědět. Jmenoval se nějak jako Win – Win –“

„Profesor Wynwood,“ řekl Battle.

„To je on. Přesně si ho vybavuji. Musí se mu okamžitě zatelegrafovat.“

„To už jsem zařídil, pane Lomaxi, před hodinou. Přijede ve 12.10.“

„Výborně, výborně. Díky bohu, protože jsem málem na něco zapomněl. Dnes musím do města. Předpokládám, že se beze mne obejdete.“

„Snad ano, pane.“

„Tak se snažte ze všech sil, Battle, ze všech sil. Zrovna teď mám práce nad hlavu.“

„Chápu, pane.“

„Mimochodem, proč s vámi nepřišel pan Eversleigh?“

„Ještě spal, pane. Byli jsme vzhůru celou noc, jak jsem vám říkal.“

„Á, jistě. Já sám často bývám téměř celou noc vzhůru. Neustále musím stíhat šestatřicetihodinovou práci ve čtyřicetihodinách. Hned jak se vrátíte, pošlete mi pana Eversleigha, ano, Battle?“

„Vyřídím mu váš vzkaz, pane.“

„Děkuji, Battle. Jsem si naprosto vědom toho, že jste do něj musel vložit jistou důvěru, ale myslíte, že bylo zcela nezbytné vkládat tuto důvěru i do mé sestřenky, paní Revelové?“

„Z hlediska jména, jímž jsou ty dopisy podepsány, ano, pane Lomaxi.“

„Neuvěřitelná nestoudnost,“ zamrmal George při podmrčeném pohledu na balíček dopisů. „Vzpomínám si na zesnulého herzoslovenského krále. Okouzující člověk, ale slabý – žalostně slabý. Nástroj v rukách bezskrupulózní ženštiny. Máte nějakou teorii, jak se ty dopisy vrátily k panu Cadeovi?“

„Podle mého názoru,“ řekl Battle, „když lidé něco nedostanou jedním způsobem, zkusí druhý.“

„Teď vám dost dobře nerozumím.“

„Ten zločinec, ten Král Viktor, teď už moc dobře ví, že poradní síň je sledována, takže nám předhodí dopisy a nechá nás je dešifrovat, abychom odhalili skrýš. A pak vyvstanou potíže. Jenže Lemoine a já si s tím poradíme.“

„Máte nějaký plán, co?“

„Nezacházet bych tak daleko, abych to nazýval plánem. Ale určitý nápad mám. Nápad občas bývá velice prospěšný.“

S těmito slovy se inspektor Battle vzdálil. Neměl v úmyslu George hlouběji zasvěcovat. Na zpáteční cestě minul na silnici Anthonyho a zastavil.

„Vezmete mě zpátky do domu?“ zeptal se Anthony. „To je výborné.“

„Kde jste byl, pane Cade?“

„Ptal jsem se na nádraží na vlaky.“

Battle zdvihl obočí.

„Zamýšlíte nás znovu opustit?“ zeptal se.

„Teď zrovna ne,“ zasmál se Anthony. „Mimochodem, co tak vyvedlo z rovnováhy Isaacsteina? Když jsem odcházel, zrovna přijel vozem a vypadal, jako by jím něco ošklivě otřásl.“

„Pan Isaacstein?“

„Ano.“

„Nemohu říct, nejsem si jistý. Já si myslím, že to už musí být něco hodně velkého, aby to otřásl panem Isaacsteinem.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Anthony. „Je to přece jen silný nedůvěřivý finančník.“

Náhle se Battle naklonil dopředu a poklepal šoférovi na rameno.

„Zastavte, prosím. A počkejte tu na mě.“

K Anthonyho překvapení vyskočil z vozu. Za chvíli Anthony uviděl, jak anglickému detektivovi přichází v ústřety pan Lemoine, a pomyslel si, že Battleovu pozornost upoutalo nějaké znamení, které mu Francouz dal.

Rychle spolu něco prohodili a pak se inspektor vrátil k vozu, naskočil a vyzval šoféra k pokračování v jízdě.

Jeho výraz se naprosto změnil.

„Našli ten revolver,“ utrousil zničehonic.

„Cože?“

Anthony na něj překvapeně zíral.

„Kde?“

„V Isaacsteinově kufru.“

„To je nemožné!“

„Nic není nemožné,“ řekl Battle. „To jsem měl mít na paměti.“

Seděl naprosto tiše a poklepával si rukou na koleno.

„Kdo ho našel?“

Battle pohodil hlavou přes rameno.

„Lemoine. Chytrý chlapík. V S? reté o něm mají vysoké mínění.“

„Narušilo to vaše teorie?“

„Ne,“ odpověděl inspektor Battle velice zadumaně. „Nemohu říct, že to narušilo mé teorie. Připouštím, že zprvu mě to velice překvapilo. Dokonce to potvrzuje jednu mou myšlenku.“

„Kterou?“

Ale inspektor odbočil ke zcela jinému tématu.

„Napadlo mě, jestli byste mi nenašel pana Eversleighe, pane. Pan Lomax mu vzkazuje, že má okamžitě přijet na opatství.“

„Jistě,“ řekl Anthony. Vůz právě dojel k velké bráně. „Nejspíš bude ještě v posteli.“

„Myslím, že ne. Když se podíváte, uvidíte, jak jde tamhle pod stromy s paní Revelovou.“

„Máte ostříž zrak, vidíte, Battle?“ řekl Anthony na odchodu za splněním svého úkolu.

Vyřídil vzkaz, jímž Billa náležitě znechutil.

„Krucinál,“ mrmal si Bill pro sebe cestou k domu, „proč mě ten Treska nemůže někdy nechat na pokoji? A proč ti zatracení kolonisté nezůstanou ve svých koloniích. Proč sem musí jezdit a přebírat nám ty nejlepší dívky? Už mám všeho plné zuby.“

„Slyšel jste o tom revolveru?“ zeptala se Virginia bez dechu, když je Bill opustil.

„Battle mi to říkal. Poněkud ohromující, co? Isaacstein chtěl včera za každou cenu odjet, ale já jsem to přikládal jen nervům. Je to snad jediný člověk, kterého bych vyloučil z podezření. Dokážete si představit, jaký mohl mít motiv k odstranění prince Michaela?“

„To mi skutečně nehraje,“ souhlasila Virginia zamyšleně.

„Nikde nic nehraje,“ řekl Anthony nespokojeně. „Už jen to, že jsem si začal hrát na amatérského detektiva, a zatím jsem si jen stihl s minimálními výdaji maximálně nadrobit a dosáhnout pouze očištění francouzské guvernantky.“

„Kvůli tomu jste jel do Francie?“ vyzvídala Virginia.

„Ano, jel jsem do Dinardu a mluvil jsem s komtesou de Breteuil, která byla nadšená mou chytrostí. S jistotou jsem očekával její sdělení, že o nějaké mademoiselle Brunové v životě neslyšela, zatímco ona mi oznámila, že dotyčná dáma byla posledních deset let oporou její domácnosti. Takže pokud komtesa není také kriminálnice, moje geniální teorie padá.“

Virginia zavrtěla hlavou.

„Madame de Breteuil je zcela mimo podezření. Poměrně dobře ji znám a myslím si, že jsem v jejím zámku narazila i na mademoiselle. Rozhodně jsem si ji celkem pamatovala podle obličeje – takovým tím zběžným způsobem, jako si člověk pamatuje guvernantky, společnice, nebo lidi, kteří proti němu sedí ve vlaku. Je to strašné, ale nikdy si je pořádně neprohlédnu. Vy ano?“

„Jenom pokud jsou to mimořádně krásné ženy,“ přiznal Anthony.

„No, v tomto případě –“ zarazila se. „Co se děje?“

Anthony zíral na postavu, která se oddělila od shluku stromů a zůstala ve střehu stát.

Byl to ten Herzoslovák, Boris.

„Omluvte mě,“ řekl Anthony Virginii, „musím si jít na chvíli promluvit se svým psem.“

Došel k Borisovi.

„Co se děje? Co chcete?“

„Pane,“ uklonil se Boris.

„Ano, to je všechno pěkné, ale takhle mě pronásledovat nesmíte. Vypadá to divně.“

Boris beze slova vytáhl ušpiněný útržek papíru, zjevně část dopisu, a podal jej Anthonymu.

„Co to je?“ zeptal se Anthony.

Na papíru byla pouze nějaká adresa, nic víc.

„To upustil,“ řekl Boris. „Přinesl jsem to pánovi.“

„Kdo to upustil?“

„Ten cizí džentlmen.“

„Ale proč to nesete mně?“

Boris se na něj vyčítavě podíval.

„No, v každém případě teď odejděte,“ řekl Anthony. „Mám práci.“

Boris zasalutoval, udělal čelem vzad a odpochoďoval. Anthony se vrátil k Virginii a cestou si strčil papír do kapsy.

„Co chtěl?“ zeptala se zvědavě. „A proč ho nazýváte svým psem?“

„Protože se jako pes chová,“ odpověděl Anthony nejdřív na druhou otázku. „Myslím, že ve své poslední reinkarnaci musel být retriever. Právě mi přinesl část dopisu, který podle něj upustil cizí džentlmen.“

Předpokládám, že myslí Lemoinea.“

„Asi ano,“ souhlasila Virginia.

„Neustále mě pronásleduje,“ pokračoval Anthony. „Přesně jako pes. Skoro nic neříká. Jen na mě zírá těma svýma velkým kulatýma očima. Naprosto ho nechápu.“

„Možná myslel Isaacsteina,“ mínila Virginia. „Isaacstein vypadá dostatečně cize, ale kdo ví.“

„Isaacstein,“ zamrmal Anthony netrpělivě. „Co ten s tím má k čertu společného?“

„Není vám líto, že jste se do toho všeho zapletl?“ zeptala se Virginia.

„Líto? Bože, ne. Já jsem rád. Skoro celý život vyhledávám nesnáze. Jen jsem si jich tentokrát vykoledoval možná víc, než s kolika jsem počítal.“

„Ale z nejhoršího už jste snad venku,“ řekla Virginia, trochu překvapená jeho vážným tónem.

„Ne tak docela.“

Chvilí šli mlčky.

„Někteří lidé,“ přerušil ticho Anthony, „nedbají na znamení. Dobrý strojvedoucí zpomalí nebo zastaví, když vidí červené světlo. Já jsem se možná narodil barvoslepý. Když vidím červenou, bezděčně vyrazím kupředu. Což mě nakonec dovede ke katastrofě. Nutně. A zcela zaslouženě. Je to špatné pro dopravu obecně.“

Stále mluvil velice vážně.

„Domnívám se,“ řekla Virginia, „že jste v životě hodně riskoval.“

„Podstoupil jsem téměř všechna myslitelná rizika – tedy kromě manželství.“

„To bylo dost cynické.“

„Ale já jsem to tak nemyslel. Manželství, takové manželství, jaké mám na mysli, může být úplně největším dobrodružstvím.“

„To se mi líbí,“ řekla Virginia vzrušeně.

„Existuje jediný druh ženy, kterou bych si rád vzal – ten druh, který je co nejvíce vzdálený mému způsobu života. Jak bychom to však udělali? Řídila by ona můj život, nebo já její?“

„Kdyby vás milovala –“

„To je sentimentální, paní Revelová. Sama to víte. Láska není droga, kterou si člověk vezme, aby byl slepý k svému okolí – můžete si z ní takovou drogu udělat, ano, ale je to škoda – láska může být něčím větším. Co si podle vás myslí po roce po dvou o svém manželství král se žebračkou? Nestýská se žebračce po jejích hadrech a bosých nohou a bezstarostném životě? Vsaďte se, že ano. Bylo by k něčemu dobré, kdyby se kvůli ní zřekl koruny? Taky vůbec k ničemu. Určitě by z něj byl zatraceně mizerný žebrák. A žádná žena nectí muže, který něco dělá úplně špatně.“

„Vy už jste se někdy zamiloval do žebračky, pane Cade?“ zeptala se tiše Virginia.

„U mě je to něco jiného, ale princip je stejný.“

„A není z toho úniku?“

„Vždycky se najde úniková cesta,“ řekl Anthony zasmušile. „Mám takovou teorii, že člověk vždycky dostane, co chce, když za to zaplatí přiměřenou cenu. A víte, jaká je v devíti případech z deseti přiměřená cena? Kompromis. Zpropadená věc, takový kompromis, ale přikrade se k vám, když se blížíte střednímu věku. Ke mně se právě přikrádá. Kvůli ženě, kterou chci, bych – i chodil pravidelně do práce.“

Virginia se zasmála.

„Víte, já jsem byl veden k obchodu,“ pokračoval Anthony.

„A opustil jste ho?“

„Ano.“

„Proč?“

„Z principiálních důvodů.“

„Ne!“

„Jste neobyčejná žena,“ řekl Anthony náhle, otočil se k ní a zahleděl se na ni.

„Proč?“

„Dokážete se zdržet zbytečného vyptávání.“

„Tím myslíte, že jsem se vás nezeptala, s čím jste obchodoval?“

„Přesně tak.“

Opět se pohroužili do mlčení. Přicházeli k domu a míjeli rozvoněnou růžovou zahradu.

„Troufám si říct, že mi velice dobře rozumíte,“ pronesl do ticha Anthony. „Poznáte, kdy je do vás muž zamilovaný. Nemyslím si, že byste o mě stála, ale moc rád bych vás k tomu přiměl.“

„Myslíte, že byste to dokázal?“ zeptala se Virginia tiše.

„Zřejmě ne, ale zatraceně bych se snažil.“

„Litujete toho, že jste mě poznal?“

„Bože, ne. Je to další červené znamení. Když jsem vás viděl poprvé – tenkrát na Pont Street, věděl jsem, že mě čeká trápení i zábava. To jsem vám vyčetl z obličeje – jen z obličeje. Vy máte obrovské kouzlo – některé ženy ho v sobě mají – ale nikdy jsem nepoznal ženu, která ho má tak silné jako vy.

Předpokládám, že se vdáte za váženého a bohatého muže a já se vrátím ke svému pochybnému životu, ale ještě před tím vás jednou políbím – přísahám.“

„Ted to nejde,“ řekla Virginia tiše. „Inspektor Battle nás pozoruje z okna knihovny.“

Anthony se na ni podíval.

„Vy jste ďábelská, Virginie,“ řekl věcně. „Ale zároveň milá.“

Potom bezstarostně zamával na inspektora Battlea.

„Už jste dnes chytil nějaké zločince, Battle?“

„Zatím ne, pane Cade.“

„To zní nadějně.“

Battle s čilostí nečekanou u tak vážného muže vyskočil z okna knihovny a setkal se s nimi na terase.

„Mám tady profesora Wynwooda,“ prozradil jim tiše. „Před chvílí přijel. Dešifruje ty dopisy. Chcete ho vidět při práci?“

Mluvil jako komediant předvádějící nějaké cvičené zvíře. Když dostal kladnou odpověď, dovedl je k oknu a vyzval je, ať nahlédnou dovnitř.

U stolu posetého dopisy seděl rudovlasý mužík středního věku a pilně popisoval velký list papíru. Každou chvíli popuzeně zabrblal a třel si nos tak úporně, až barvou téměř konkuroval jeho vlasům. Potom vzlédl.

„Jste to vy, Battle? Proč jste si na rozluštění téhle šaškárny zval mě? To by zvládlo dvoutleté batole.

Tomuhle říkáte šifra? Vždyť to bije do očí, člověče.“

„To jsem moc rád, profesore,“ řekl Battle mírně. „Jenže my nejsme tak chytří jako vy, víte?“

„To nevyžaduje žádnou chytrost,“ durdil se profesor. „Je to rutinní práce. Chcete, abych rozlouskl celý balíček? To je na dlouhé lokty, víte? Chce to jen jistou píli, neutuchající pozornost a naprostou absenci inteligence. Udělal jsem vám ten dopis poslaný z Chimneys, o kterém jste říkal, že je důležitý. Ty ostatní mohu odvézt do Londýna a předat je svému asistentovi. Já si vážně nemohu dovolit ztrácet s tímhle čas. Odskočil jsem si od skutečného hlavolamu a chci se k němu vrátit.“

V očích se mu zalesklo.

„No tak dobře, profesore,“ podvolil se Battle. „Mrzí mě, že jsme pro vás tak bezvýznamní. Sdělím to panu Lomaxovi. Stejně jsme spěchali na tenhle jediný dopis. Nicméně lord Caterham tuším očekává, že se zdržíte na oběd.“

„Nikdy neobědvám,“ odtušil profesor. „Je to špatný návyk. Každému přičetnému a zdravému člověku uprostřed dne postačí banán a suchar.“

Popadl svůj převlečník, který měl přehozený přes opěradlo židle. Battle odešel k hlavnímu vchodu a Anthony s Virginií za chvíli uslyšeli zvuk odjíždějícího vozu.

Battle se k nim vrátil s popsáním půlarchem papíru, který mu dal profesor.

„Takový je vždycky,“ poznamenal na adresu odjedšího profesora. „Nesmírně uspěchaný. Ale je to chytrý člověk. No, tohle je jádro dopisu Jejího Veličenstva. Chcete se podívat?“

Virginia natáhla ruku a Anthony jí četl přes rameno. Vzpomínal si, že jde o dlouhý dopis, z něhož číselná směsice vášně a zoufalství. Geniální profesor Wynwood jej zhutnil do několika věcných vět:

Operace proběhla úspěšně, ale S. nás podvedl.

Odstranil kámen ze skryš. V jeho pokoji není, ten jsem prohledala. Nalezla jsem krátký vzkaz, který se k němu podle mě vztahuje: RICHMOND
SEDM PŘÍMO OSM VLEVO TŘI VPRAVO.

„S?“ řekl Anthony. „Dozajista Stylptič. Ten prohnáný starý pes změnil skryš.“

„Richmond,“ zamyslela se Virginia. „Mohl ten diamant schovat někde v Richmondu?“

„Je to oblíbené místo královské rodiny,“ souhlasil Anthony.

Battle zavrtěl hlavou.

„Já si stále myslím, že se to vztahuje k nějakému místu tady v domě.“

„Já už vím!“ zvolala Virginia náhle.

Oba muži se na ni podívali.

„Ten Holbeinův portrét v poradní síni. Poklepávali na obložení hned pod ním. A je to portrét hraběte z Richmondu!“

„Vy jste na to kápala!“ plácl se Battle do stehna.

Mluvil s nezvyklým zaujetím.

„Ten obraz je výchozím bodem, a pokud jde o ta čísla, ti darebáci nevědí víc než my. Ta dvě brnění stojí přímo pod obrazem, takže je napadlo, že v jednom bude diamant schovaný. Ty míry jsou možná uvedeny v palcích. Když jim nevyšlo brnění, napadlo je tajné schodiště nebo posuvná část stěny. Vy o něčem takovém víte, paní Revelová?“

Virginia zavrtěla hlavou.

„Pokud vím, je tu úkryt pro pronásledované kněze a jedna tajná chodba. Jednou mi je ukázali, ale už si to moc nepamatuju. Ale tady je Bundle, ta bude vědět víc.“

Bundle k nim přicházela po terase. „Po obědě si беру panharda a jedu do města,“ oznámila jim. „Nechce jet někdo se mnou? Vy byste nechtěl, pane Cade? Do večere jsme zpátky.“

„Ne, díky,“ odmítl ji Anthony. „Jsem tu celkem spokojený a mám tu dost práce.“

„Ten člověk se mě bojí,“ řekla Bundle. „Jen nevím, jestli je to mým řidičským uměním, nebo mou osudovou přitažlivostí. Tak čím?“

„Bé je správně,“ usmál se Anthony. „Vždycky.“

„Bundle, drahoušku,“ řekla Virginia, „vede do poradní síně nějaká tajná chodba?“

„Určitě, ale velice zchátralá. Měla by vést z Chimneys do Wyvernského opatství. Za starých časů rozhodně vedla, ale teď už je zasypaná. Odsud se dostanete tak sto yardů. To ta z Bílé obrazárny je mnohem působivější a úkryt pro pronásledované kněze taky není špatný.“

„Nám nejde o jejich uměleckou hodnotu,“ vysvětlila jí Virginia, „ale o věčné hledisko. Jak se dostaneme do té z poradní síně?“

„Odklopným panelem. Po obědě vám ho ukážu, jestli chcete.“

„Díky,“ řekl inspektor Battle. „Řekněme v půl třetí?“

Bundle zdvihla obočí.

„Má to něco společného s těmi lumpy?“

Vtom se na terase objevil Tredwell.

„Podává se oběd, má paní,“ oznámil.

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Setkání v růžové zahradě

V půl třetí se v poradní síni sešla malá skupinka: Bundle, Virginia, inspektor Battle, pan Lemoine a Anthony Cade.

„Nemá význam čekat na pana Lomaxe,“ řekl Battle. „Tohle je záležitost, kterou chce mít člověk rychle za sebou.“

„Jestli vás napadlo, že prince Michaela zavraždil někdo, kdo se sem dostal tudy, mýlíte se,“ řekla Bundle.

„Není to možné. Ta chodba je úplně zasypaná.“

„O tom není pochyb, milostivá paní,“ ujistil ji spěšně Lemoine. „Nám jde o zcela jiný průzkum.“

„Vy něco hledáte, vidíte?“ řekla Bundle. „Není to náhodou něco historického?“

Lemoine se zatvářil zmateně.

„To nám vysvětlí, Bundle,“ vybídla ji Virginia. „Určitě to dokážeš, když to zkusíš.“

„Historický diamant královských princů ukradený v oněch temných dobách, než jsem dospěla do rozvážného věku.“

„Kdo vám to řekl, lady Eileen?“ zeptal se Battle.

„To vím už dávno. Když mi bylo dvanáct, řekl mi to jeden lokaj.“

„Lokaj,“ opakoval Battle. „Bože! Kéž by to slyšel pan Lomax!“

„Je to jedno z těch Georgeových přísně střežených tajemství?“ zeptala se Bundle. „To je k popukání! Ve skutečnosti jsem si nikdy nemyslela, že je to pravda. George byl vždycky osel – musí vědět, že služebnictvo ví všechno.“

Došla k Holbeinovu portrétu, dotkla se péra ukrytého někde v boku rámu a část obložení se otevřela dovnitř, odhalujíc temný otvor.

„Entrez, messieurs et mesdames,“ vyzvala je Bundle dramaticky. „Přistupte blíže, přistupte blíže, mí drazí. Nejlepší podívaná sezóny, a za pouhou šestipenci.“

Lemoine i Battle u sebe měli baterky. Vstoupili do temného otvoru jako první a ostatní jim šli v patách.

„Je tu svěží vzduch,“ poznamenal Battle. „Musí to být nějak odvětrané.“

Šel napřed. Chodba byla dlážděná nepravdělnými kameny a zdi byly cihlové. Jak řekla Bundle, chodba končila po necelých sto yardech hromadou sesypaného zdiva. Battle se ujistil, že dál skutečně nevede, a pak prohodil přes rameno:

„Můžeme se vrátit. Chtěl jsem jen prozkoumat půdu, abych tak řekl.“ Za několik minut byli zpátky u vchodu.

„Začneme odsud,“ řekl Battle. „Sedm přímo, osm doleva, tři doprava. Nejdřív zkusíme kroky.“

Pečlivě odměřil sedm kroků a sehnul se k zemi.

„Řekl bych, že by to mohlo být ono. Kdysi tu někdo udělal značku křídou. Takže teď těch osm doleva. Ale ne kroků, ta chodba je dost široká leda pro husí pochod.“

„Co cihel?“ navrhl Anthony.

„To by mohlo být, pane Cade. Osm cihel od země nebo od stropu po levé straně. Zkusme to nejdřív od země – to je snadnější.“

Odpočítal osm cihel.

„A tři od téhle vpravo. Jedna, dvě, tři. Ale, ale, copak je tohle?“

„Každou chvíli začnu ječet,“ řekla Bundle, „já vím, že začnu. Co tam máte?“

Inspektor Battle pracoval špičkou nože na cihle. Zkušeným okem rychle rozpoznal, že tahle konkrétní cihla se liší od ostatních. Za chvíli byl schopen ji vytáhnout. Za ní byla malá temná dutina. Battle do ní vsunul ruku.

Všichni strnuli v bezdechém očekávání.

Battle vytáhl ruku.

Vydal výkřik plný údivu a zlosti.

Ostatní se shlukli kolem něj a nechápavě zírali na tři předměty v jeho dlani. Na okamžik se jim zdálo, že je šálí zrak.

Kartonek perleťových knoflíčků, čtverec hrubé pleteniny a kus papíru popsaný řadou velkých E!

„To mě podržte,“ řekl Battle. „Co tohle znamená?“

„Mon Dieu,“ zamumlal Francouz. „Ça, c'est un peu trop fort!“

„Ale co to znamená?“ vyjekla Virginia.

„Znamená?“ řekl Anthony. „Může to znamenat jediné. Zesnulý hrabě Stylptič musel mít velký smysl pro humor. Sám za sebe můžu říct, že mi to připadá jako zvlášť povedený šprým.“

„Mohl byste nám to přiblížit, pane?“ požádal ho inspektor Battle.

„Jistě. Jde o vtípek starého hraběte. Musel pojmut podezření, že si ti lotři přečetli jeho vzkaz, takže chtěl, aby místo klenotu našli tuhle mimořádně chytrou hádanku. Jde o něco, co si na sebe přišpendlíte na hostině, a lidé pak hádají, co jste.“

„Takže to má nějaký význam?“

„Řekl bych, že nepochybně. Kdyby je hrabě chtěl pouze zesměšnit, dal by tam plakát s nápisem ‚PRODÁNO‘ nebo obrázek osla nebo něco podobně urážlivého.“

„Kus pleteniny, několik velkých E a spousta knoflíků,“ mrmlal Battle.

„C'est inou?“, pohoršoval se Lemoine.

„Šifra číslo dvě,“ řekl Anthony. „To bych rád věděl, jestli by si s ní poradil profesor Wynwood.“

„Kdy byl v téhle chodbě někdo naposled, milostivá paní?“ obrátil se Francouz k Bundle.

Ta se zamyslela.

„Podle mě to musí být přes dva roky. Americkým turistům se ukazuje hlavně úkryt pro uprchlé kněze.“

„Zajímavé,“ zahuhlal Francouz.

„Proč zajímavé?“

Lemoine se sehnul a sebral ze země malý předmět.

„Kvůli tomuhle,“ řekl. „Tahle zápalka tu neleží dva roky – dokonce ani dva dny. Neupustil ji náhodou někdo z vás, dámy a pánové?“

Všichni to popřeli.

„Viděli jsme všechno, co tu bylo k vidění,“ usoudil inspektor Battle, „takže můžeme klidně odejít.“

Jeho návrh všichni odsouhlasili. Panel byl zavřený a Bundle jim ukázala, jak se otvírá z chodby. Odjistila péro a panel se hlučně odsunul a otevřel jim výhled do poradní síně.

„Sakra!“ zaklel lord Caterham a vyskočil z křesla, kde zřejmě dřímал.

„Chudáčku staroušku,“ politovala ho Bundle. „Vylekala jsem tě?“

„Já nechápu,“ řekl lord Caterham, „že dnes už po jídle nikdo nevydrží v klidu. To je zapomenuté umění.

Bůh ví, že Chimneys je dostatečně velké sídlo, ale ani tady zřejmě není jediná místnost, kde bych mohl na chvíli spočinout. Bože můj, kolik vás tam je? To mi připomíná pantomimy, které jsem viděl jako chlapec a v nichž se z poklopu nořily hordy démonů.“

„Démon číslo sedm,“ zahlásila se Virginia, došla k němu a pohladila ho po hlavě. „Nebudte mrzutý. Jen tu zkoumáme tajné chodby, nic víc.“

„Tajné chodby jsou dnes zřejmě v módě,“ reptal ještě ne zcela uchlácholený lord Caterham. „Dopoledne jsem jimi musel provázet toho Fishe.“

„Kdy to bylo?“ pospíšil si s otázkou Battle.

„Před obědem. Právě o téhle zřejmě něco zaslechl, a tak jsem mu ji ukázal, potom jsem ho vzal do té u Bílé obrazárny a nakonec jsem ho dovedl do úkrytu pro uprchlé kněze. To už ovšem jeho nadšení opadalo. Připadal mi znuděný k smrti. Přesto jsem ho přiměl prohlídku dokončit,“ zasmál se lord Caterham při té vzpomínce.

Anthony položil Lemoineovi ruku na předloktí.

„Pojďte ven,“ řekl tiše. „Chci s vámi mluvit.“

Oba muži vyšli francouzským oknem. V dostatečné vzdálenosti od domu vytáhl Anthony z kapsy útržek papíru, který ráno dostal od Borise.

„Podívejte se na tohle,“ řekl. „Neztratil jste to?“

Lemoine si od něj papír vzal a s určitým zájmem si ho prohlédl.

„Nikoli,“ zavrtěl hlavou. „V životě jsem to neviděl. Proč?“

„Jste si jistý?“

„Naprostojistý, monsieur.“

„To je velice zvláštní.“

Zopakoval Lemoineovi Borisova slova. Ten ho pozorně poslouchal.

„Ne, neztratil jsem to. Říkáte, že to našel v tom hájku?“

„To jsem usoudil, ale on to přímo neřekl.“

„Pak je možné, že to vypadlo z kufru pana Isaacsteina. Zeptejte se Borise ještě jednou.“ Vrátil papír

Anthonyemu. Po určité odmlce se zeptal: „Co všechno víte o tom Borisovi?“

Anthony pokrčil rameny.

„Vyrozuměl jsem, že byl spolehlivým služebníkem prince Michaela.“

„To může být pravda, ale ověřte si to. Zeptejte se někoho zasvěceného, třeba barona Lolopretjzyla. Třeba princ toho člověka zaměstnal teprve před několika týdny. Sám za sebe ho považuji za poctivého, ale kdo ví? Král Viktor je schopný ze sebe udělat poctivého služebníka v jediném okamžiku.“

„Vy si vážně myslíte –“

Lemoine ho přerušil.

„Budu zcela upřímný. Jsem posedlý Králem Viktorem. Vidím ho všude. Dokonce i teď se ptám sám sebe – ten člověk, který teď se mnou mluví, ten pan Cade – nemohl by to být Král Viktor?“

„Dobrý bože,“ vzdychl Anthony. „To jste to vzal za špatný konec.“

„Co je mi po tom diamantu? Proč bych měl odhalovat vraha prince Michaela? To ponechávám svému kolegovi ze Scotland Yardu, to je jeho práce. Já jsem v Anglii za jediným účelem – dopadnout Krále Viktora a dopadnout ho při činu. Nic jiného mě nezajímá.“

„Myslíte, že to dokážete?“ zeptal se Anthony a zapálil si cigaretu.

„Jak to mám vědět?“ řekl Lemoine s nečekanou malomyslností.

Vrátili se na terasu. Inspektor Battle stál strnule u francouzského okna.

„Podívejte se na chudáka starého Battlea,“ upozornil Francouze Anthony. „Pojďme ho rozveselit.“ Krátce se odmlčel. „Vy jste v mnoha ohledech velký podivín, pane Lemoine.“

„V kterých ohledech, pane Cade?“

„Na vašem místě,“ řekl Anthony, „bych si poznamenal tu adresu, kterou jsem vám ukázal. Třeba není důležitá, ale stejně tak může být velice důležitá.“

Lemoine na něm dlouze spočinul pohledem. Pak se usmál a vytáhl z levého rukávu saka bílou manžetu. Na ní bylo tužkou napsáno: Hurstmere, Langly Road, Dover.“

„Omlouvám se,“ řekl Anthony. „Už toho nechám.“

Odešel k inspektoru Battleovi.

„Vypadáte zamyšleně, Battle,“ poznamenal.

„Mám o čem přemýšlet, pane Cade.“

„Ano, to bych očekával.“

„Nějak mi to do sebe nezapadá. Vůbec mi to do sebe nezapadá.“

„Nelícuje to,“ řekl účastně Anthony. „Nevadí, Battle, když bude nejhůř, můžete vždycky zatknout mě.“

Nezapomeňte, že se můžete dovolávat mých podezřelých šlépějí.“

Jenže inspektor se neusmál.

„Víte tu o nějakých svých nepřátelích, pane Cade?“ zeptal se.

„Mám takové tušení, že mě nesnáší třetí lokaj,“ zažeroval Anthony. „Dělá, co může, aby mi nepodal nejvybranější kousky zeleniny. Proč?“

„Dostal jsem anonymní dopisy,“ řekl inspektor Battle. „Nebo spíše anonymní dopis.“

„Týkal se mě?“

Battle mu beze slova podal přeložený list z laciného bloku. Primitivním písmem na něm stálo:

Pozor na pana Cadea. Není takový, jak vypadá.

Anthony se zasmál a papír vrátil.

„To je všechno? Hlavu vzhůru, Battle, já jsem skutečně převlečený král.“

A za veselého pohvizdování odešel do domu. Jenže když došel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře, jeho výraz se změnil. Anthony vypadal zaujatě a vážně. Posadil se na okraj postele a těžkomyslně se zahleděl na podlahu.

„Začíná to být vážné,“ řekl si sám pro sebe. „S tím se musí něco dělat. Je to celé zatraceně ošemetné...“

Ještě chvíli poseděl a pak pomalu došel k oknu. Chvilí jen bezcílně vyhlížel ven, ale pak se jeho oči zachytily určitého bodu a jeho tvář se rozjasnila.

„No jistě,“ řekl. „Růžová zahrada! To je ono! Růžová zahrada.“

Seběhl dolů a bočními dveřmi vyšel do zahrady. Oklikou došel k růžové zahradě, která měla na obou koncích malou branku. Vstoupil brankou vzdálenější od domu a vydal se ke slunečním hodinám, které byly na vyvýšenince v přesném středu zahrady.

Když k nim Anthony došel, strnul na místě. V zahradě byl další člověk, který vypadal stejně překvapeně jako on.

„Nevěděl jsem, že se zajímáte o růže, pane Fishi,“ řekl Anthony mírně.

„Pane,“ odpověděl pan Fish, „růže mě značně zajímají.“

Ostražitě se měřili jako soupeři, kteří vzájemně odhadují svou sílu.

„Mě taky,“ řekl Anthony.

„Opravdu?“

„Miluju růže.“

Na rtech pana Fishe se objevil úsměv a v téže chvíli se usmál i Anthony. Napětí polevilo.

„Podívejte se na tu nádheru,“ ukázal pan Fish na zvláště krásný květ. „Podle mého soudu se jedná o Madame Abel Chatenay. Ano, nemýlím se. Před válkou byla tahle bílá růže známá jako Frau Carl Drusky. Tuším, že ji přejmenovali. Je to možná poněkud přecitlivělé, ale skutečně vlastenecké. Francie je stále v oblíbě. Zajímají vás rudé růže, pane Cade? Tahle výrazně šarlatová –“

Rozvážný hlas pana Fishe přerušila Bundle, která se vykláněla z okna.

„Nechcete svézt do města, pane Fishi? Právě odjíždím.“

„Děkuji, lady Eileen, ale mně je tu velice dobře.“

„Určitě jste si to nerozmyslel, pane Cade?“

Anthony se zasmál a zavrtěl hlavou. Bundle zmizela.

„Raději si trochu pospím,“ zívá Anthony. „Není nad odpolední odpočinek!“ Vytáhl cigaretu. „Nemáte zápalky, vidíte?“

Pan Fish mu podal krabičku. Anthony vytáhl zápalku a s díky krabičku vrátil.

„Všechny růže jsou krásné, ale dneska odpoledne nějak nejsem v zahradnické kůži,“ řekl s odzbrojujícím úsměvem.

Od domu k nim dolehl hřmot.

„To její auto má pěkně silný motor,“ poznamenal Anthony. „Už odjíždí.“

Viděli, jak vůz zrychluje na dlouhé příjezdové cestě.

Anthony znovu zívá a odloudal se k domu.

Vešel a hned za vchodovými dveřmi zcela náhle ožil. Proběhl halou, vyběhl jedním francouzským oknem na druhé straně a pelášil přes park. Věděl, že Bundle vyjíždí dlouhou objíždkou přes vesnici.

Zoufale utíkal. Byl to závod s časem. Ke zdi parku doběhl ve chvíli, kdy uslyšel auto. Vyhoupl se na zeď a skočil do silnice.

„Stůjte!“ zařval.

Bundle prudce strhla vůz a podařilo se jí bez nehody zastavit. Anthony k ní doběhl, otevřel dveře a usadil se vedle ní.

„Jedu do Londýna s vámi,“ řekl. „Věděl jsem to celou dobu.“

„Vy jste zvláštní člověk,“ řekla Bundle. „Co to máte v ruce?“

„Jen zápalku.“

Zamyšleně se na ni zahleděl. Byla růžová a měla žlutou hlavičku. Odhodil nezapálenou cigaretu a zápalku si pečlivě uložil do kapsy.

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Dům v Doveru

„Nevadilo by vám,“ řekla Bundle po chvíli mlčení, „kdybych jela trochu rychleji? Vyjela jsem později, než jsem zamýšlela.“

Anthony se zdálo, že už teď jedou dost rychle, ale brzy poznal, že to není nic ve srovnání s tím, co Bundle z panharda dostala, když se opravdu snažila.

„Někteří lidé,“ řekla, když dočasně zpomalila při projíždění nějaké vesnice, „se bojí se mnou jezdit.“

Například chudák staroušek. Nic by ho nepřimělo sednout si se mnou do tohoto starého autobusu.“

Anthony si pomyslel, že lord Caterham je celkem soudný. Jízda s Bundle skutečně nebyla sportem, jemuž by se mohl oddávat nervózní džentlmen středního věku.

„Ale vy vůbec nervózně nevypadáte,“ pochválila Anthonyho Bundle a projela zatáčku po dvou kolech.

„Já mám velice slušný trénink,“ odvětil Anthony důstojně. „A sám taky docela spěchám,“ dodal.

„Tak můžu ještě trochu přidat?“ zeptala se Bundle vlídně.

„Dobrý bože, ne,“ vyhrkl Anthony. „Už takhle máme průměr dobrých padesát mil v hodině.“

„Hořím zvědavostí, abych zjistila příčinu vašeho náhlého odjezdu,“ řekla Bundle poté, co klaksonem dočasně ohlušila okolí. „Asi bych se neměla takhle ptát, ale neprcháte před spravedlností, že ne?“

„Tím si nejsem tak docela jistý,“ odpověděl Anthony. „Ale brzy to poznám.“

„Ten člověk ze Scotland Yardu není taková padavka, jak jsem si myslela,“ řekla Bundle zamyšleně.

„Battle je dobrý chlap,“ přisvědčil Anthony.

„Vy byste měl pracovat v diplomatických službách,“ poznamenala Bundle. „Nepouštíte mnoho informací, vidíte?“

„Měl jsem dojem, že žvaním až moc.“

„Neutíkáte náhodou s mademoiselle Brunovou?“

„Nevinen!“ prohlásil Anthony zaníceně.

V následné odmlce předjela Bundle tři vozy. Pak se náhle zeptala:

„Jak dlouho znáte Virginii?“

„Na to je těžká odpověď,“ řekl Anthony po pravdě. „Příliš často jsme se nevidali, ale připadá mi, že ji znám už dlouho.“

Bundle přikývla.

„Virginia je chytrá,“ poznamenala stroze. „Mluví sice neustále nesmysly, ale je chytrá. Myslím, že v Herzoslovensku se opravdu osvědčila. Kdyby Tim Revel žil, udělal by skvělou kariéru – převážně díky Virginii. Pracovala pro něj velice úporně. Děkala pro něj, co se dalo – a já taky vím proč.“

„Protože jí na něm záleželo?“ Anthony zíral přímo před sebe.

„Ne, naopak. Vy to nechápete? Ona ho nemilovala – nikdy ho nemilovala – a tak dělala všechno možné, aby mu to vynahradila. To je celá Virginia. Ani zamilovaná do něj nikdy nebyla.“

„Zřejmě jste si tím velice jistá,“ otočil se k ní Anthony.

Bundle malýma ručkama svírala volant a odhodlaně trčila bradu.

„Něco o tom vím. Když se brali, byla jsem ještě dítě, ale sem tam jsem něco zaslechla, a protože jsem Virginii znala, dokázala jsem si dát dvě a dvě dohromady. Tim Revel byl z Virginie úplně pař. Byl to Ir, velice hezký, a uměl se skvěle vyjadřovat. Virginia byla dost mladá – osmnáct. Nemohla se nikam hnout, aniž by tam nenarazila na pitoreskně zbědovaného Tima, který přísahal, že se zastřelí nebo upije, když si ho nevezme. Mladé holky těmhle věcem věří – nebo aspoň kdysi věřily – za posledních osm let jsme dost pokročily. Virginia byla unesena citem, který podle svého soudu vyvolala. Vzala si ho – a vždycky na něj byla jako anděl. Ale jinak je v ní kus ďábla. Myslím, že jedno říct můžu – miluje svou svobodu. A jen těžko se najde někdo, kdo by ji přesvědčil, aby se jí vzdala.“

„Přemýšlím, proč mi to všechno vyprávíte,“ řekl Anthony.

„Je zajímavé dozvědět se něco o lidech, ne? Tedy o některých lidech.“

„Skutečně jsem to chtěl vědět.“

„A od Virginie byste se to nikdy nedozvěděl. Ale můžu vám dát zasvěcený tip přímo ze stájí. Virginia je miláček. Mají ji rády dokonce i ženy, protože není ani trochu zmije. A navíc, člověk musí být trochu hazardér, ne?“ zakončila poněkud záhadně Bundle.

„Samozřejmě,“ souhlasil Anthony. Byl však stále zmatený. Neměl ponětí, co přimělo Bundle předat mu tolik nevyžádaných informací. Nepopíral, že tomu byl rád.

„Tady už jezdí městská doprava,“ vzdychla Bundle. „Už asi budu muset jet opatrně.“

„Bude to tak lepší,“ souhlasil Anthony.

Jejich představy o opatrné jízdě se však značně lišily. Nechali za sebou spoustu rozhořčených lidí na předměstích a konečně vjeli na Oxford Street.

„Celkem slušný čas, ne?“ podívala se Bundle na hodinky.

Anthony horlivě souhlasil.

„Kde chcete vysadit?“

„Kdekoli. Kudy jedete?“

„Směřem k Knightsbridge.“

„Dobře, vyhoďte mě u Hyde Park Corner.“

„Tak nashledanou,“ loučila se Bundle na určeném místě. „Co zpáteční cesta?“

„Já se nějak dopravím, děkuji mnohokrát.“

„Vyděsila jsem vás,“ usoudila Bundle.

„Jízdu s vámi bych nedoporučil jako povzbuzující prostředek pro nervózní staré dámy, ale mně osobně se líbila. V podobném nebezpečí jsem nebyl od doby, kdy mě napadlo stádo divokých slonů.“

„Já si myslím, že velice přeháníte,“ řekla Bundle. „Ani jednou jsme nebourali.“

„Mrzí mě, jestli jste se kvůli mně musela krotit,“ nedal se Anthony.

„Myslím, že muži ve skutečnosti nejsou moc stateční,“ řekla Bundle.

„To bylo ošklivé. Pokořeně se dávám na ústup.“

Bundle přikývla a odjela. Anthony zastavil projíždějící taxi.

„Victoria Station,“ řekl řidiči, když si nastoupil.

Před nádražím zaplatil taxikáři a šel se zeptat na nejbližší vlak do Doveru. Bohužel mu právě jeden ujel.

Smířen s více než hodinovým čekáním, jal se přecházet sem a tam a vraštil obočí. Jednou nebo dvakrát zavrtěl hlavou.

Cesta do Doveru byla poklidná. Na místě Anthony rychle vyšel z nádraží, ale pak se náhle otočil, jako by si na něco vzpomněl. Když se ptal nosiče zavazadel na cestu do Hurstmere na Langly Road, usmíval se. Dotyčná ulice byla dlouhá a vedla z města ven. Podle nosičových informací byl Hurstmere posledním domem. Anthony se smířeně vydal na dlouhou cestu. Na čele se mu znovu objevila vráska. V jeho chování však byla jakási euforie, jaké vždy podléhal tváří v tvář nebezpečí.

Hurstmere byl posledním domem na Langly Road, přesně jak říkal nosič. Stál poměrně vzadu, obklopený vlastními pozemky. Stromy byly neudržované a přerostlé. Podle Anthonyho soudu musel být dům léta prázdný. Velká železná brána se zrezivěle kývala v pantech a jméno na sloupku bylo zpola smazané.

„Osamělé místo,“ zamumlal si Anthony pro sebe, „a dobře zvolené.“

Chvilku váhal, rychle se rozhlédl po ulici – která byla zcela vydlidněná – a pak se prosmýkl skřípějící bránou na zarostlou příjezdovou cestu. Zakrátko se zastavil a naslouchal. Byl stále dost daleko od domu. Nikde nebylo nic slyšet. Nad jeho hlavou se z jednoho stromu uvolnilo pár rychle žloutnoucích listů a s

tichým šustěním spadlo. V tom tichu to znělo téměř zlověstně. Anthony se lekl, ale pak se usmál.

„Nervy,“ zahuhlal. „Nikdy jsem nevěděl, že nějaké mám.“

Vykročil dál po příjezdové cestě. Když se začala stáčet, vklouzl do houští a blížil se nepozorovaně k domu. Náhle se zastavil a vyhlédl ven listovím. Nedaleko štěkal nějaký pes, ale Anthonyho pozornost upoutal nějaký bližší zvuk.

Jeho bystrý sluch se nemýlil. Zpoza rohu domu přicházel nějaký člověk. Malý, podsaditý, podle vzhledu cizinec. Nezastavil se, ale pravidelnou chůzí kráčet dál, obešel dům a zmizel.

Anthony pokýval hlavou.

„Strážný,“ zamumlal. „Vedou si docela dobře.“

Jakmile strážný přešel, Anthony se stočil doleva a téměř neslyšně se vydal v jeho stopách.

Po pravé ruce měl zeď domu a za okamžik došel k místu, kde na štěrkovou cestu dopadalo světlo.

Zřetelně slyšel hovor několika mužů.

„Panebože, to jsou pitomci,“ řekl Anthony tiše. „Patří jim, že se leknou.“

Přikradl se k oknu a trochu se přikrčil, aby ho neviděli. Za chvíli opatrně zdvihl hlavu na úroveň římsy a nahlédl dovnitř.

Kolem stolu sedělo půl tuctu mužů. Čtyři byli velcí a robustní, s vysokými lícními kostmi a šikmýma očima. Zbývající dva měli krysí obličej a divokou gestikulaci. Mluvíli mezi sebou francouzsky, ale čtyři velcí muži dost nejistě a s chraplavou hrdelní intonací.

„Kde je šéf?“ zavrčel jeden z nich. „Kdy tu bude?“

Jeden z menších mužů pokrčil rameny.

„Snad každou chvíli.“

„Už je na čase,“ zavrčel první muž. „V životě jsem ho neviděl, toho vašeho šéfa, ale místo toho čekání jsme mohli udělat pořádně kus práce.“

„Hlupáku,“ řekl druhý malý muž kousavě. „Pořádně kus práce by udělali akorát policajti, kdyby tě i s tou tvou skvělou partičkou zhaftli. Jste banda trapnejch goril.“

„Ho!“ zařval další robustní muž. „Ty urážíš Soudruhy? Brzy ti udělám znamení Rudý ruky na krku.“

Napůl se vztyčil a divoce se zahleděl na Francouze, ale jeden z jeho společníků ho stáhl zpátky.

„Žádný hádky,“ zavrčel. „Musíme spolupracovat. Co jsem slyšel, tenhle Král Viktor nesnáší neposlušnost.“

Ze tmy Anthony znovu uslyšel kroky strážného na další obchůzce a schoval se za keř.

„Kdo to je?“ řekl jeden z mužů uvnitř.

„Carlo – je na obchůzce.“

„Aha. A co ten vězeň?“

„V pořádku. Rychle se vzpamatovává. Z té naší rány do hlavy už se zotavil.“

Anthony pooděšel stranou.

„Bože, to je banda,“ zamumlal. „Probírají svoje věci při otevřeném okně a ten pitomec Carlo chodí na obchůzce jako slon a zrak má jako netopýr. A navíc jsou ještě Herzoslováci s Francouzi rozhádaní. Hlavní stan Krále Viktora se zdá být v příšerném stavu. To se pobavím, velice se pobavím, až jim dám za vyučenou.“

Chvilku nerozhodně stál a usmíval se.

Pak někde nad svou hlavou uslyšel tlumený výkřik.

Podíval se nahoru. Výkřik se ozval znovu.

Anthony se rychle rozhlédl zleva doprava. Carlo na obchůzce tu ještě být nemohl. Chytil se vzrostlého popínavého loubince a hbitě vyšplhal k okenní římse. Okno bylo zavřené, ale za pomoci nástroje, který vytáhl z kapsy, je brzy otevřel.

Chvilí naslouchal a pak mrštně skočil do místnosti. U protější stěny stála velká postel a na ní ležel nějaký člověk, jehož postava byla v příšeří sotva rozpoznatelná.

Anthony došel k posteli a posvítil si baterkou na mužův obličej. Měl cizí rysy, byl bledý a vyzábělý. Celá hlava byla ovinuta obvazy.

Muž měl svázané ruce i nohy. Omámeně zíral na Anthonyho.

Anthony se nad ním sklonil. Vtom za sebou uslyšel zvuk, otočil se a sáhl do kapsy saka.

Zarazil ho však ostrý příkaz.

„Ruce vzhůru, synku. Nečekal jste, že se tu sejdem, ale v Londýně se mi podařilo chytit stejný vlak jako vy.“

Na prahu stál pan Hiram Fish, usmíval se a v ruce držel velkou modrou automatickou pistoli.

Úterní večer v Chimneys

Lord Caterham, Virginia a Bundle seděli po večeři v knihovně. Bylo úterý večer. Od Anthonyho poměrně dramatického odjezdu uplynulo asi třicet hodin.

Bundle už nejméně posedmé opakovala Anthonyho slova na rozloučenou, když ho opouštěla u Hyde Park Corner.

„Já se nějak dopravím.“ Nepřipadalo mi, že tam chce zůstat takhle dlouho. A nechal tu všechny své věci. Neřekl ti, kam jede?“

„Ne,“ odpověděla Virginia s pohledem upřeným přímo před sebe. „Neřekl mi vůbec nic.“

Pak se na chvíli rozhostilo ticho. První je porušil lord Caterham.

„Když se to tak vezme,“ řekl, „majitel hotelu má oproti majiteli panství jisté výhody.“

„Jaké?“

„Návštěvníci opouštějící hotel ho musí před polednem uvědomit.“

Virginia se usmála.

„Troufám si říct,“ pokračoval, „že jsem staromódní a nerozumný. Víím, že je teď v módě zastavit se na chvíli v panském sídle a zase si odjet. Je to jako v hotelu – máte dokonalou volnost – jenže nakonec nemusíte platit účet!“

„Jsi starý bručoun,“ řekla Bundle. „Máš tu Virginii a mě. Co bys ještě chtěl?“

„Už nic, už nic,“ pospíšil si lord Caterham s odpovědí. „O tohle vůbec nejde. Mně se jedná o princip. Jsem tady z toho takový nervózní. Rád bych připustil, že posledních čtyřadvacet hodin bylo téměř ideálních. Klid – dokonalý klid. Žádná vloupání ani další zločiny, žádné násilí, žádní detektivové, žádní Američané. Stěžuji si jen na to, že jsem si to mohl užít mnohem víc, kdybych se cítil skutečně v bezpečí. Takhle jsem si však jenom říkal, 'Někdo z nich se tu každou chvíli musí ukázat.' A to mi všechno kazilo.“

„Ale nikdo se neukázal,“ řekla Bundle. „Nechali nás tu samotné – vlastně nás zanedbali. Je zvláštní, jak zmizel Fish. Řekl vůbec něco?“

„Ani slovo. Naposled jsem ho viděl včera odpoledne, jak se prochází po růžové zahradě a kouří ten svůj odporný doutník. Pak se jakoby rozplynul v krajině.“

„Někdo ho musel unést,“ řekla Bundle s nadějí v hlase.

„Očekávám, že za den za dva tu budeme mít Scotland Yard, který bude pročesávat jezero při hledání jeho mrtvoly,“ zasmušil se její otec. „Patří mi to. Měl jsem si v klidu odjet do zahraničí a starat se o své zdraví, a ne se nechat zatáhnout do ztřeštěných plánů George Lomaxe.“

Přerušil jej příchod Tredwella.

„Co se děje?“ řekl lord Caterham popuzeně.

„Je tu ten francouzský detektiv, můj pane, a byl by rád, kdybyste mu věnoval několik minut.“

„Co jsem vám říkal?“ obrátil se lord Caterham k ženám. „Věděl jsem, že je to až příliš dobré, než aby to mělo dlouhého trvání. Podle všeho našli Fishovu mrtvolu v rybníčku se zlatými rybičkami.“

Tredwell ho velice zdvořile vrátil k tématu.

„Mám mu říct, že ho přijmete, můj pane?“

„Ano, ano. Přiveďte ho sem.“

Tredwell se vzdálil. Po chvíli se vrátil a ponurým hlasem oznámil:

„Monsieur Lemoine.“

Francouz vešel rychlým lehkým krokem. Jeho vzrušení prozrazovala spíše jeho chůze než výraz jeho obličeje.

„Dobrý večer, Lemoine,“ pozdravil lord Caterham.

„Dáte si něco k pití, vidíte?“

„Děkuji, nedám.“ Předpisově se uklonil dámám. „Konečně jsem pokročil. Za daných okolností jsem nabyl dojmu, že bych vás měl se svými objevy posledních čtyřadvaceti hodin seznámit.“

„Myslel jsem, že se někde něco důležitého děje,“ řekl lord Caterham.

„Pane, včera odpoledne odjel za podivných okolností jeden z vašich hostů. Musím říct, že jsem měl svá podezření od samého začátku. Je to člověk, který sem přijel odnikud. Ještě před dvěma měsíci byl v jižní Africe. A předtím – kde?“

Virginia se prudce nadechla. Francouz na ní na okamžik spočinul pohledem. Pak navázal:

„Předtím – kde? To nikdo neví. A navíc je podobný tomu muži, kterého hledám – je veselý, smělý, neohrožený – člověk, který se odváží všeho. Posílám telegram za telegramem, ale o jeho minulosti se nedozvím ani slovo. Před deseti lety byl v Kanadě, ano, ale od té doby – ticho. Mé podezření sílí. Pak jednoho dne najdu papír, který prozrazuje, kde se nedávno zdržoval. Je na něm adresa – adresa jednoho

domu v Doveru. Později jakoby náhodou ten papír upustím. Koutkem oka vidím, jak ho sbírá ten Herzoslovák Boris a nese ho svému pánovi. Celou dobu jsem si byl jistý, že tenhle Boris je emisarem Soudruhů Rudé ruky. Víme, že v téhle záležitosti Soudruzi spolupracují s Králem Viktorem. Pokud Boris rozpoznal v panu Anthony Cadeovi svého šéfa, neučinil by přesně to, co učinil? Nepřesunul by na něj svou oddanost? Proč by se jinak poutal k bezvýznamnému cizinci? Řeknu vám, je to podezřelý, velice podezřelý. Jenže jsem téměř odzbrojený, protože mi Anthony Cade ten papír přinese a ptá se mě, jestli jsem ho neztratil. Jak říkám, téměř odzbrojený, ale ne zcela! Může to totiž znamenat, že je nevinný, nebo to může znamenat, že je velice, velice chytrý. Přirozeně popírám, že je ten papír můj, nebo že jsem ho upustil. Ale mezitím se poptávám. A až dnes mám novinky. Ten dům v Doveru byl překotně opuštěn, ale do všerejšího odpoledne byl obýván několika cizinci. Není pochyb o tom, že šlo o hlavní stan Krále Viktora. Uvědomte si význam těchto skutečností. Včera odpoledne odtud pan Cade kvapně zmizel. Jakmile upustil ten papír, musel vědět, že hra začíná. Jede do Doveru a ten gang se okamžitě rozpadá. Nevím, jaký bude jeho příští tah, vím však zcela jistě, že pan Anthony Cade už se sem nevrátí. A protože znám dobře Krále Viktora, jsem si jistý, že neodstoupí ze hry, aniž by se ještě jednou pokusil ten diamant získat. A při tom ho dostanu!"

Virginia se náhle postavila. Došla ke krbu a promluvila hlasem, který ozníval chladnou ocelí.

"Myslím, že na jednu věc zapomínáte, pane Lemoine," řekla. "Pan Cade není jediným hostem, který včera za podezřelých okolností zmizel."

"Co tím chcete říct, madam?"

"Že všechno, co jste řekl, se vztahuje i na další osobu. Co takhle pan Hiram Fish?"

"Á, pan Fish!"

"Ano, pan Fish. Neřekl jste nám hned první večer, že Král Viktor nedávno přijel do Anglie z Ameriky? Pan Fish přijel do Anglie také z Ameriky. Je pravda, že si přinesl doporučující dopis od velice známé osobnosti, ale to je pro člověka formátu Krále Viktora jistě velice snadné. Rozhodně se vydává za někoho jiného. Lord Caterham zmínil skutečnost, že když s panem Fishem hovoří o prvních vydáních, ten vždycky jen poslouchá, nikdy nemluví. A svědčí proti němu několik podezřelých skutečností. V noc vraždy se v jeho pokoji svítilo. Dál si vezměte ten večer v poradní síni. Když jsem ho potkala na terase, byl oblečený. To on mohl upustit ten papír. Vy jste neviděl pana Cadea, že by ho upustil. Pan Cade mohl odjet do Doveru. Pokud tak učinil, pak kvůli vyšetřování. Mohli ho tam unést. Já tvrdím jen tolik, že konání pana Fische je mnohem podezřelejší než konání pana Cadea."

Francouz odpověděl příkře:

"Z vašeho hlediska je to možné, madam. Já se s vámi nepřu. A souhlasím, že pan Fish je jiný, než se zdá být."

"Takže?"

"Jenže na tom nijak nezáleží. Víte, madam, pan Fish je zaměstnancem Pinkertonovy detektivní agentury."

"Cože?" zvolal lord Caterham.

"Ano, lorde Caterhame. Přijel sem ve stopách Krále Viktora. Já s inspektorem Battlem to už nějaký čas víme."

Virginia nic neříkala. Velice pomalu se znovu posadila. Těch několik slov jí zbortilo celou tak pracně budovanou konstrukci.

"Všichni jsme věděli," pokračoval Lemoine, "že Král Viktor nakonec přijede do Chimneys. Je to jediné místo, kde ho s jistotou můžeme dopadnout."

Virginii se objevil v očích zvláštní lesk a náhle se rozesmála.

"Ještě jste ho nechytil," řekla.

Lemoine se na ni překvapeně podíval.

"Ne, madam. Ale chytím."

"Je proslulý tím, že umí na lidi vyzrát, ne?"

Francouzův obličej zbrunátněl hněvem.

"Tentokrát to bude jinak," procedil skrz zuby.

"Je to velice příjemný a pohledný muž," řekl lord Caterham. "Velice příjemný a pohledný. Ale proč by to měl být pan Cade? Vždyť jste ho vydávala za svého dávného přítele, Virginie?"

"Tak vidíte," řekla Virginia vyrovnaně. "Já si myslím, že pan Lemoine se musí mýlit."

Její pohled se střetl s detektivovým, ale zdálo se, že ho nikterak nevyvedla z míry.

"Čas ukáže, madam," řekl.

"Troufáte si říct, že zavraždil prince Michaela?" zeptala se po chvíli.

"Rozhodně."

Ale Virginia zavrtěla hlavou.

„Kdepak,“ řekla. „Kdepak. Tím jsem si naprosto jistá. Anthony Cade prince Michaela nezabil.“

Lemoine ji upřeně pozoroval.

„Je tu jistá možnost, že máte pravdu, madam,“ řekl rozvážně. „Pouhá možnost, nic víc. Mohl to být ten Herzoslovák Boris, který vypálil ten výstřel nad rámec svých příkazů. Kdo ví, třeba mu princ Michael nějak ukřivdil a on se mu chtěl pomstít.“

„Typově vypadá na vraha,“ souhlasil lord Caterham. „Služebné tuším ječí, když ho potkají na chodbě.“

„No,“ řekl Lemoine, „já už musím jít. Měl jsem jen pocit, že vás musím seznámit s přesným stavem věcí, pane.“

„To je od vás laskavé,“ řekl lord Caterham. „Jste si jistý, že si nedáte něco k pití? No tak dobře. Dobrou noc.“

„Nesnáším toho člověka s tou upjatou černou bradkou a brýlemi,“ řekla Bundle, hned jak za ním zaklaply dveře. „Doufám, že ho Anthony skutečně tahá za nos. Moc ráda bych viděla, jak tančí vzteky. Co si o tom všem myslíš ty, Virginie?“

„Já nevím,“ řekla Virginia. „Jsem unavená. Půjdu nahoru do postele.“

„To není špatný nápad,“ pochválil ji lord Caterham. „Je půl dvanácté.“

Když Virginia procházela rozlehlou halou, zahlédla, jak v postranních dveřích mizí široká záda, která jí byla povědomá.

„Inspektore Battle!“ zavolala panovačně.

Inspektor, neboť to byl skutečně on, se neochotně vrátil.

„Ano, paní Revelová?“

„Byl tu pan Lemoine. Tvrdí – řekněte mi, jestli je to pravda, skutečná pravda – že pan Fish je americký detektiv?“

Inspektor Battle přikývl.

„Je to pravda.“

„Vy jste to celou dobu věděl?“

Inspektor Battle znovu přikývl.

Virginia se obrátila ke schodišti.

„Aha,“ řekla. „Děkuji.“

Do té doby tomu odmítala uvěřit.

Co teď? –

Ta otázka na ni dolehla, když si ve svém pokoji sedala k toaletnímu stolku. Každé slovo, které Anthony vyřkl, se jí teď vracelo obtěžkané novým významem.

Byl tohle ten ‚obchod‘, o kterém mluvil?

Obchod, který opustil. Ale pak –

Z úvah ji vyrušil nezvyklý zvuk. Překvapeně zdvihla hlavu. Její malé zlaté hodinky ukazovaly, že je po jedné hodině. Takhle tu v zamyšlení seděla téměř dvě hodiny.

Zvuk se ozval znovu. Ostré zabubnování na okenní tabulku. Virginia došla k oknu a otevřela je. Dole na cestičce byla vysoká postava, která se právě shýbala pro další hrst šterku.

Virginii se rozbušilo srdce. Pak v rozložitém muži poznala Herzoslováka Borise.

„Ano?“ řekla tiše. „Co si přejete?“

V tu chvíli jí nějak nepřípadlo divné, že jí Boris v tuto noční hodinu hází na okno šterk.

„Tak co je?“ naléhala dál, když neodpovídal.

„Jdu od pána,“ řekl Boris tiše, ale klidně. „Posílá pro vás.“

Jeho tón byl dokonale věcný.

„Posílá pro mě?“

„Ano, mám vás k němu zavést. Mám vzkaz. Hodím vám ho.“

Virginia kousek poodstoupila a papírek zatížený kamenem jí přistál přesně u nohou. Rozbalila ho a četla:

Má drahá (psal Anthony) – jsem v úzkých, ale hodlám se z toho dostat. Budete mi věřit a přijedete za mnou?

Virginia asi tak dvě minuty nehybně stála a znovu a znovu si pročetla vzkaz.

Zdvihla hlavu a rozhlédla se po přepychovém pokoji, jako by jej viděla novými očima.

Potom se znovu vyklonila z okna.

„Co mám udělat?“ zeptala se.

„Detektivové bydlí na druhé straně domu, jak je poradní síň. Sejděte dolů a vyjděte bočním vchodem. Budu tam čekat. Mám připravené auto.“

Virginia přikývla. Rychle se převlékla z večerních šatů do světlehnědých úpletových a nasadila si světlehnědý kožený klobouček.

Pak s mírným úsměvem napsala krátký vzkaz pro Bundle a přišpendlila ho k jehelníčku.

Tiše sešla dolů a odsunula zástrčky bočních dveří. Na malý okamžik se zarazila, pak odhodlaně pohodila hlavou, tak jako jí odhodlaně pohazovali její předkové, když se vydávali na křížácké výpravy, a vyšla ven.

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Třináctého října

Ve středu třináctého října v deset hodin dopoledne vešel Anthony do hotelu Harridge's a zeptal se na barona Lolopretjzyla, který tam měl pronajaté apartmá.

Po přiměřeně důstojné prodlevě byl Anthony uveden do příslušného apartmá. Baron stál v dokonale strnulém postoji na předložce před krbem. Přítomen byl i malý kapitán Andrassy, v mravech stejně dokonalý, byť poněkud rezervovaně nepřátelský.

Proběhly obvyklé úklony, srážení podpatků a další formální pozdravy, jež si vyžadovala etiketa. V té už byl Anthony dokonale zběhlý.

„Jistě mi prominete to náhlé ohlášení, barone,“ řekl vesele a položil si klobouk a hůl na stůl. „Měl bych pro vás takový malý obchodní návrh.“

„Ha! Jaký?“ chtěl vědět baron.

Kapitán Andrassy, který nikdy nepřekonal svou původní nedůvěru k Anthonymu, se tvářil podezřivě.

„Obchod,“ řekl Anthony, „je založen na dobře známém principu nabídky a poptávky. Vy něco chcete, někdo jiný to má. Zbývá jediné – stanovit cenu.“

Baron ho pozorně sledoval, ale nic neříkal.

„Herzoslovenský šlechtic a anglický džentlmen se snadno dohodnou,“ pospíšil si Anthony.

Trochu při těch slovech zčervenal. Tohle se anglickým rtům nevyslovuje snadno, ale už při předchozích setkáních si všiml obrovského účinku takové mluvy na baronovo rozpoložení. A kouzlo opět zabralo.

„Je to tak,“ pokýval baron hlavou. „Přesně tak.“

I kapitán Andrassy se trochu uvolnil a pokýval hlavou.

„Výborně,“ řekl Anthony. „Nebudu tedy dál mlátit prázdnou slámu –“

„Co jste to říkal?“ přerušil ho baron. „Mlátit prázdnou slámu? Nechápu.“

„To je pouhý řečnický obrat, barone. Jednoduše řečeno – vy chcete zboží, my je máme! Loď je v naprostém pořádku, ale potřebuje galionovou figuru. Tou lodí myslím Loajalistickou stranu Herzoslovenska. V současné době vám chybí základní bod vašeho politického programu. Chybí vám princ! Předpokládejme – pouze předpokládejme – že bych vám mohl prince dodat.“

Baron zíral.

„Vůbec nic nechápu,“ prohlásil.

„Pane,“ řekl kapitán Andrassy, divoce si nakrucuje knír, „vy nás urážíte!“

„Vůbec ne,“ bránil se Anthony. „Snažím se vám pomoci. Nabídka a poptávka, chápete. Je to naprosto poctivý obchod. Dodáváme pouze pravé prince, to je naše obchodní zásada. A pokud jde o podmínky, jistě vám budou vyhovovat. Nabízím vám skutečně ryzí zboží – ze spodní zásuvky.“

„Ani v nejmenším,“ prohlásil baron znovu, „nerozumím vám stále.“

„Na tom zas tolik nezáleží,“ konejšil ho Anthony. „Chci jen, abyste si zvykl na obchodní jednání. Abych to vyjádřil vulgárně, mám něco v rukávu. Poslouchejte. Vy chcete prince. Já vám ho za určitých podmínek dodám.“

Baron s Andrassym na něj zírali. Anthony si vzal klobouk a hůl a chystal se k odchodu.

„Promyslete si to. Je tu ještě jedna věc, barone. Dnes večer musíte přijet do Chimneys – kapitán Andrassy také. Pravděpodobně se tam budou dít prapodivné věci. Domluvíme si tedy schůzku? Řekněme v devět hodin v poradní síni? Děkuji vám, pánové, mohu se spolehnout, že se dostavíte?“

Baron o krok poodstoupil a pátravě se zahleděl Anthonymu do obličeje.

„Pane Cade,“ řekl nikoli bez důstojnosti, „nechcete, doufám, legraci ze mě tropit?“

Anthony vydržel jeho pohled.

„Barone,“ řekl a do hlasu se mu vloudil zvláštní tón, „až dnešní večer skončí, myslím, že vy jako první uznáte vážnost tohoto obchodu.“

Uklonil se oběma mužům a odešel.

Další návštěvu vykonal v City, kde poslal navštívenku panu Hermanu Isaacsteinovi.

Po určité prodlevě ho přijal bledý a vybraně oblečený podřízený s vybranými mravy a vojenskou hodností.

„Chtěl jste mluvit s panem Isaacsteinem, vidíte?“ řekl mladík. „Bohužel je dnes velice zaneprázdněn – zasedání správní rady a podobně. Mohu pro vás něco udělat?“

„Musím s ním mluvit osobně,“ řekl Anthony a nedbale dodal: „Právě jsem přijel z Chimneys.“

Zmínka o Chimneys mladíkem nepatrně pohnula. „Vážně?“ zeptal se s pochybami v hlase. „Zkusím se zeptat.“

„Řekněte mu, že je to důležité,“ nabádal ho Anthony.

„Máte vzkaz od lorda Caterhama?“ zajímal se mladík.

„Něco takového,“ odtušil Anthony, „ale je nezbytné, abych se s panem Isaacsteinem okamžitě sešel.“

Za dvě minuty byl Anthony uveden do luxusní svatyně, jejíž velikost a hloubka kožených křesel ho naprosto ohromily.

Pan Isaacstein vstal, aby ho přivítal.

„Omlouvám se, že jsem vás takhle zaskočil,“ řekl Anthony. „Vím, kolik máte práce, a nezmanním víc vašeho času, než bude nezbytně nutné. Chci vám jen předložit malý obchodní návrh.“

Isaacstein si ho chvíli pozorně měřil černýma korálovýma očima.

„Vezměte si doutník,“ řekl nečekaně a nabídl mu otevřenou krabici.

„Děkuji,“ řekl Anthony. „Doutník si rád vezmu.“

Posloužil si.

„Jde o tu herzoslovenskou záležitost,“ pokračoval Anthony, když si nechal zapálit. Všiml si stínu neklidu v jinak pevném pohledu druhého muže. „Vražda prince Michaela musela skutečně někomu udělat čáru přes rozpočet.“

Pan Isaacstein zdvihl jedno obočí. „Ano?“ řekl vyčkávavě a obrátil oči ke stropu.

„Ropa,“ utrousil Anthony a zamyšleně zkoumal naleštěný povrch stolu. „Báječná věc, ropa.“

Vycítil mírné finančnicko překvapení.

„Nevadilo by vám přejít rovnou k věci, pane Cade?“

„Vůbec ne. Myslím si, pane Isaacsteine, že kdyby ty ropné koncese dostala jiná společnost, nijak zvlášť by vás to asi nepotěšilo, že?“

„Co nabízíte?“ zeptal se finančník a zahleděl se mu přímo do očí.

„Vhodného uchazeče o trůn s výrazně probritskými názory.“

„Kde jste ho vzal?“

„To je moje věc.“

Isaacstein přešel tu příkrou odpověď mírným úsměvem, ale jeho pohled zpozorněl a ztvrdl.

„Je to ryzí zboží? Nesnáším náhražky.“

„Naprosto ryzí zboží.“

„Poctivé?“

„Poctivé.“

„Beru vás za slovo.“

„Vy se zřejmě nenecháte dlouho přesvědčovat,“ zahleděl se na něj zvědavě Anthony.

Herman Isaacstein se usmál.

„Nebyl bych tam, kde jsem, kdybych nepoznal, jestli mi někdo říká pravdu nebo ne,“ odpověděl prostě.

„Jaké chcete podmínky?“

„Táž půjčka za stejných podmínek, jaké jste nabídl princovi Michaelovi.“

„A co vy?“

„V této chvíli nic, jen bych si přál, abyste večer přijel do Chimneys.“

„Ne,“ řekl Isaacstein rozhodně. „To nemůžu.“

„Proč?“

„Jdu na večeři – na poměrně důležitou večeři.“

„I tak ji budete bohužel muset zrušit – kvůli sobě samému.“

„Jak to myslíte?“

Anthony se na něj dlouze díval, než odpověděl:

„Víte o tom, že našli ten revolver, kterým byl zastřelen Michael? A víte, kde ho našli? Ve vašem kufru.“

„Cože?“

Isaacstein málem vyskočil z křesla. Tváře mu hořely rozčilením.

„Co to povídáte? Co tím myslíte?“

„To vám hned řeknu.“

Anthony mu ochotně vylíčil události související s nalezením revolveru. Obličej druhého muže při tom šedivěl hrůzou.

„Ale tak to není!“ vykřikl, když Anthony skončil. „Já jsem ho tam nedal. Nic o tom nevím. To je spiknutí.“

„Nevzrušujte se,“ tišil ho Anthony. „Jestli je to tak, jak říkáte, snadno to dokážete.“

„Dokážu? Jak to můžu dokázat?“

„Já bych večer přijel do Chimneys.“

Isaacstein se na něj pochybovačně zahleděl.

„To mi radíte?“

Anthony se k němu naklonil a něco mu pošeptal. Finančník se na něj udiveně podíval.

„Vážně si myslíte, že –“

„Přijedte a uvidíte,“ řekl Anthony.

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

Třináctého října (pokračování)

Hodiny v poradní síni odbily devět.

„No,“ hluboce si povzdechl lord Caterham, „tak jsou tu zase všichni, jako to stádečko ovcí. A jak vrtí ocásky.“

Smutně se rozhlédl po místnosti.

„I flašinetář se svou opicí,“ zamumlal, když zahlédl barona.

„Myslím, že jsi na barona dost zlý,“ vzpírala se Bundle, jíž byly tyto důvěrnosti určeny. „Říkal mi, že tě považuje za dokonalý příklad anglické pohostinnosti mezi haute noblesse.“

„Dovoluji si podotknout,“ řekl lord Caterham, „že podobné věci pronásí stále. Proto je tak únavné s ním hovořit. Ale můžu ti říct, že už ani zdaleka nejsem tak pohostinný, jako jsem býval. Co nejdřív přenechám Chimneys nějakému podnikavému Američanovi a budu žít v hotelu. Tam když tě někdo otravuje, můžeš požádat o účet a odjet.“

„Rozvesel se,“ řekla Bundle. „Zdá se, že o pana Fishe jsme přišli nadobro.“

„Ten mi vždycky připadal poměrně zábavný,“ prohlásil lord Caterham, který měl vzdorovitou náladu. „Do tohohle mě uvrtil ten tvůj dokonalý mladík. Proč se musí v mém domě konat schůze správních rady? Proč si nenajme Larches nebo Elmhurst nebo nějakou rezidenci, jako je ta ve Streathamu, a nepořádá si své schůze tam?“

„To nemá tu atmosféru,“ poučila ho Bundle.

„Doufám, že tu na nás nikdo nebude nic zkoušet,“ znervózňel její otec. „Nevěřím tomu Francouzi, Lemoineovi. Francouzská policie má v repertoáru všechny možné fígle. Omotá ti ruku elastickým obinadlem a pak provádí rekonstrukci zločinu a vyleká tě a všechno se to projeví na teploměru. Já vím, že když vykřiknou ‚Kdo zabil prince Michaela?‘, stoupne mi teplota na padesát stupňů a oni mě okamžitě odvedou do vězení.“

Dveře se otevřely a Tredwell oznámil:

„Pan George Lomax. Pan Eversleigh.“

„Přichází Treska, následovaný svým věrným psem,“ utrousila Bundle.

Bill zamířil přímo k ní, zatímco George pozdravil lorda Caterhama bodrým gestem, jež si vyhradil pro veřejné příležitosti.

„Můj drahý Caterhame,“ potřásl mu rukou, „dostal jsem váš vzkaz a přirozeně jsem přijel.“

„To je od vás milé, drahý příteli, velice milé. Moc rád vás vidím.“ Mravní přesvědčení hnalo lorda Caterhama ke krajní srdečnosti, i když si byl vědom, že žádnou necítí. „Ne že by to byl můj vzkaz, ale na tom vůbec nezáleží.“

Mezitím Bill polohlasem chrлил na Bundle:

„Jářku, o co tady jde? Je pravda, že Virginia uprchlá uprostřed noci? Nebyla unesena, že ne?“

„Kdepak,“ odpověděla Bundle. „Nechala řádně na jehelníčku připíchnutý vzkaz.“

„A neutekla s někým, že ne? Ne s tím křapíkem z kolonií? Nikdy jsem ho neměl rád, a co jsem slyšel, kolují o něm zvěsti, že on je ten velký zločinec. Ale to zas dost dobře nechápu.“

„Proč ne?“

„No, ten Král Viktor je Francouz a Cade mi připadá dostatečně anglický.“

„To jste neslyšel, že Král Viktor je skvěle jazykově vybavený, ba co víc, je napůl Ir?“

„Bože! Tak proto se dělal tak vzácný, vidíte?“

„Nevím o tom, že by se dělal vzácný. Jak víte, zmizel předevčírem, ale ráno jsme od něj dostali telegram,

že v devět večer bude tady a že prosí, abychom přizvali i Tresku. Všechny ostatní pozval pan Cade.“

„To je ale shromáždění,“ rozhlédl se Bill kolem sebe. „Jeden francouzský detektiv u okna, jeden anglický u krbu. Silný cizí prvek. Pruhy a hvězdy tu nejsou zastoupeny?“

Bundle zavrtěla hlavou.

„Pan Fish se někam vypařil. Virginia tu také není. Ale všichni ostatní se dostavili a já cítím v kostech, Bille, že se blížíme k okamžiku, kdy někdo řekne ‚James, ten lokaj‘ a všechno bude odhaleno. Teď už čekáme jen na příjezd Anthonyho Cadea.“

„Ten nepřijede,“ řekl Bill.

„Tak proč potom tahle schůze správní rady, jak to nazývá otec?“

„A, to má nějaký hlubší smysl. Záleží na okolnostech. Třeba chce, abychom tu všichni byli, zatímco on bude někde jinde, nebo něco podobného.“

„Vy si tedy nemyslíte, že přijde?“

„V žádném případě. Aby vběhl hlavou přímo do lví tlamy? Vždyť je to tu samý detektiv a vysoký činitel.“

„To toho o Králi Viktorovi moc nevíte, když si myslíte, že ho to odradí. Podle všeho je právě tohle situace, jakou nade vše miluje. Vždycky se mu nakonec podaří přijít.“

Pan Eversleigh pochybovačně zavrtěl hlavou.

„To by se musel dost činit, když všechno svědčí proti němu. Nikdy se mu –“

Dveře se znovu otevřely a Tredwell ohlásil:

„Pan Cade.“

Anthony zamířil rovnou k hostiteli.

„Lorde Caterhame, vím, že vám působím strašné potíže, a velice mě to mrzí, ale skutečně si myslím, že dnes večer budeme svědky objasnění té záhady.“

Lord Caterham byl zjevně uchválen. Vždy měl pro Anthonyho skrytou slabost.

„Žádné potíže mi nepůsobíte,“ řekl vroucně. „To je od vás laskavé. Vidím, že tu jsme všichni. V tom případě můžu pokračovat v dobře započatém díle.“

„Já tomu nerozumím,“ zachmuřil se George Lomax. „Ani v nejmenším tomu nerozumím. Je to všechno velmi nezvyklé. Pan Cade nemá žádnou kvalifikaci – vůbec žádnou kvalifikaci. Situace je velice složitá a choulolivá. Podle mého názoru –“

Zarazil ho inspektor Battle, který se nenápadně postavil vedle něj a zašepal mu do ucha pár slov. George se zatvářil bezradně a zmateně.

„No tak dobře, když to říkáte vy,“ zabručel a vzápětí hlasitěji dodal: „Všichni si dozajista chceme poslechnout, co nám pan Cade hodlá sdělit.“

Anthony pominul zřetelně blahosklonný tón jeho slov.

„Je to jen takový můj nápad, nic víc,“ řekl lehkovážně. „Zřejmě všichni víte, že jsme tuhle dostali jistý zašifrovaný vzkaz. Vyskytlo se v něm jméno Richmond a pak nějaká čísla.“ Na okamžik se odmlčel.

„Zkusili jsme to vyřešit sami – leč neúspěšně. V pamětech zesnulého hraběte Stylptiče, které jsem náhodou četl, je zmínka o jedné hostině – květinové hostině – kam všichni přišli se znamením představujícím určitou květinu. Sám hrabě měl přesný duplikát oněch podivných předmětů, které jsme našli v té dutině v tajné chodbě. Představovaly růži (angl. rose, vysl. rouz). Pokud si vzpomínáte, všechny ty předměty byly v řadách (angl. rows, vysl. rouz) – knoflíčky, písmena E i řady v té pletenině. No, pánové, a co je tu v domě uspořádáno do řad? Knihy, ne? Když vezmete v úvahu, že v katalogu knihovny lorda Caterhama je uvedena kniha nazvaná Život hraběte z Richmondu, myslím, že získáte celkem hodnověrnou představu o té skrýši. Když začneme dotyčnou knihou a budeme se řídit čísly, označujícími v tomto případě přihrádky a knihy, patrně zjistíme, že předmět našeho hledání je ukryt ve falešné knize nebo v dutině za knihou, jíž jsme se dobrali.“

Anthony se skromně rozhlédl, zjevně v očekávání potlesku.

„Na mou čest, to je skutečně geniální,“ řekl lord Caterham.

„Opravdu geniální,“ připustil George velkoryse. „Zbývá se přesvědčit –“

Anthony se zasmál.

„Pudink dokážeme jen tím, že ho ochutnáme, vidíte? No, brzy vám to umožním.“ Vyskočil ze židle. „Zajdu do knihovny a –“

Dál se nedostal. Pan Lemoine vykročil od okna.

„Ještě okamžik, pane Cade. Dovolíte, lorde Caterhame?“

Došel k psacímu stolku a spěšně načmáral několik řádek. Zalepil papír do obálky a zazvonil na zvonek. Když se objevil Tredwell, Lemoine mu obálku předal.

„Okamžitě to doručte, prosím.“

„Zajisté, pane,“ odtušil Tredwell.

A vzdálil se svým obvyklým důstojným krokem.

Anthony, který nerozhodně stál, se znovu posadil.

„Tak co máte za úžasný nápad, Lemoine?“ zeptal se mírně.

Ve vzduchu bylo náhle cítit napětí.

„Jestli je ten diamant tam, kde říkáte – ostatně je tam už sedm let – na nějaké čtvrthodince navíc už nezáleží.“

„Pokračujte,“ vybídl ho Anthony. „To přece nebylo všechno, co chcete říct, ne?“

„Ne, nebylo. V této kritické chvíli by bylo nemoudré dovolit komukoli opustit místnost. Zvlášť pokud má poněkud spornou minulost.“

Anthony zdvihl obočí a zapálil si cigaretu.

„Připouštím, že toulavý život nepůsobí příliš seriózně.“

„Před dvěma měsíci jste byl v jižní Africe, pane Cade. To je ověřeno. A kde jste byl předtím?“

Anthony se zaklonil v židli a zvolna vypouštěl kroužky kouře.

„V Kanadě. Na Divokém severozápadě.“

„Určitě jste nebyl ve vězení? Ve francouzském vězení?“

Inspektor Battle udělal bezděčně krok ke dveřím, jako by chtěl Anthonymu odříznout únikovou cestu, jenže ten se netvářil, že by se chystal k nějakému dramatickému zvratu.

Místo toho se zahleděl na francouzského detektiva a rozesmál se.

„Ubohý Lemoine, to už je opravdu monomanie. Vy toho Krále Viktora skutečně vidíte všude. Takže si myslíte, že ten zajímavý džentlmen jsem já?“

„Popíráte to?“

Anthony si oprášil popel z rukávu saka.

„Nikdy nepopírám nic, co mě baví,“ řekl rozverně. „Ale to obvinění je naprosto směšné.“

„Myslíte?“ Francouz se naklonil kupředu. V obličeji mu cukalo, a přesto vypadal bezradně a zaskočeně, jako by ho mátl něco v Anthonyho chování. „Co kdybych vám řekl, monsieur, že tentokrát – tentokrát – Krále Viktora dostanu a nic mi v tom nezabrání?“

„To je velice chvályhodné,“ poznamenal Anthony. „Ale vy už jste ho chtěl dostat předtím, vidíte, Lemoine?“

A nějak byl lepší než vy. Nebojíte se, že se to bude opakovat? Podle všeho je to kluzký chlapík.“

Veškerou konverzaci obstarávali detektiv a Anthony. Všichni ostatní vnímali nastalé napětí. Byl to lýtý boj mezi úporně vážným Francouzem a mužem, který v klidu pokuřoval a jehož slova neprozrazovala žádnou starost.

„Na vašem místě, Lemoine, bych byl velmi, velmi opatrný. Skutečně bych se měl na pozoru.“

„Tentokrát,“ prohlásil Lemoine zarputile, „k žádné chybě nedojde.“

„Jste si nějak moc jistý,“ namítl Anthony. „Jenže existují takové věci, jako jsou důkazy, víte?“

Lemoine se usmál a něco v jeho úsměvu upoutalo Anthonyho pozornost. Posadil se a uhasil cigaretu.

„Viděl jste ten vzkaz, který jsem právě napsal?“ zeptal se francouzský detektiv. „Byl adresovaný mým lidem v hostinci. Včera jsem z Francie obdržel otisky prstů a Bertillonovy antropometrické míry Krále Viktora, jinak též řečeného kapitán O'Neill. Požádal jsem, aby mi je poslali sem. Za několik minut budeme vědět, zda jste to vy!“

Anthony se na něj klidně díval. Potom se mu na rty vkradl úsměv.

„Vy jste opravdu docela chytrý, Lemoine, to mě nikdy nenapadlo. Přijedou dokumenty, vy mě přimějete namočit si prsty do inkoustu nebo něčeho podobně nepříjemného, změříte mi uši a zjistíte si mé charakteristické znaky. A když budou souhlasit –“

„Když budou souhlasit, no?“

Anthony se předklonil v židli.

„Když budou souhlasit,“ řekl velice mírně, „co pak?“

„Co pak?“ Detektiv se zarazil. „Ale – tím dokážu, že jste Král Viktor!“

Do jeho chování se však poprvé vloudil stín nejistoty.

„To pro vás nepochybně bude velká satisfakce,“ řekl Anthony, „ale já dost dobře nechápu, jak to ublíží mně. Nic nepřiznávám, ale za předpokladu, čistě teoreticky, že bych byl Král Viktor – mohl bych se kát.“

„Kát?“

„Přesně tak. Zkuste se vžít do Krále Viktora. Použijte představivost. Právě jste opustil vězení. Chcete to někam dotáhnout. Vystřízlivěl jste z toho prvního okouzlení dobrodružným životem. Řekněme, že jste se i seznámil s nádhernou dívkou. Chcete si ji vzít, usadit se někde na venkově a pěstovat dýně. Rozhodl jste se vést nadále bezúhonný život. Vžijte se do Krále Viktora. Umíte si představit takový pocit?“

„Nemyslím si, že bych se tak měl cítit,“ usmál se Lemoine sžíravě.
 „Vy možná ne,“ připustil Anthony, „ale taky nejste Král Viktor, vidíte? Patrně nemůžete vědět, jak se cítí.“
 „To je nesmysl, co tady povídáte.“
 „Ale není. Podívejte se, Lemoine, i kdybych byl Král Viktor, co na mě nakonec máte? Nezapomeňte, že kdysi jste nedokázal získat patřičné důkazy. Já jsem si odseděl svůj trest a tím to končí. Předpokládám, že mě můžete zatknout pro nějaký francouzský ekvivalent ‚lelkování s úmyslem spáchat zločin‘, ale to by bylo chabé zadostiučinění, vidíte?“
 „Zapomínáte na Ameriku! Co ta záležitost získávání peněz pod falešnými záminkami a vydávání se za prince Mikuláše Oboloviče?“
 „To jste vedle, Lemoine,“ řekl Anthony. „Tou dobou jsem v Americe nebyl a můžu to snadno dokázat. Kdyby se Král Viktor v Americe vydával za prince Mikuláše, pak nejsem Král Viktor. Jste si jistý, že se za něj někdo vydával? Že to nebyl on sám?“
 Náhle se do hovoru vložil inspektor Battle.
 „Ten člověk byl opravdu podvodník, pane Cade.“
 „Nebudu se s vámi přít, Battle. Vy máte ve zvyku mít vždycky pravdu. Jste si stejně jistý, že princ Mikuláš zemřel v Kongu?“
 Battle se na něj překvapeně podíval.
 „Nemůžu na to přísahat, pane, ale obecně se tomu věří.“
 „Jste opatrný. Jaké že je to vaše heslo? Dostatečně dlouhý provaz, vidíte. Vzal jsem si z vás příklad. Dal jsem panu Lemoineovi velice dlouhý provaz. Nepopíral jsem jeho obvinění. Ale stejně se obávám, že bude zklamaný. Víte, já věřím, že se vyplatí mít vždycky něco v rukávu. Předpokládal jsem, že by tu mohlo dojít k nějaké menší nepříjemnosti, a tak jsem si schoval v rukávu trumf. Je nahoře.“
 „Nahoře?“ zeptal se se zájmem lord Caterham.
 „Ano, poslední dobou dost zkusil, chudák. Někdo ho ošklivě praštil po hlavě. Dohlížel jsem na něj.“
 Náhle se ozval hluboký hlas pana Isaacsteina: „Můžeme hádat, kdo to je?“
 „Když chcete,“ řekl Anthony, „ale –“
 Nečekaně zuřivě ho přerušil Lemoine:
 „Ale to je absurdní! Chcete mě znovu přelstít. Můžete mít pravdu v tom, že jste nebyl v Americe. Jste příliš chytrý na to, abyste to tvrdil, kdyby to nebyla pravda. Jenže je tu ještě něco. Vražda! Ano, vražda. Vražda prince Michaela. Využil vás v tu noc, když jste hledal diamant.“
 „Lemoine, znáte jediný případ, kdy by Král Viktor vraždil?“ Anthonyho hlas zněl dost ostře. „Víte lépe než já, že nikdy neprolil krev.“
 „Kdo jiný než vy ho mohl zavraždit?“ vykřikl Lemoine. „Řekněte mi to!“
 Poslední slovo mu zemřelo naotech, když se zvenčí z terasy ozval ostrý hvizd. Anthony okamžitě zahodil veškerou nonšalanci a vyskočil.
 „Vy se mě ptáte, kdo zavraždil prince Michaela?“ zařval. „Tak to vám neřeknu – to vám ukážu! Ten hvizd byl signál, na který jsem čekal. Vrah prince Michaela je teď v knihovně.“
 Vyběhl francouzským oknem a ostatní ho následovali po terase až k oknu do knihovny. Strčil do něj a okno se otevřelo. Tiše odsunul těžký závěs, aby mohli nahlédnout dovnitř.
 U knihovny stála temná postava, která spěšně vytahovala a opět zařazovala jednotlivé knihy. Byla tou činností tak zaujatá, že nevnímala zvuky zvenčí.
 A jak tam tak stáli a snažili se rozpoznat postavu, která se matně rýsovala proti světlu její baterky, někdo proběhl kolem nich a s divokým řevem se vrátil dovnitř.
 Baterka upadla na podlahu a zhasla. Místností se rozléhaly zvuky strašlivého zápasu. Lord Caterham dotápal k vypínačům a rozsvítil. Ve vzájemném sevření se tu zmítaly dvě postavy. Náhle však nastal konec. Po ostrém výstřelu z pistole se jedna postava sesula na zem. Druhá se k nim otočila – byl to Boris a oči mu plály hněvem.
 „Zabila mi pána,“ zuřil. „A teď chtěla zastřelit mě. Chtěl jsem jí vzít pistoli a zastřelit ji, ale zbraň spustila už během té rvačky. Musel ji nasměrovat svatý Michael. Ta zlá ženská je mrtvá.“
 „Žena?“ zvolal George Lomax.
 Přistoupili blíž. S pistolí v ruce a vražedným výrazem ve tváři tu ležela – mademoiselle Brunová.

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Král Viktor

„Podezíral jsem ji od samého začátku,“ vysvětloval Anthony. „V noc vraždy se v jejím pokoji svítilo. Potom

jsem však zaváhal. Poptával jsem se po ní v Bretani a vrátil se uspokojen tím, že byla tou osobou, za niž se vydávala. Byl jsem hlupák. Protože komtesa de Breteuil mademoiselle Brunovou zaměstnávala a dobře o ní mluvila, vůbec mě nenapadlo, že skutečná mademoiselle Brunová by mohla být cestou na nové místo unesena a že by její místo mohla zaujmout náhradnice. Místo toho jsem začal podezírat pana Fishe, a to trvalo až do doby, než mě následoval do Doveru, kde jsme si všechno vzájemně vysvětlili. V tu chvíli jsem měl jasno. Jakmile jsem věděl, že je od Pinkertona a že sleduje stopu Krále Viktora, má podezření se obrátila zpět k původnímu objektu.

Nejvíce mě znepokojovalo, že paní Revelová tu ženu určitě poznala. Pak jsem si však vzpomněl, že to bylo až poté, co jsem se zmínil, že byla guvernantkou madame de Breteuil. A paní Revelová na to jen řekla, že je jí její obličej nějak povědomý. Inspektor Battle vám potvrdí, že došlo k rafinovanému pokusu zabránit paní Revelové v příjezdu do Chimneys. Posloužit k tomu měla mrtvola. Přestože vražda byla dílem Soudruhů Rudé ruky, kteří jí trestali údajnou zradu oběti, její provedení a absence soudružského znamení svědčily o operaci vedené zdatnější inteligencí. Od samého začátku jsem měl podezření na spojitost s Herzoslovenskem. Paní Revelová byla jediná z naší společnosti, která v té zemi pobývala. Nejdříve jsem měl podezření, že se někdo vydává za prince Michaela, ale to se ukázalo jako naprosto scestná myšlenka. Když jsem si uvědomil, že někdo může vystupovat jako mademoiselle Brunová, jejíž tvář je navíc povědomá paní Revelové, začalo se mi rozjasňovat. Bylo zjevně velice důležité, aby ji nikdo nepoznal, a poznat ji mohla jediné paní Revelová.“

„Ale o koho tedy šlo?“ zeptal se lord Caterham. „O někoho, koho paní Revelová znala v Herzoslovensku?“

„Myslím, že by nám to mohl objasnit tady baron,“ řekl Anthony. „Nenechte se zmýlit jejím nalíčením. Nezapomeňte, že kdysi byla herečkou.“

Baron jen zíral před sebe. Nakonec sebou trhl.

„Bože na nebi,“ vydechl, „to není možné.“

„Co není možné?“ zeptal se George. „Kdo je ta dáma? Vy ji poznáváte, barone?“

„Ne, ne, to není možné,“ mumlal stále dokola baron. „Vždyť ji zabili. Oba je zabili. Na schodech paláce. A její tělo našli.“

„Zmrzačené k nepoznání,“ připomněl mu Anthony. „Podařilo se jí to nastrojit. Myslím, že utekla do Ameriky, kde se několik let skrývala ve strachu před Soudruhy Rudé ruky. Nezapomeňte, že podporovali revoluci, a abych se vyjádřil expresivně, že na ni vždycky měli žízeň. Pak pustili z vězení Krále Viktora a ten společně s ní naplánoval, jak znovu získají diamant. Hledala ho tady právě tu noc, kdy nečekaně narazila na prince Michaela a on ji poznal. Za normálních okolností by se setkání s ním příliš neobávala. Královští hosté nepřicházejí do styku s guvernantkami a ona se mohla kdykoli uchýlit do ústraní s migrénou, jako to udělala toho dne, kdy tu byl baron.“

Nicméně potkala prince Michaela tvář v tvář ve chvíli, kdy to nejméně očekávala. Stála před odhalením a hanbou. Zastřelila ho. To ona dala revolver do Isaacsteinova kufru, aby zmátla stopy; to ona vrátila dopisy.“

Lemoine udělal krok kupředu.

„Tak vy říkáte, že tu noc sešla dolů pro ten diamant. A nemohla sem jít proto, aby se setkala se svým komplicem Králem Viktorem, který sem přišel zvenčí? Co? Co říkáte na tohle?“

Anthony vzdychl.

„Vy toho nenecháte, Lemoine? Jak jste vytrvalý! Pomíjíte mou narážku, že mám v rukávu trumf?“

V tom okamžiku se do toho vložil George, kterému to myslelo poněkud pomaleji.

„Já v tom stále plavu. Kdo je tahle dáma, barone? Zdá se, že ji poznáváte.“

Baron se však po vojensku vztyčil a zůstal strnule stát.

„Jste v omylu, pane Lomaxi. Pokud vím, neviděl jsem ji nikdy ještě. Naprosto cizí je pro mě.“

„Ale –“

George na něj udiveně zíral.

Baron ho odvedl do rohu místnosti a mrmlal mu něco do ucha. Anthony je pobaveně sledoval. Georgeův obličej zvolna brunátněl, oči mu vylézaly z důlků a jevil i další počáteční příznaky mrtvice. Z dálky k němu doléhal Georgeův tichý hrdelní hlas.

„Jistě... jistě... v každém případě... to není zapotřebí... komplikuje situaci... nejvyšší utajení.“

„Á!“ Lemoine bouchl pěstí do stolu. „Tohle mě vůbec nezajímá! Vražda prince Michaela – to není můj případ. Já chci Krále Viktora.“

Anthony mírně zavrtěl hlavou.

„Je mi vás líto, Lemoine. Jste skutečně velice schopný člověk. Ale zároveň brzy ztratíte zdvih, protože já vytáhnu svůj trumf.“

Přešel přes místnost a zazvonil. Ve dveřích se objevil Tredwell.

„Tredwelle, dnes večer se mnou přijel jistý džentlmen.“

„Ano, pane, cizinec.“

„Přesně tak. Požádal byste ho laskavě, aby se k nám co nejdříve připojil?“

„Jistě, pane.“

Tredwell odešel.

„Za okamžik se objeví trumfová karta, záhadný monsieur X,“ ohlásil Anthony. „Kdo je to? Chce někdo hádat?“

„Když si dám dvě a dvě dohromady,“ zamyslel se Herman Isaacstein, „a vezmu v úvahu vaše ranní narážky a odpolední chování, řekl bych, že o tom není pochyb. Nějak se vám podařilo najít prince Mikuláše Herzoslovenského.“

„Myslíte si totéž, barone?“

„Ano. Pokud jste dalšího imitátora nenastrčil. Ale tomu nevěřil bych. Pro mě je jednání vaše nejvyšší čestné.“

„Děkuji, barone. Ta slova nezapomenu. Takže všichni souhlasíte?“

Přelétl očima čekající obličeje. Pouze Lemoine neodpověděl, jen zasmušile hleděl na desku stolu.

Anthonyho bystrý sluch zachytil kroky z haly.

„A přesto,“ řekl se záhadným úsměvem, „se všichni mýlíte.“

Hbitě přešel ke dveřím a rozrazil je. Na prahu stál muž – muž s černou bradkou a brýlemi. Jeho marnivé vzezření poněkud kazila ovázaná hlava.

„Dovolte mi, abych vám představil skutečného pana Lemoinea ze S? reté.“

Do nastalého rozruchu se od okna ozval klidný konejšivý nazální hlas pana Hirma Fishe.

„Ale kdepak, synku. Tudy to nepůjde. Celý večer tu stojím za jediným účelem – abych ti zabránil v útěku. Všimni si, že jsem se na tebe dobře připravil a pojistil si tě touhle zbraní. Přijel jsem, abych tě dostal, a taky jsem tě dostal – ale žes mi dal zabrat!“

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

Další vysvětlení

„Myslím, že nám dlužíte vysvětlení, pane Cade,“ řekl pan Herman Isaacstein téhož večera, jen o něco později.

„Už toho k vysvětlování moc nezbývá,“ řekl Anthony skromně. „Jel jsem do Doveru a Fish mě sledoval v domnění, že jsem Král Viktor. Našli jsme tam uvězněného záhadného cizince, a jakmile jsme si vyslechli jeho příběh, věděli jsme, na čem jsme. Opět ten omšelý nápad. Skutečná osoba je unesena a na její místo nastupuje náhradník – v tomto případě sám Král Viktor. Nicméně mám dojem, že Battleovi se jeho francouzský kolega nikdy moc nezdržel, a tak si vyžádal z Paříže jeho otisky prstů a další identifikační znaky.“

„Aha!“ zvolal baron. „Ty otisky! Ty Bertillonovy míry, o kterých se padouch zmiňoval.“

„To bylo chytré,“ řekl Anthony. „Zaujalo mě to natolik, že jsem se rozhodl předstírat, že tomu věřím. Mé počínání falešného Lemoinea velice zmátlo. Jakmile jsem přišel s vysvětlením šifry, která prozrazuje úkryt diamantu, okamžitě musel předat vzkaz své spolupachatelce a současně nás udržet všechny v jedné místnosti. Ten vzkaz byl ve skutečnosti určen mademoiselle Brunové. Řekl Tredwellovi, ať jej okamžitě doručí, a Tredwell jej odnesl nahoru do učebny. Lemoine mě obvinil, že jsem Král Viktor, a tím od sebe odvedl pozornost a zdůvodnil tak, že nikdo nesmí opustit místnost. Když se všechno vyjasnilo a my jsme se odebrali do knihovny, abychom našli kámen, namlouval si, že žádný diamant už tam není.“

George si odkašlal.

„Vaše jednání v této záležitosti považuji za nejvyšší trestuhodné, pane Cade,“ řekl nabubřele. „Kdyby se ve vašich plánech objevila sebemenší trhlina, jeden z našich národních skvostů mohl zmizet v nenávratnu. Bylo to nerozumné, pane Cade, trestuhodně nerozumné.“

„Myslím, že jste vůbec nepochopil, pane Lomaxi,“ ozval se líný hlas pana Fishe, „že ten diamant za knihami v knihovně nikdy nebyl.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“

„Víte,“ vysvětloval Anthony, „ta šifra hraběte Stylptiče skutečně směřovala k růžím. Když mě to v pondělí odpoledne napadlo, okamžitě jsem zašel do růžové zahrady. Pana Fishe to mezitím napadlo také. Když jste stáli zády ke slunečním hodinám, udělali sedm kroků dopředu, pak osm doleva a tři doprava, došli jste

k několika keřům jasně rudých růží odrůdy Richmond. Dům už byl důkladně prohledán, ale nikoho nenapadlo kopat v zahradě. Na zítřek bych navrhoval malou rozcvičku.“

„Takže ta historka o těch knihách v knihovně –“

„Byla mou pastí na tu dámu. Pan Fish hlídal na terase a v psychologicky správném okamžiku hvízdal.

Mohu říct, že jsme s panem Fishem v tom doverském domě vyhlásili stanné právo a zabránili Soudruhům v komunikaci s falešným Lemoinem. Poslal jim rozkaz, ať vypadnou, a dostalo se mu ujištění, že rozkaz byl vykonán. Proto vesele pokračoval ve svých plánech a obviňoval mě.“

„Takže všechno se vyjasnilo nanejvýš uspokojivě,“ zaradoval se lord Caterham.

„Až na jednu věc,“ řekl pan Isaacstein.

„Na jakou?“

Velký finančník se soustředěně podíval na Anthonyho.

„Proč jste sem tahal mě? Jen abych mohl se zájmem přihlížet dramatické scéně?“

Anthony zavrtěl hlavou.

„Nikoli, pane Isaacsteine. Jste zaneprázdněný muž, jehož čas jsou peníze. Proč jste sem přijel původně?“

„Abych dojednal půjčku.“

„S kým?“

„S princem Michaellem Herzoslovenským.“

„Přesně tak. Princ Michael je mrtvý. Jste připraven nabídnout stejnou půjčku za stejných podmínek jeho bratranci Mikulášovi?“

„Můžete mi ho ukázat? Myslím, že ho zabili v Kongu.“

„To je pravda. Zabil jsem ho já sám. Ne, já nejsem vrah. Když říkám, že jsem ho zabil, myslím tím, že jsem rozšířil zprávu o jeho smrti. Slíbil jsem vám prince, pane Isaacsteine. Postačím vám já?“

„Vy?“

„Ano, jsem to já. Mikuláš Sergej Alexandr Ferdinand Obolovič. Poměrně dlouhé jméno na druh života, který jsem zamýšlel vést, a tak jsem odjel z Konga jako prostý Anthony Cade.“

Malý kapitán Andrassy vyskočil.

„Ale to je neuvěřitelné – neuvěřitelné,“ vybuchl. „Dávejte si pozor na to, co říkáte, pane.“

„Nemůžu vám poskytnout mnoho důkazů,“ řekl Anthony tiše. „Myslím, že budu schopen přesvědčit tady barona.“

Baron zdvihl ruku.

„Důkazy vaše posoudím, ano. Ale pro mě však nejsou třeba. Vaše slovo samo postačí. Své anglické matce velmi se podobáte, kromě toho. Řeknu jen toto: Tento mladý muž z jedné strany urozený je nebo z druhé.“

„Vy jste vždycky věřil mému slovu, barone,“ řekl Anthony. „Ujišťuji vás, že na to v budoucnu nezapomenou.“

Pak se podíval na inspektora Battlea, jehož tvář zůstala dokonale bezvýrazná.

„Určitě všichni chápete,“ usmál se Anthony, „že mé postavení bylo mimořádně vratké. Ze všech lidí v domě jsem mohl mít ten nejlepší důvod odstranit Michaela Oboloviče, protože jsem byl dalším následníkem trůnu. Celou dobu jsem se strašně bál Battlea. Neustále jsem cítil, že mě podezírá, ale že mu chybí dostatečně silný motiv.“

„Ani na minutu jsem nevěřil, že jste ho zastřelil, pane,“ řekl inspektor Battle. „Na tohle my máme cit. Bylo mi však jasné, že se něčeho bojíte, ale mátl jste mě. Kdybych věděl dřív, kdo ve skutečnosti jste, troufám si říct, že bych podlehl důkazům a zatkl bych vás.“

„Jsem rád, že jsem před vámi dokázal zachovat aspoň jedno tajemství. Všechno ostatní jste ze mě dostal. Jste ve své práci zatraceně dobrý, Battle. Na Scotland Yard budu vždycky vzpomínat s úctou.“

„To je úžasné,“ zamumlal George. „Je to ten nejúžasnější příběh, jaký jsem kdy slyšel. Téměř tomu nemohu uvěřit. Jste si naprosto jistý, barone, že –“

„Milý pane Lomaxi,“ řekl Anthony poněkud tvrdším tónem, „nemám v nejmenším úmyslu žádat britské ministerstvo zahraničí, aby podpořilo můj nárok na trůn, aniž bych předložil ty nejpřesvědčivější důkazy. Navrhuji, abychom tady skončili a abychom vy, baron, pan Isaacstein a já probrali podmínky navrhované půjčky.“

Baron se postavil a srazil podpatky.

„Bude nejimpozantnější okamžik v mém životě,“ prohlásil slavnostně, „až krále herzoslovenského uvidím.“

„Mimochodem, barone,“ řekl Anthony lekovážně a vzal šlechtice v podpaží, „málem jsem zapomněl. Má to jeden háček. Jsem ženatý.“

Baron o krok ustoupil. Do jeho výrazu se vloudil děs.

„Něco špatného já věděl, že bude!“ zalkal. „Milosrdný Bože na nebi! On si vzal v Africe černošku!“
„Ale jděte,“ smál se Anthony. „Tak zlé to není. Je bílá – úplně bílá.“
„Výborně. Řádný morganatický sňatek tedy.“
„Vůbec ne. Bude svému králi důstojnou královnou. Nevrtěte hlavou. Je plně kvalifikovaná. Je dcerou anglického šlechtice, jehož rod se datuje do časů Viléma Dobývatele. Pro členy královské rodiny je teď velice módní brát si aristokratky – a ona navíc o Herzoslovensku něco ví.“
„Bože!“ vykřikl George Lomax, který byl tak překvapený, že zcela zapomněl na svůj obvykle zdrženlivý verbální projev. „Není to – není to – Virginia Revelová?“
„Je,“ odtušil Anthony. „Je to Virginia Revelová.“
„Drahý příteli,“ zvolal lord Caterham. „Chci říci pane. Blahopřeji vám. Skutečně. Je to nádherné stvoření.“
„Děkuji vám, lorde Caterhame. Je to ještě lepší, než říkáte.“
Pan Isaacstein si ho zvědavě měřil.
„Dovolte mi otázku, Vaše Výsosti, ale kdy se ta svatba uskutečnila?“
Anthony se usmál.
„Vzal jsem si ji dnes ráno.“

TŘICÁTÁ KAPITOLA

Anthony se chystá do nové práce

„Račte, pánové, přijdu za vámi za okamžik,“ řekl Anthony.
Počkal, až ostatní vyjdou, a pak se obrátil k inspektoru Battleovi, který byl plně zaměstnán průzkumem obložení.
„Tak co, Battle? Chcete se mě na něco zeptat, vidíte?“
„To chci, pane, přestože nevím, jak to můžete vědět. Ale vy jste se vždycky vyznačoval rychlým chápáním. Předpokládám, že ta mrtvá dáma je královna Varaga.“
„Zcela správně, Battle. Doufám, že se to ututlá. Jistě chápete, co si myslím o rodinných kostlivcích ve skříní.“
„V tom věřte panu Lomaxovi, pane. Nikdo se to nedozví. Tedy bude o tom vědět spousta lidí, ale nerozkřikne se to.“
„A na to jste se mě chtěl zeptat?“
„Ne, pane, to bylo jen mimochodem. Chtěl jsem vědět, co vás přimělo vzdát se svého jména – pokud to ode mě není přílišná opovážlivost.“
„Ani v nejmenším. Řeknu vám to. Zabil jsem se z těch nejčistších důvodů. Moje matka byla Angličanka a mně se dostalo anglického vzdělání, takže mě mnohem víc zajímala Anglie než Herzoslovensko. A připadal bych si jako naprostý šašek, kdybych se potloukal po světě s tím operetním titulem. Víte, když jsem byl mladý, měl jsem demokratické smýšlení, věřil jsem v čistotu ideálů a rovnost lidí. Zvláště jsem nedůvěřoval králům a princům.“
„A od té doby?“ zeptal se Battle.
„Cestoval jsem a viděl jsem svět. Té rovnosti je na něm zatraceně málo. Pozor, stále věřím v demokracii, ale musíte ji lidem vnutit silnou rukou – nacpat jim ji do krku. Lidé nechtějí být bratry – jednou možná budou chtít, ale teď nechtějí. Má víra v bratrství lidí zemřela minulý týden, když jsem přijel do Londýna, když jsem viděl, jak se lidé stojící ve vlaku metra odmítají pohnout, aby udělali místo těm, kteří právě nastoupili. Z lidí ještě nějakou dobu neuděláte anděly apelováním na jejich lepší stránky – ale moudrým násilím je můžete donutit k víceméně slušnému chování jednoho k druhému, aby spolu vůbec vyšli. Stále věřím, že to bratrství v člověku je, ale ještě nějakou dobu se neprojeví. Řekněme tak deset tisíc let. Není dobré být netrpělivý. Evoluce je pomalý proces.“
„Tyhle vaše názory mě velice zajímají, pane,“ zamrkal na něj Battle. „A pokud to smím říct, určitě tam budete dobrým králem.“
„Děkuji, Battle,“ řekl Anthony s povzdechem.
„Nevypadáte, že byste z toho byl nadšený.“
„Já nevím. Troufám si říct, že to bude docela zábavné, ale znamená to uvázat se k pravidelné práci, a tomu jsem se zatím vždycky vyhýbal.“
„Ale předpokládám, že to považujete za svou povinnost, pane?“
„Dobrý bože, ne! To je nápad! Je za tím žena – vždycky je za tím žena, Battle. Udělal bych pro ni víc, než abych se jen stal králem.“
„Máte pravdu, pane.“

„Zařídil jsem to tak, abych nepopudil barona ani Isaacsteina. Jeden chce krále, druhý chce ropu. Oba dostanou, co chtějí, a já dostanu – bože, Battle, byl jste někdy zamilovaný?“

„Jsem velice oddán paní Battleové, pane.“

„Velice oddán paní – ale vždyť vy nevíte, o čem mluvím! To je naprosto odlišné!“

„Promiňte, pane, venku za oknem čeká ten váš člověk.“

„Boris? Ano, je to on. Je to báječný chlapík. Ještě že ta pistole v té šarvátce spustila a tu dámu zabila. Jinak by jí Boris dozajista zakroutil krkem a vy byste ho pak chtěl pověsit. Jeho oddanost dynastii Obolovičů je pozoruhodná. Zvláštní bylo, že jakmile zemřel Michael, přilnul ke mně, přestože nemohl vědět, kdo ve skutečnosti jsem.“

„Instinkt,“ usoudil Battle. „Jako u psa.“

„Svého času jsem měl za to, že velmi nevhodný instinkt. Obával jsem se, že mě vám tím prozradí. Asi se půjdu zeptat, co chce.“

Vyšel ven francouzským oknem. Opuštěný inspektor Battle se za ním chvíli díval a pak oslovil dřevěné obložení:

„Bude stačit.“

Venku se Boris vyjádřil.

„Pane,“ řekl a vykročil po terase. Anthony ho následoval a přemýšlel, co se bude dít.

Za chvíli se Boris zastavil a ukázal prstem. Ve svitu měsíce byla kamenná lavička, na níž seděly dvě postavy.

„Je to pes,“ pomyslel si Anthony. „Ba co víc, ohař.“ Vykročil kupředu. Boris se rozplynul ve stínech. Obě postavy vstaly a vyšly mu v ústrety. První byla Virginia, druhá –

„Zdravím tě, Joe,“ řekl dobře známý hlas. „Máš úžasné děvče.“

„Jimmy McGrath, ale to je báječné!“ zvolal Anthony. „Jak ses sem u všech rohatých dostal?“

„Ta moje cesta do vnitrozemí se nevydařila. Pak se kolem mě začali ochomýtat nějakí pobudové a chtěli ode mě koupit ten rukopis. A jednou večer jsem měl zničehonic kudlu v zádech. V tu chvíli mě napadlo, že jsem ti zadal větší fušku, než jsem tušil. Řekl jsem si, že bys mohl potřebovat pomoc, a přijel jsem nejbližší lodí.“

„Není to od něj hezké?“ řekla Virginia a stiskla Jimmymu paži. „Proč jsi mi nikdy neřekl, jak je strašně milý? Jste, Jimmy, jste skutečně drahoušek.“

„Zdá se, že spolu dobře vycházíte,“ poznamenal Anthony.

„Jistě,“ potvrdil Jimmy. „Když jsem se pídil po zprávách o tobě, dostal jsem se až k téhle dámě. A vůbec nebyla taková, jak jsem si myslel – nabubřelá dáma z vyšší společnosti, která by mě dělala k smrti.“

„Řekl mi o těch dopisech,“ navázala Virginia. „Až jsem se styděla, že mi nezpůsobily žádné větší potíže, když se z něj vyklubal takový potulný rytíř.“

„Kdybych byl věděl, jaká jste,“ řekl Jimmy galantně, „byl bych mu ty dopisy nedal, ale přivezl bych vám je sám. Prozrad' mi, příteli, to už ta zábava skončila? To už na mě nic nezbylo?“

„Ale zbylo,“ řekl Anthony. „Počkejte tu chvíli.“

Zmizel v domě. Za chvíli se objevil s balíčkem, který hodil Jimmymu do náručí.

„Jdi za roh ke garáži a vezmi si nějaké způsobilé auto. Uháněj v něm do Londýna a doruč ten balíček na adresu Everdean Square 17. Bydlí tam pan Balderson. Výměnou za něj ti dá tisíc liber.“

„Cože? To jsou ty paměti? Slyšel jsem, že byly spáleny.“

„Za co mě máš?“ zeptal se Anthony. „Snad si nemyslíš, že bych naletěl na takovouhle báhorku.“

Okamžitě jsem volal nakladatelům, zjistil, že ten chlap je podvodník, a podle toho se zařídil. Přesně podle pokynů jsem vyrobil falešný balíček, který jsem předal. Ten pravý jsem uložil do trezoru ředitele. Ty paměti jsem měl neustále v držení.“

„Bravo, synku,“ řekl Jimmy.

„Ach Anthony!“ zvolala Virginia. „Ale nedovolíš, aby je vydali, vid’?“

„Nemůžu si pomoci, přece nezradím člověka jako Jimmy. Ale nemusíš se bát. Měl jsem čas si je prolistovat a teď už vím, proč se mezi lidmi říká, že velká zvířata vlastní paměti nepíší, ale někoho si na to najímají. Jako spisovatel byl Stylptič nesnesitelně nudný. Zdlouhavě mudroval o státnictví, místo aby se zabýval peprnými a indiskrétními historkami. Vášně pro mlčenlivost mu vydržela až do konce. V těch pamětech není jediné slovo, které by jakkoli zpochybnilo i toho nejprovařenějšího politika. Dneska jsem volal Baldersonovi a domluvil se s ním, že mu rukopis před půlnocí doručím, ale když už je tu Jimmy, může si svou špinavou práci odvést sám.“

„Už jedu,“ řekl Jimmy. „Líbí se mi pomyšlení na těch tisíc liber – zvlášť když už jsem se smířil s tím, že jsou nenávratně pryč.“

„Půl vteřinky,“ zadržel ho Anthony. „Musím se ti k něčemu přiznat, Virginie. K něčemu, co všichni ostatní vědí, ale co jsem ti ještě neřekl.“

„Mně nevadí, kolik cizích ženských jsi miloval, pokud mi o nich nebudeš vyprávět.“

„Ženy!“ zvolal Anthony ctnostně. „Zeptej se Jamese, s jakými ženami jsem byl, když mě naposled viděl.“

„Byly to staré škatule,“ prohlásil Jimmy. „Žádné nebylo míň než pětáctýřicet.“

„Díky, Jimmy,“ řekl Anthony. „Jsi opravdový přítel. Ne, je to mnohem horší. Představil jsem se ti falešným jménem.“

„To je to právě tak strašné?“ zeptala se Virginia se zájmem. „Nejmenuješ se nějak hloupě jako třeba Pobbles, že ne? Představ si, že bych byla paní Pobblesová.“

„Ty si o mně vždycky myslíš to nejhorší.“

„Přiznávám, že jsem si kdysi myslela, že jsi Král Viktor, ale jen minutu a půl.“

„Mimochodem, Jimmy, mám pro tebe práci – co takhle hledání zlata ve skalnaté herzoslovenské divočině?“

„Je tam zlato?“ zeptal se Jimmy dychtivě.

„Určitě,“ odušil Anthony. „Je to báječná země.“

„Takže sis vzal k srdci mou radu a pojedesh tam?“

„Ano,“ odpověděl Anthony. „Tvá rada byla cennější, než tušíš. A teď k tomu přiznání. Nevyměnili mě při kojení nebo něco podobně romantického, nicméně jsem skutečně princ Mikuláš Obolovič Herzoslovenský.“

„Ach Anthony,“ zvolala Virginia. „To je fantastické! A já si tě vzala! Co s tím budeme dělat?“

„Pojedeme do Herzoslovenska a budeme si hrát na krále a královnu, Jimmy McGrath kdysi řekl, že průměrná životnost krále a královny tam nedosahuje ani čtyř let. Doufám, že ti to nevadí.“

„Jak by mohlo? Bude se mi to líbit!“

„Není úžasná?“ prohodil Jimmy.

Pak se diskrétně vzdálil do noci. Za několik minut se ozval zvuk odjíždějícího vozu.

„Není nad to nechat někoho dělat jeho špinavou práci,“ řekl Anthony s uspokojením. „Kromě toho jsem nevěděl, jak jinak se ho zbavit. Co jsme se vzali, nebyl jsem s tebou chvíli o samotě.“

„To si užijeme,“ plánovala Virginia. „Budeme zbojníky odnaučovat zbojnictví a vrahy vražednictví a vůbec budeme zlepšovat morální kredit země.“

„Rád naslouchám těmhle čistým ideálům,“ řekl Anthony. „Mám pak pocit, že má oběť nepřišla nazmar.“

„Legrácky,“ odušila Virginia klidně. „Kralování se ti bude líbit. Máš to v krvi. Byl jsi veden ke královskému řemeslu a máš pro ně přirozené vlohy, stejně jako instalatér! mají přirozené sklony k instalatérství.“

„To jsem o nich nevěděl,“ řekl Anthony. „Ale k čertu, neztrácejme čas řečmi o instalatérech. Víš, že touhle dobou už mám být plně zabrán do debaty s Isaacsteinem a starým Lárou Preclíkem? Chtějí se bavit o ropě. O ropě, bože! Už se nemůžou dočkat mého královského názoru. Virginie, vzpomínáš, jak jsem ti jednou řekl, že se budu zatraceně snažit, abys o mě stála?“

„Vzpomínám,“ špitla Virginia. „Ale tehdy se z okna díval inspektor Battle.“

„No, teď se nedívá,“ řekl Anthony.

Přitáhl si ji k sobě, políbil ji na víčka, na rty, na zlatavé vlasy...

„Moc tě miluju, Virginie,“ zašeptal. „Moc tě miluju. Ty mě taky?“

Podíval se na ni – a byl si jistý odpovědí.

Její hlava mu spočívala na rameni. Velice tichým, rozechvělým hlasem mu odpověděla:

„Ani trochu!“

„Ty malá ďáblce,“ vykřikl Anthony a znovu ji políbil. „Ted už vím jistě, že tě budu milovat až do smrti.“

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Další podrobnosti

Scéna – Chimneys, čtvrtek jedenáct hodin dopoledne.

Strážník Johnson má svlečené sako a kope.

Ve vzduchu je jakási pohřební nálada. Kolem hrobu, který Johnson vykopává, stojí přátelé a příbuzní.

George Lomax má vzezření hlavního obřadníka stanoveného poslední vůlí zesnulého. Inspektor Battle nasadil nehybnou tvář, přesto vypadá spokojen s průběhem obřadu. Jako na majitele pohřebního ústavu to na něj vrhá dobré světlo. Lord Caterham se tváří slavnostně a současně zaskočeně jako každý správný Angličan při náboženském obřadu.

Do celkového obrazu příliš nezapadá pan Fish. Není dostatečně vážný.

Johnson se sklání nad krumpáčem. Náhle se napřimuje. Přítomní se zachvějí vzrušením.

„To bude stačit, synku,“ říká pan Fish. „Teď už musíme opatrně.“

Člověk si okamžitě představí rodinného lékaře.

Johnson odstupuje. Pan Fish se s náležitou vážností sklání nad výkopem. Chirurg chystající se k operaci.

Vytahuje malý plátěný balíček. Výsostně obřadně jej podává inspektoru Battleovi. Ten jej předává Georgi Lomaxovi. Etiketě bylo dokonale učiněno zadost.

George Lomax rozbaluje balíček, rozřezává naolejovanou hedvábnou tkaninu, která je uvnitř, a noří do ní ruku. Na okamžik něco vytáhne a podrží v dlani, ale vzápětí to ukládá zpátky.

Odkašlává si.

„V tomto šťastném okamžiku,“ začíná se zjevnou zkušeností ostříleného řečníka.

Lord Caterham se dává na kvapný ústup. Na terase potkává svou dceru.

„Bundle, máš to své auto v pořádku?“

„Ano, proč?“

„Musíš mě hned odvézt do města. Ještě dnes odjíždím do zahraničí.“

„Ale otče –“

„Nepři se se mnou, Bundle. Když George Lomax ráno přijel, řekl mi, že se mnou nutně musí prohodit pár slov v nanejvýš delikátní záležitosti. Dodal, že zakrátko přijede do Londýna král Timbuktú. Já už to nemíním absolvovat znovu, slyšíš mě? Ani pro padesát Georgeů Lomaxů. Jestli je Chimneys pro stát tak nepostradatelné, ať si je stát koupí. Jinak je prodám nějakému syndikátu a můžou si z něj klidně udělat hotel.“

„Kde je Treska teď?“

Bundle začíná chápat situaci.

„Právě v tuto chvíli,“ podíval se lord Caterham na hodinky, „slouží impériu a bude mu sloužit ještě dobrou čtvrt hodinu.“

Další obraz.

Pan Bill Eversleigh, nepozván k účasti na slavnostním obřadu, u telefonu.

„Ne, opravdu, myslím to vážně... Nebud mrzutá... Stejně jdeš dneska na večeři, ne?... Ne, kdepak. Já tady dřu do úpadu. Nemáš představu, jaký Treska je... Ale Dolly, ty přece moc dobře víš, co k tobě cítím... Víš, že mi nikdy na nikom jiném nezáleželo... Ano, samozřejmě přijdu na představení. Jak je ta ústřední melodie?“

Nepopsatelné zvuky. Pan Eversleigh se snaží zabroukat dotyčnou píseň.

Georgův dlouhý projev se blíží k závěru, „... trvalý mír a blahobyt Britskému impériu!“

„Tak se mi zdá,“ řekl pan Hiram Fish polohlasem, „že jsme tu prožili krásný starosvětský týden.“

OBSAH

- 1/ Anthony Cade se nechává najmout 7
- 2/ Dáma v nesnázích 16
- 3/ Strach na vysokých místech 24
- 4/ Představení velice okouzlující dámy 32
- 5/ První večer v Londýně 38
- 6/ Vybroušené umění vyděračské 50
- 7/ Pan McGrath odmítá pozvání 61
- 8/ Mrtvý muž 69
- 9/ Anthony se zbavuje mrtvol 77
- 10/ Chimneys 85
- 11/ Inspektor Battle přijíždí 96
- 12/ Anthony vypráví svůj příběh 102
- 13/ Americký návštěvník 112
- 14/ Hlavně politické a finanční zájmy 117
- 15/ Francouz 125
- 16/ Čaj v učebně 137
- 17/ Půlnoční dobrodružství 149
- 18/ Druhé půlnoční dobrodružství 157
- 19/ Tajemný příběh 168
- 20/ Battle a Anthony se radí 179
- 21/ Kufr pana Isaacsteina 186

22/ Červené znamení 196
23/ Setkání v růžové zahradě 209
24/ Dům v Doveru 218
25/ Úterní večer v Chimneys 225
26/ Třináctého října 233
27/ Třináctého října (pokračování) 238
28/ Král Viktor 248
29/ Další vysvětlení 252
30/ Anthony se chystá do nové práce 257
31/ Další podrobnosti 264

AGATHA
CHRISTIE
Tajemství
Chimneys

Z anglického originálu The Secret of Chimneys, vydaného roku 1994 nakladatelstvím HarperCollins v Londýně, přeložil Ivan Němeček
Redigoval Michal Hrnčíř
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2006
jako svou 3593. publikaci
Odpovědný redaktor Jakub Sedláček
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 272
Sazba Pavel Hogen, Horní Jiřetín
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz www.knizniweb.cz www.agatha.cz

* Míneňa St. Stephen's Parish – Svatoštěpánská farnost v USA, která po sloučení se sousední farností Incarnation v roce 1925 dala vznik první integrované episkopální církvi, jež vehementně hájila občanská práva a práva žen. Pozn. překl.
??

??

??

??